

הכישלון בלוד - מדי אחרת?

חודיעין INFORMATION
איכסון MODATION

דיין אחרי הטבח
בבית הנתיבות

דיין אחרי שיחרור
משטח "סבנה"

קריא קרי.

אפשר לרמות לפעמים את המערכת הזאת. אבל אי אפשר לרמות את הקוראים.

לפני שלושה שבועות פירסם העולם הזה (1811) את הכתבה הגדולה על „תרז ומר” — קורבן פרשת טבנה, שנפטרה בינתיים, והחוטפת. בין השאר פירסמנו תצלום, שהיה תלוי על קיר דירתה של תרז, המראה ילדה מתפללת.

בשעה שאריק לביא, כתב העולם הזה, ריאיון את אבי תרז, איסחאק הלסה, הצביע האיש על תצלום זה, סיפר שצולם על-ידי צלם ערבי בחיפה.

כאשר היתה התמונה מונחת לפנינו, היא עוררה חשד. היא היתה דומה לתצלום של ציור אמנותי, ולא לתצלום מישפחתי. אולם חשבנו שהצלם הערבי רישש את התצלום, עד שהפך דומה לתמונה מצוירת, או הרכיב את ראשה של תרז על ציור קלאסי.

אך למחרת הפירסום החלו מיכתבי הקוראים מפציצים אותנו. הקוראה עליזה לוטסיג מסביון היתה הראשונה שגילתה שזהו ציור של הצייר ג'י. ריינולדס, ושמו: „התפילה” או „שמואל הקטן”. כהוכחה לכך שלחה לנו גלוית-דואר, ועליה ציור זה, התלוי במוזיאון פאריסי (ראה תמונה). לדברי פז כהנא, תלוייה רפרודוקציה של ציור זה גם במינור ירושלמי.

השבוע חזרנו ושאלנו את איסחאק הלסה. הוא התעקש לטעון כי זהו אמנם תצלום של בתו, שצולם בידי צלם חיפאי.

★ סיפור הפרובוקציה

אין זה הסיפור התמוה ביותר הקשור באותה כתבה. היא הוכנה על-ידי חוליית-כיסוי מוגברת של כתבים, שפשטו ברחבי

הארץ כדי לברר כל פרט אפשרי על שתי הנערות — בקיבוץ, בעכו, במקום-העבודה של תרז, בבית-החולים.

את מיגזר עכו „כיסה” אריק לביא, כתבנו המזוקן. הוא ביר לה יום שלם אצל אביה של תרז, שוחח עימו שעות ארוכות, הציג לו מאות שאלות.

תוך כדי כך שאל הלסה את הכתב אם הוא מכיר עורך-דין, שיסכים לקבל עליו את הטיפול המישפטי בבתו. לביא השיב שאינו מוסמך לחוות דעת על עורכי-דין, אך שי

פרקליט המערכת, אמנון זיכרונג, בוודאי יוכל ליעץ לו. האב הפציר בו לטלפן מייד לזיכרונג, וזה קבע לו מועד לפגישה במשרדו.

אך יצא לביא מבית הלסה, כשהופיע שם כתב ידיעות אחרונות, צבי טל. בהתרגשות רבה הודיע להלסה שנודע לו „ממקור מוסמך ביותר” שאורי

אבנרי ביקר אצלו והציע לו שתנועת העולם הזה — כוח חדש תקבל לידיה את הגנת תרז.

הלסה הודיע, לדבריו, לכתב שזוהי שטות. הוא ראה את אורי אבנרי פעמים רבות בטלוויזיה ובתמונות, ויודע שלא זה האיש שריאיון אותו.

בערב טלפן טל למערכת שלנו, ודיבר עם אורי אבנרי. הוא טען שאביה של תרז מסר לו שהוא, אבנרי, ביקר אצלו

והציע לו את הגנתו. אבנרי הפריך, כמובן, סיפור אבסורדי זה, סיפר לטל את האמת: שאריק לביא ראיין את הלסה, במיסגרת עבודתו העיתונאית הרגילה, וכי האב הוא ששאל לשמו של עורך-דין.

בזה יכול היה העניין להיגמר — לולא התנהגותו המוזרה של העיתונאי צבי טל, והכוונות השקופות של המנגנון שהשתמש בו.

כי למרות ששמע את האמת, פירסם צבי טל למחרת היום כתבה גדולה, כאילו העולם הזה בא להציע את עזרתו לחוטפת. אמנם צירף לכך, באנחיות קטנות, את הכחשתו של אבנרי — אך בכותרת בולטת, בעמוד האחרון של עיתונו, טען טל: „העולם הזה הציע לקבל על עצמו את הגנת המחבלת”.

שקר זה מעורר כמה שאלות:

● איזה מנגנון מסר לטל את ידיעת-הכזב, כאילו ביקר אבנרי אצל הלסה והציע כביכול את ההצעה המגוחכת? (אולי בלש מישוה אחרי משפחת הלסה, ראה את הכתב המזוקן, הסיק את המסקנה שזה אבנרי, ובה את השאר מלבו? אולי חקר אותו מנגנון את הלסה, שמע שהוזכר שמו של זיכרונג, וחשב שזוהי הזדמנות טובה לפברק נגדו כמה עלילות?)

● מה פשר התנהגותו התמוהה של העיתונאי טל? האם ידע שמנצלים אותו למטרה שפלה? הלסה עצמו אישר השבוע ש„מישהו” דיבר איתו אחרי הראיון לביא. אותו מישוה גם יעץ לו שלא לפנות לזיכרונג בקשר עם בחירת עו”ד.

אחת מנגנון השיג את מטרתו. אמנם פירסם ידיעות אחרונות למחרת היום הכחשה נמרצת, אך הנזק היסודי נעשה, ואינו ניתן לתיקון: רבבות אורחים ראו את הכותרת הבולטת, התרשמו שיש קשר בין העולם הזה והי חבלים, ולא טרחו להתעמק בפרטים.

פרובוקציה מבושלת היטב, המזכירה את הימים השחורים של מנגנון החושך.

העולם הזה 1814

שייט סובות

באניה "נילי"
13 יום

מה' 20 בספטמבר עד ה'3 באוקטובר

ביקורים וטיולים ב:-

★ רודוס

★ פלמה דה מיוורקה

(מערת הנטיפים במורטו קריסטו.)

★ ברצלונה

(מנזר מונטסרט)

★ ניצה

(מונקו, מונטה קרלו)

★ ליבורנו

(פיזה, פלורנס ורומא)

★ נפולי

(פומפייה, אמלפי וסורנטו.)

★ פמגוסטה

הבטח מקומך
בהקדם!

פרטים והרשמה בכל משרדי הנסיעות!

הטיוט
הטוב ביותר

הסוג הנטיחותי כפי שנקבע ע"י מנהל אגף הספנות והנחלים. א.מ. נילי. נכחה ב' 1965 א' מ

קול המכרס

עתידיך בידך
יעוץ לעתיד

לפי כף היד וכתב היד (גרפולוגיה) בנשואין, עסקים וגילוי כשרונות אדרון יצחק, ריינס 27 ת"א, טל. 220447 כל יום מ' 10-2 ו-4-8

נית בועז ברק, ועמוס נבו שמעו מפיו כי בהיותו בן תשע היתה באחד מעיתוני הילדים תחרות חמשירים על הנושא דני ונבחנו ששסקה בהרפת קותיהם של ילד טובב וכלבי לבו. אביו של דן אלמגור, ש נקרא אז אלבלינגר, כתב חמ שיר לתחרות ושלה אותו לעי תון בשם בנו. כעבור חודש פורסמו תוצאות התחרות והי שיר שנכתב כביכול עליידי הילד דן אלמגור זכה בפרס הראשון.

באותה תוכנית סיפר דן אלמגור גם על שירותו הצבאי ומסתבר שפוריותו בת חום הכתיבה היא עניין ישן. כשנעשו פעם עליידי מפקדו והוטל עליו להיות ש.ג. בשער הבסיס, היה כותב שירים על קיר הבוסקה והמכוניות שה גיעו נאלצו לחכות בשער עד שיגמור.

לילי אבידן, זאת ש קפצה לכותרות כשנישאה למ שורר דויד אבידן, היא בחור רה ברוכת כישרונות. מלבד היותה יפהפיה, שחקנית ומצי הירת הצהרות של כן-מתג רשת מהמשורר-לא-מתגרשת ממנו. היא מנהלת עתה מסעדה המגישת מאכלים סקנדינביים. היא עושה זאת לגמרי לא רע. לדוגמה: כשנכנס השבוע זוג למסעדה וביקש גלידה סקנדי נבית, השיבה להם לילי: "יש לנו רק גלידות גרמניות תו צרת שטראוס". ומה עושה דויד אבידן בזמנו הפנוי? בין השאר הוא יושב במסעדה וכו תב שירים.

למסיבת יום-הולדת ש ערך אלי אביבי בקריית חיים, הגיע גם עורך-הדיון הי חפאי רנה לוי כשהוא מתג צל: "אלי, רציני לקנות לך מתנה. חפשתי בכל מקום ולא מצאתי". מה רציני להביא? התעניין אביבי. תשובת לוי: "מד גיל. אבל באמת שלא מצאתי".

זלמן שזר

נשיא המדינה אירח השבוע את המפיק היהודי ארתור כהן שהציג בפניו את פסל "אוסקר" בו זכו הסרט "הגן של פינצי קונטיני" ומפיקו ארתור כהן.

כאשר בכתה השבוע ראש-הממשלה בעת שנמסר לה על הרצח בלוד, נזכר אחד מאזרחי ישראל שהוא ראה כבר פעם את גולדה בוכה. היה זה בשנת 1946 כשגולדה נסעה בשליחות הסוכנות לקפריסין לביקור במחנות המעפילים שם. ליד אחד המחנות, כאשר חייל בריטי מנע ממנה את הכניסה, צילם אחד המעפילים את גולדה, הלבושה ב"קט גברי, עומדת ובוכה. תמונה זו טרם פורסמה עד כה.

האם הוא עדיין חבר מפ"ם. השיב: "חבר — כן, אבל לא אוהד".

את כל האמת על מע שה היצירה הראשון שהתפרסם בשמו, סיפר השבוע דן אלמגור בתוכנית גליצה"ל כשהייתי בן 16. עורכי התוכ

כ"ן, המ"פ, כדי שישכנע אור תנו לחזור לעבודה. אך גם יענקל לא הצליח להזין אור תנו מדעתנו. לבסוף, הביאו את יגאל אלון. כשרצינו לה ציג בפניו את בעיותינו, אמר לנו יגאל: "כל אחד מכם הת גיים לחוד, אז כל אחד ייכנס אלי לחדר לחוד". כמובן שאז כבר לא היה כל קושי לשכנע כל אחד מאיתנו בנפרד והמרד חוסל".

טייסי אותה מחלקה עסקו גם במעשי ליצנות. בטי סות הסולו נהגו הטייסים לצ לול מעל שדות קיבוץ נען ולהפחיד את החבר'ה מההכש רה המגוייסת שעברו שם. פעם צלל דויד שפרינצק (שפיץ) ז"ל (שנפל עם מתי סוקניק בהתקפה על אוניה מצרית ב חופי תל-אביב) מעל אברמי קן מנבכים ז"ל (שנפל ב הפצצות בשדה דב) והפיל אותו מעל הסוס עליו רכב אותה שעה. לאחר הגיחה המתינו החבר'ה מההכשרה על ערימות הקש לטייסים בקילשונים מו רמים. סיפר יהודה פופק, הממונה היום על שירותי הא וויר של חברת נתיבי-נפט: "עד היום אינני יודע מי היא הבלונדית שורקה עלי מלפפון כשהייתי בצלילה נמוכה בנען. המלפפון עבר דרך המדחף ועי שה חור בשמשה הקידמית. כי שנחתתי, התקשיתי להסביר לממונים את התקלה".

לא פעם מתווכחות ועי דות הכנסת במשך שעות על פסיק, מכיוון שהפסיק יכול ל שנות את כל התוכן של הנר

ליל הרצח בלוד הפתיע את סגן ראש-הממשלה יגאל אלון בלי מכוניתו הצמודה. למרות זאת הצליח אלון להגיע לנמל התעופה שתי דקות אחרי שרהביטחון משה דייך שבא למקום בראש קיירה של שלוש מכוניות. לביקור הפצועים ב בית-החולים על-שם שיבא ב תל-השומר הגיע אלון בטרמפ במכוניתו של קצין בכיר לש עבר בצה"ל שהוריד את השר בשערי בית-החולים והמשיך בדרכו. בשעה שלוש ועשרים לפנות בוקר התכוון אלון להי רים את ידו ולבקש טרמפ כש מכוניתו של שרה-החבורה שמעון פרס עצרה לידו ופרס שאל: "יגאל, אתה רוצה טרמפ?" אלון רצה ונכנס למ כונניתו של שרה-החבורה.

אחד שכמעט נקלע ל ליל הדמים בלוד הוא מפיק הי סרטים היהודי המתגורר באי טליה אלכס כהן שהגיע לאי רץ באותו יום במטוס אייר פראנט בו הגיעו שלושת היפא נים. אלכס התקבל בלוד, הועי בר דרך חדר האנשים החשויר בים, שוחרר עליידי המכס וני סע לתל-אביב. רק כשהגיע ל תל-אביב שמע ברדיו על הרצח בנמל התעופה.

מתי ולמה פרץ המרד הראשון בפלמ"ח? בכנס ותיקי מחלקת הטיס של הפלמ"ח ש נערך במשק חוקק, סיפר עמי פורר מוותיקי המחלקה: "גרנו ביער משמר העמק, הרחק מ בתי המשק, בצריפי פח גלי, ללא ריצפה. קור גורא שרר בצריפים ורק הלוקס חימם אותנו. במיקצת. יום אחד נמי

רומן פולנסקי

במאי הקולנוע הנודע ממוצא פולני, מי שהיה בעלה של שרון טייט שנרצחה, מחזיק בידה של עמליה ארבל, בעלת הגלריה התל-אביבית, במסיבה שנערכה בפסטיבל הסרטים בחודש שעבר בקאן. מסתכל בשניים, דני רייזמן (מימין) סגן נשיא חברת הסרטים "יוניטד ארטיסטס", שחזיר אף הוא אחרי עמליה לפני שבא פולנסקי והזמין אותה לרקוד. ביניהם נראה, מאחור, מפין הסרטים הישראלי דויד (דולינגר) שפירא שבא אף הוא לפסטיבל בקאן.

ראובן ארזי והשני עליידי.

חבר מועצת עיריית ירושלים מטעם מפ"ם אליעזר רונן, נמנה על המתנגדים הי חריפים של קו מפלגתו. כש נשאל השבוע עליידי ידיד

סה. השבוע עסקה ועדת הכ נסת בדיון מסויים כשהתער ררה בעיית הפסיקים. בסוף הוחלט לשים משפט מוסגר בין שני פסיקים. אמר ח"כ יצחק נבון: "יירשם נא בפרוטוקול שפסיק אחד הוצע עליידי ח"כ

אס לנו ולא רצינו לעבוד יו תר. ליתר דיוק — רצינו לטוס. למרות שהיינו כיתת-טיס, בי תוך מחלקת סיירים — לא התאמנו בטיסה. עשינו מרד. חיים בר, המ"מ, התרגש מאוד והזמין את יענקל סלוי

האוצר ישתחק

בהוצאות חי חסידות

חי חסידות, מי שהיה ארכיבר במשרד המשפטים, והועמד בשעתו לדין על גילוי מיסמכים רשמיים, יקבל, באיחור של 10 שנים, השתתפות בהוצאות משפט מאוצר המדינה.

חסידות הוא האיש שגילה, לפני 12 שנה, באמי צעות העולם הזה, את מעורבותו של מי שהיה בזמנו מפכ"ל המשטרה, יחזקאל סחר, בתיק חקירה של אחד מידידיו האישיים. כתוצאה מכך הועמד חסידות לדין והורשע, אך זכה בחנינה מנשיא המדינה, הוחזר ללשירות המדינה ועובד כיום כחוקר מס הכנסה. הוצאות משפטו בכל האינסטנציות הסתכמו בשעתו ב־9000 ל"י. למרות שהיה עובד מדינה, סירב משי רדיהמשפטים להשתתף בהוצאות משפטו. רק לאחרונה, בעקבות השערוריה של "פסטיבל הפרקליטים", אחרי שמושרד המשפטים המליץ לשלם מאות אלפי ל"י הפרקליטים של עובדי מדינה, ואחרים, שהופיעו בפני ועדת ויתקון, אישר מנכ"ל

חסוויס, אך שתוציא מסכנות הן לגבי האחרים לכי שלון והן לגבי הסדרים בעתיד. הידיעה כי שריהחוקר היפאני הביע את רצונו להתפטר כאות חרטה פמלי על מה שביצעו בני עמו בזמן, רק חיזקה את הטענה כי לא יתכן שבעוד שעל כל מקרה אסון בו נהרג בשנגנה חייל ממנים ועדת חקירה, ואילו אחרי טבח כזה אין איש מסיק מסקנות ומקבל על עצמו את האחריות.

אילי ההון של חרות

רוצים לחזור

למשלה

הרמזים של עזר וייצמן על הצורך להחיות את ממשלת הליכוד הלאומי, עלולים להחריף את ניגודי האינטרסים בתוך תנועת החרות. וייצמן הוא חלק מן הקבוצה הקפיטליסטית במפד

תשקיף

שיבושים חמורים

במירשם התושבים

קרוב לוודאי שיסתבר כי מירשם התושבים שנערך בחודש שעבר לקוי כפרטים רבים, אינו מדויק וזקוק בחסר.

רבים מהפוקדים שפשוטו על בתי האורחים ולא מצאו את הנפקדים בבתיהם, מילאו את טפסי השאר לונים על דעת עצמם, מבלי לחזור שנית. במקרים רבים אחרים, הם גבו פרטים מאנשים בלתי מהירים: עוורות-בית, ילדים, שכנים וכדומה. כתוצאה מכך עלולים להתגלות אי-דיוקים ואי-התאמות רבים, שנגרמו בשל עצלותם של הפוקדים. בקרב הפוקדים מסבירים תופעות אלה בכך ששכרים של הפוקדים נקבע לפי בתי האב שפקדו, ולא לפי מוספר הבית. שונאציו לערוך בבתי הנפקדים.

צפויים זעזועים

במערך ההסברה

בצה"ל

שינויים מהותיים במיבנה ובתיפקוד של כלי ההסברה של צה"ל, כמו תחנת השידור הצבאית גלי צה"ל ושבועון צה"ל בחמנה, עתידים להתחולל בזמן הקרוב, בעקבות מינויו של אלוף-מישנה שואל גבעולי, מי שהיה מושלה הצבאי של שכם, כקצין חינוך ראשי בצה"ל. מסתבר כי גבעולי תופס את יעודם וסגנונם של כלי התיקשורת הצבאיים בצורה שונה מזו שראו אותה קודמיו. נראה כי בעתיד יועבר הרגש מתפקידם הכידורי של כלים אלה, לתפקידם החינוכי.

המזכ"ל מכר

את המיסים העירוניים

בין ועדי העובדים, במיוחד בגוש דן, גוברת ההתימרמרות נגד מזכ"ל ההסתדרות, יצחק כריאהרון, על כניעתו להחלטה להעלות המיסים המוניציפאליים. בשעתו, לחם כריאהרון נגד העלאת שיעור המיסים, והתנגדות ההסתדרות היא שמנעה את ההעלאת. עתה, אחרי שהממדי שנה הכטיחה לממן את גירעון קופת-החולים ההסתדרותית בסך כ־30 מיליון ל"י, הפסידה ההסתדרות את התנגדותה, איפשרה את העלאת המס הרטרואקטיבית.

בחוגי ועדי העובדים רואים במעשה זה מכירת הפועלים, מתוך רצון שמנהיגות ההסתדרות תישאר פופולארית בעיניהם ולא תעלה את מיסי קופת-החולים.

ועדת חקירה

לכשלוך בלוד?

לא מן הנמנע כי בימים הקרובים תועדה הדרשה למינוי ועדת חקירה על המחללים שגרמו לכישלוך הביטחוני כעת הטבח בביית-הנתיבות בלוד.

בעוד שכל אחד מהגורמים האחראים לביטחון בתחום זה, פורק מעליו את האחריות ומנסה להטילה על אחרים, ותוך כדי התפכחות מההלם הראשוני ממה שאירע, גוברת והולכת בחוגים שונים ההכרה כי יש להקים ועדת חקירה, שדיוניה יהיו אומנם

לוחמי הגורילה

משרד המשפטים, צבי טרלון, השתתפות כי סך 3000 ל"י בהוצאות הגנתו של חסידות.

הבנקים רוגזים על

נגיד בנק ישראל

יחריף המאבק בין הבנקים ונגיד בנק ישראל, משה זנבר, הבנקים רוגזים על הנגיד, שהכריח אותם להעלות את שיעורי רי הריבית לציבור ואף הכריז מוספר פעמיים בנאומים פומביים כי רצוי לייקר את האשראי במשק.

אולם משהודיעו הבנקים כי הם מתכוונים להעלות את שיעורי הריבית, חשש הנגיד כי הדבר יפנה מולו את כל הנוקקים למימון. הוא פנה לשר-האוצר וביקשו להורות לבנקים לא להעלות את הריבית.

צפויה התפרעות

בכפר שלם

כפר שלם בדרימה של תל-אביב עתיד להפוך לזירת התפרעויות ומהומות, אחרי שעיריית תל-אביב הרסה שם השבוע 16 יחידות דיור, שנבנו ללא רשיון. הבולדורים עסקו במלאכת ההרס, כאשר חלק ניכר מדיירי הבתים לא היו בבתיהם. 16 המשפחות שבתיהן נהרסו, פנו לעזרת עורכי-דין דורו מקרין כדי שינסה להשיג עבורם דיור אלטרנטיבי. ועד המפונים כבר הודיע שבמקרה שי מאמצי הפרקליט, א יושא פרי, הם עזרי לים לפעול בצורה אדימה שתכלול פגיעה ברכוש עירוני והצתות.

לגה, שבראשה עומדים המיליונרים מרידור וקרמרמן, קבוצה זו מעוניינת, כמו אילי ההון של הליברלים, שגח"ל תחזיק בתיקים בממשלה ותוכל לקדם את האיניטרסים של בעלי המפעלים שלה. מתנגד לקו זה מנחם כגין, שהביא בשעתו לפרויקט גח"ל מהממשלה. מכיוון ששום דבר לא השתנה מאז, מהווים הרמזים על הצורך בשיבה לממשלה ביקורת מוסווית על כגין.

האם גיורא נוימן

הוא יהודי?

צפוי מיפנה כפרשת סרבן המזחמח גיורא נוימן, העתיד לעמוד בפני בית דין צבאי על סירוב לשרת בצה"ל. פרקליטו של גיורא, שהשלים ריצויו שש תקופות מאסר בנות 35 יום כל אחת, עשויים להעלות בבית-הדין הצבאי את הטענה כי גיורא נוימן אינו יהודי, למרות שהוא רשום כיהודי בתעודת הזהות שלו, ומשום כך אין לחייבו בשירות בצה"ל, כפי שאין מחייבים אזרחים לא יהודים אחרים במדינה.

לטענת הסניגורים, אמו של נוימן היא נוצרית וגיורא עצמו הוטבל בכנסייה, לא עבר מעולם תהליכי גיור כלשהם וגם לא נימול.

חתיכות עלית

נגה חתיכה מתוקה מצופה שוקולד חלב מעולה.

טעמי חתיכה העשויה מאורז קלוי מצופה שכבת טופי דקה ושוקולד מעולה.

אגוזי חתיכה העשויה מאגוזים שלמים וקרמל ומצופה בשוקולד מובחר.

פלא חתיכת קוקוס מצופה שוקולד חלב עשיר.

כולן חתיכות הראויות להתכבד בהן ואפשר לחטוף אותן בכל הזדמנות. במקום ארוחת צהריים. בהפסקת התה. בקולנוע וליד הטלוויזיה. כולן טעימות להפליא כמו כל מוצרי העילית של **עלית**

תמרורים

מונה. עלידי שר המיסחר והתעשייה חיים ברילב ליו"ר ועדת המחירים הציבורית, מנכ"ל צי"ם משה קשתני שיח-ליף בתפקיד את שמחה גפני שפרש בגלל סיבות אישיות.

מונה. לראש אגף המיבצעים במיני

הל התעופה האזרחית סא"ל (מיל.) ארי אלון (49)

ששימש בחמש השנים האחרונות כמנהל מחלקת המיבצעים במנהל ושפני עבודתו במשרד התחבורה היה טייס בחיל האוויר והפסיק את שירותי הצבאי בעיקבות תאונה.

אלון

מונה. לראש הג"א במקומו של תת-אלוף שלמה אמבר שהשתחרר מצה"ל, אלוף-משנה אורי רוב שהועלה לדרגת תת-אלוף. יליד חיפה, גדל בבאר טוביה, היה במלחמת העצמאות מפקד מחלקה בחטיבת גבעתי ואחר מפקד פלוגה. במיבצע סיני פיקד על גדוד שיריון שלחם בציר המרכזי והגיע לתעלה. היה מפקד בית-ספר לשריון ובמלחמת ששת הימים פיקד על חטיבת שריון שכבשה את שכם. אחרי המלחמה עמד בראש משלחת צה"ל בחו"ל.

נת מנה. במוסקבה, לרב ראשי של יהודי מוסקבה במקום הרב ליון שנפטר, הרב יעקב ל. פישמן שעבר עד כה במפעל רכב סובייטי.

נישאו. ברבנות בת-לאביב, עיר תונאי מעריב שרגא הרריגיל (40) שהחל את הקריירה העיתונאית שלו בהעולט

כהן

הרריגיל

הזה והציירת-גרפיקאית ווי כהן (24). אלו הם נישואי השניים של הרריגיל.

נולדה. בקליניקה פרטית בפרו, לשחקנית קתרין דנב ולחברה מר"צ'לו מסטרויאני, בת. לקתריין בן גור סף, כריסטיאן בן התשע, שנולד מיחסית עם רוזה ואדים — שגם לו לא היתה נשואה.

מצפים לתינוק. בעוד כחצי שנה, השחקנית שהתפרסמה בסרט עשיר לנו ילד, ברברה הרשי וחברה מזה שנתיים, השחקן דויד קאראדיין.

נפרדו. וביטלו את אירוסיהם, הזמר ארי פישר שהיה בעלה של אליזבת טיילור והפסיכולוגית ברברה היילמן, שעמדה לצידו בתקופה קשה בחייו ועזרה לו לחזור ולהופיע על הבמה.

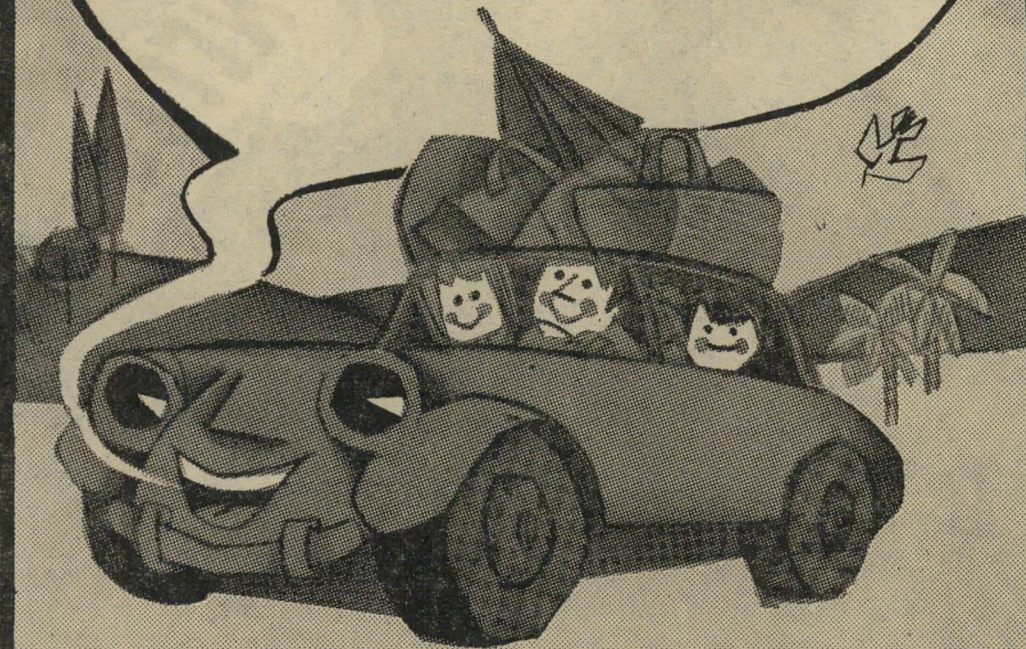
נפטר. בלונדון, בגיל 73, הרופא היהודי שטיפל בזמנו בד"ר חיים וייצמן ובזאב ז'בוטינסקי — ד"ר ג'וזף בריטן שנולד בוילנה, למד רפואה בברלין ואחר התיישב בלונדון.

נפטר. בת-לאביב, בגיל 84, התער שייך ואיש העסקים מרדכי מאיר צוקר שעלה לארץ אחרי מלחמת העולם והקים את חברת פלברג לנכסי דלא ניידים ואת סוכנות המכונות לים התיכון שהיא סוכנות פיאט בארץ. ב-1960 הקים יחד עם בני משפחתו את טיבי דימונה וב-1965 את ירוחם טקסטיל ורכש את מפעל טקסטיל באר-שבט.

"מגור" הביטוח הדפואי שלי

לנהג שלי יש בטוח רפואי ולי יש את "מגור", "מגור" אני מקבלת שרותי עזרה והתנעה, אבחנה, ייעוץ וגרירה לכל מקום בארץ, 24 שעות ביממה. אני ממליצה לכל ידידותי המכוניות להרשם ב"מגור". למנויי "מגור", שרות נאמן בכל מקום ובכל זמן (גם לאחר תאונה)

ללא כל תשלום!

פרטים והרשמה: כל יום גם בשבתות ובחגים, 24 שעות ביממה

תל-אביב, רחוב רמז 35, טלפון 262974, 256168.

כל יום בשעות העבודה הרגילות:

ירושלים, רח' שמואל הנגיד 15, טלפון 222503.

חיפה, ככר ההגנה 6, טלפון 525262.

באר-שבע, רח' ההסתדרות 78, טלפון 3654.

ס ע ב ב ט ח ו נ
ס ע ע ס "מגור"

מגור
שרותי רכב (ישראל) בע"מ.

פבס

כוח חדש

העולם הזה

סידרת אסיפות ברחבי הארץ בהשתתפות

ח"כ אורי אבנרי

על הנושא:

מי משחית את חיינו?

חיפה

יום ה', 6.7.72
בשעה 8.30 בערב
על המקום תבוא הודעה
נוספת

ירושלים

ביום ב', 12.6.72
שעה 8.30 בערב
באולם מייזר א', קריית
האוניברסיטה, בגיבעת רם.
מוזמן הציבור הירושלמי
וסטודנטים.

רמת-גן

יום ה', 8.6.72
שעה 8.30 בערב
בית ההסתדרות,
רח' הרצל 13

הזמן עובר מהר...

1980
1979
1978
1977
1976
1975
1974
1973
1972

8 שנים עוברות מהר. היום בנך הוא בר-מצוה, אך לא רחוק היום והוא יסיים את שרותו הצבאי, נכון לקראת חיים חדשים.

כדאי שיעמוד אז לרשותו סכום כסף שיסייע לו בצעדיו הראשונים, יהיו אלה למודים גבוהים, כניסה למעגל העבודה, הקמת משפחה ועוד.

תכנית החסכון, יתרון לכלי נועדה לך ולבנך הצעיר.

לדוגמא:

אם תפקיד היום סכום של 1,000.- לירות (חלק ממתנות בר-המצוה) ותחסוך מדי חודש סך של 30.- לירות בלבד יעמוד לזכות ילדך, בתום שירותו הצבאי, סך אמצעים של 10,279 לירות. סכום זה מורכב מקרן, ריבית ומענק בסך 6,399 ל"י, ומהלוואה בסך 3,880 ל"י שתינתן בתנאים מיוחדים לפרעון בתשלומים קטנים למשך 8 שנים.

סכום זה עשוי בהחלט להיות גבוה יותר בשל ההצמדה למדד.

אם ברצונך לקבל לביתך עלון הסברה על תכנית "יתרון-לכל" שלח את התלוש המצורף למודעה זו.

לכבוד ת.ד. 456 תל-אביב אשמח לקבל בהקדם עלון הסברה על תכנית החסכון, "יתרון-לכל" שם..... כתובת..... טלפון.....
--

ד"ר צילום איתמר

48 סניפי

פרטים מלאים בכל אחד מ-

131 סניפי

בנק דיסקונט לישראל **בנק ברקלים דיסקונט**

דויד

וגוליית

"העולם הזה" 1813, "בג"ץ נגד ועדת ויתקון" על פנייתו של אמינו זכרוננו לבית-המשפט העליון בנושא השכר שניקבע לפרקליטים שהופיעו בפני ועדת ויתקון.

גור

עתירו לבג"ץ של עורך-הדין אמנון זכרוננו בעניין השכר השערוייתי שנפסק לעורכי-הדין שייצגו את הצדדים בפרשת נתיבי נפט, מזכיר רה את מלחמתו של דויד בגוליית. מי יתן וגם ה' תוצאות של מאבק זה תהיינה כמו ב' סיפור התנ"כי. משה גור, ת"א

המשיכו

במאבקים

בטיפולכם בבעיית השכר לפרקליטים — הוכחתם שוב את עצמכם. המשיכו במאבקים! אנחנו איתכם! צבי שלם, עוזי בר וטוביה זליג, בת"ם

חורבן

בקומה השנייה

"העולם הזה" 1812, "נוף וטי" נופת, מאמר בסידרה: "זעקי ארץ אהובה".

אחד הצילומים המלווה כתבה זו, מראה את בניין מיגדל בבל האגדי. חבל שהרבה מיגדלי בטון מכוערים שמכסים את תל-אביב, לא מתפרקים מאליהם בהגיעם לקומה השנייה.

יואל שמר, תל-אביב

ישר

כוח

בעניין רב קראתי את המאמר נוף וטינופת. למרות שבנושאים רבים אני חולק על דעתו של מחבר המאמר, הרי שבנושא זה של נוף וטינופת הבנייה בי ארץ-ישראל אני מסכים עם כל מילה. סיגנון הבנייה המכוער וחוסר ההתחשבות בנוף ואופיו, מטריד אותי כבר זמן רב.

ישר כוח!

חיים מיכאלי, בית-גוברין

רשימת

קלון

כפייה דתית, גיוס לפי אורך הזקן והפיאות, ורד, אוטוקרט, נתיבי נפט, מצוקת דיו... הרשימה עוד ארוכה מאד. תמה אני כיצד מסוגלים אנשים החושבים בהגיון להמשיך ולבחור באותו חבר האידיוטים שיושב בצמרת. או שמא אין אלה שבוחרים במפלגת העבודה חושבים כלל ?!

עוזי ברק, רמת-גן

רומני

לא גנב?

מספרים ברומניה: לאחר שגולדה חזרה, שלח ברונייב מיכתב זועם לצ'איר-סקו: "מה לכם ולסיכסוך הערבי-ישראלי, החלטתם לגנוב לנו את ההצגה? צ'אושקו מיהר להבריק חזרה: "מצטי ער, רומנים, או לא רומנים?"

יהונתן שימחוני, גבעתיים

יש דרך

אבל הסומה

שמעון פרס מרגיש שהברק נזול ממנו כשהוא אומר: "הדרך לשלום אינה עוברת בין וואשינגטון למוסקבה כי אם בין קהיר לירושלים". אם שם היא עוברת, למה פרס ובני

הרגשה אביבית

סריגי טרוירה-קלים ואוורירים נעימים במגע שומרים על צורתם קלים בכביסה מתיבשים מהר אין צורך בגיהוץ

TREVIRA

2000

גם לידי גודיבה

יחוסים מיוצרים ע"י ג'רוסלם ג'רסי בע"מ

20 CLASS A
CIGARETTES

KENT

WITH
THE FAMOUS MICRONITE® FILTER

איזה רגע נאה להנאה מהטעם המרענן של קנט

קופסא קשה, קינג-סייז, באורך 100 מ"מ ובטעם מנטול

מינו הניצים, סוגרים אותה לכל אותם
פלסטינים המעוניינים ללכת בה לקראת-
נו?

אמנון נטע, פתח תקוה

עוד נשק

ואברנו

זהו, סוף-סוף מתחילה אמריקה להגיע
אלינו במלואה. אחרי הרוק-נ-רול, הקו-
קה-קולה, הפנתרים והפשע המאורגן מגי-
עים אלינו בשעה טובה השוטרים ההור-
גים ורוצחי השוטרים.

כל מה שחסר עכשיו זה מכירה חופ-
שית של נשק בארץ ושוב לא יהיה צורך
להרחיק עד שיקאגו.

מושה זיכרוב, אשקלון

מי מכיר?

מי יודע?

לפני מספר שבוע
עות הבטיח משה
שמיר לקוראי מע-
ריב, שהעולם הזה
יעלה עליו בקרוב.
מאז אני מצפה מדי
שבוע לכתבת ה-
השמצה על שמיר
ומתאכזב.

מדוע אתם הופ-
כים את שמיר ל-
שקרן?

א. גולדמן, ת"א

השם אותו מזכיר הקורא גולדמן ב-
מכתבו מוכר בהקשר כלשהו. הקורא גולד-
מן מתבקש למסור יותר פרטים על האיש
כדי שאפשר יהיה לדעת למי בדיוק הוא
מתכוון.

רגישות

והבנה

"העולם הזה" 1812, "שלה לך
יד - ובחר לך לב!" כתבת, "העו-
לם הזה" מדווחת על השתתפותה
במיפגש של "היתקלות".

הרשו לי להביע את מחמאתי לכתבת
העולם הזה אלה ברקת אשר הצליחה
להעביר בכתבה שלה את המיוחד שב-
פעולת האינקוואיזיציה, ברגישות והבנה
נדירים.

עם זאת ברצוני להעיר כי אין זה נכון
שהעתונות הקודמת שהשתתפה בפעולת
המכון, גרמה להיסטוריה של הנוכחים. ה-
היפך הוא הנכון. בחוסר רצונה, "להש-
תירך" גרמה לכך שהנוכחים ביקשו לה-
עיר.

מיכאל ברנע
שייכות

הסתלק - דבר שבאמת עשתה. אלה
ברקת לעומתה, היתה כליך שייכת ש-
אפילו לו ידענו שהיא עיתונאית היינו
מקבלים אותה כפי שהיא.
ואשר למיקרה המוזכר בכתבה, אודות
"ריק", אין זה נכון שהתקפתי אותו. מה
שקרה הוא שריקי התקשה להביע התרג-
זות ואני פתחתי כפתור אחר כפתור ב-
חולצתו עד אשר הצליח להתרגו ולהת-
גבר על מעצוריו.

לסיים, היות והכתבה של אלה ברקת
בצורתה התמציתית היא הטובה ביותר
שקראתי על הנושא, אבקש את רשותכם
להשתמש בה כחומר פרסומי למיניוים.
מיכאל ברנע, "המרכז לאדם ומלואו",
חיפה

הרשות ניתנת.

(המשך בעמוד 10)

בעיות ולבטים

בחיי המין

מאת הד"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

להשיג בחנויות הספרים הגדולות

ביטוח שנתי לטלוויזיה
30 ל"י

כולל מנורת המסך, כולל מיסים

סיגנל

אלקטרוניקה

רח' החשמל 4, תל-אביב,

טל. 613362, 625459

ITT

SCHAUB-LORENZ

מקלט
הטלוויזיה
הטוב
בעולם!

מחלקה מיוחדת
לשרות ולמכירה
לעולים חדשים
פטורים ממס.
הסוכן הבלעדי
לישראל:
כנורי בע"מ
ת.א. רח. פרץ 4

התיאטרון הקטן מציג:

דליה פרידלנד (התבימה) זאב רווח והקאמרי

בוטיק השקרים

כתב וביים: יואל זילבר

עפ"י י. וולטר

יפו, אלהמברה,
יום ד' 7/6 ב-8.30.
חולון, ארמון,
יום ו' 9/6 ב-9.00.
ירושלים, בית-העם,
מוצ"ש 10/6 ב-9.00.
תל-אביב, בית-ארלוזורוב,
יום א' 11/6 ב-8.30.
באר-שבע, גילת,
יום ב' 12/6 ב-9.00.
פרדס-חנה, דקל,
יום ג' 13/6 ב-8.30.
כרטיסים: תל-אביב: "לאן",
"רוקוקו" וביתר המשרדים.
חיפה: "קופת-מכבי", "גרבר".
ירושלים:
"כהנא" ו"לאן הערב".
הפצה ראשית: "לאן",
טלפון 231655.

מפיק: יצחק בן-ניסים (זיסון), טל 244044

האיש

הגם

העולם הזה" 1812, הנדון: מזכ"ל ההסתדרות בן-אחרון.

כמה שמן-זית שאורי אבנרי ישפוך על בן-אחרון, בדבר האדיקות הנאציות ש- בהן הוא דוגל, לא ימחו את כתמי החרפה שפירצה גסותו הבהמית וההתהומית של האיש, בכל מקום שאליו הגיע לשאת את דברו. פרשת אוניברסיטת הנגב היא רק אחת מרבות.

יאיר זבן, רעננה

אופי

גולדום

העולם הזה" 1811, "תרו ומרי", על חוטפת מטוס, "סבנה" ועל בת- הקיבוץ שנהרגה עם שיחורו.

כמה אלפי קילומטרים בלבד מפרידים בין שתי נשים נוספות שרבה הזהות ה- מפתיצה ביניהן. מעברה האחד של התעלה שרועה לבטח אוסכולתום האגדתית, בעוד מן הצד שכנגד מזמרת גולדה. הדמיון רב: לשתיהן היו זוג הורים ו- שתיהן כמוכן נולדו. ריפרוף על פני אלבומי הילדות מגלה זהות מפליאה: ברוב התמונות שתיהן לבושות. אך אין לשכוח כי השתיים נולדו עירומות כביום היוולדן.

שתיהן נוהגות לאכול ולנשום מדי פעם, ושתיהן מרבות להופיע על מסכי טלווי- זיה, מאותה תוצרת לעתים קרובות.

שתי נשים, שני גורלות, משני צידי תעלה אחת.

עכשיו תוסיפו קצת מים בין השורות, ויש לכם עוד מהדורה אומללה של תרו ומרי.

דאחילאק, איפה הרמה של העולם הזה? אשר קדיין, ארי כהן, ירושלים

מה בעצם לא מצא חן בעיניכם, ה- מים, או השורות שביניהם?

איכא

לא עבר

העולם הזה" 1810, "חתונת ההיפית והדתי", רחל המרחלת על אנשי בוהימה שעברו למחנה הדתי.

פרסמתם בעתונכם כאילו עזבתי את ישיבת התפוצות — הר ציון, ועברתי לקדמה.

ידיעה זו הינה מוטעית ואבקשכם, איפוא, לתקן טעות זו. אני נמצא ולר מד בישיבה, בי הנהלתו של הרב מ. גולדשטיין, מאר- שר כאן מאד ואין לי כל כוונות עזי- בה לא לקדמה ו- לא לכל מקום אחר.

איכא ישראלי, ירושלים

ישראלי

קשר בין

ההומואים

שמי דני, הנני הומו בן 28. ראשית הרשו לי להודות לכם על הר- מאבק שניהלתם בכנסת בנושא ההומואים. החלטתי לפנות אליכם היות והאתם שול- טים על אחד מכלי התקשורת המרכזיים בארץ, ויש באפשרותכם לעזור בפתירת אחת הבעיות המרכזיות של צעירים וצעיר- רות מסוגי והשא: יצירת הקשר בין ה- הומואים לבין עצמם.

לפי הערכתי חיים בארץ בין 50.000 — 75.000 הומואים ולסביבתם!

אורי אבנרי: האם תסכים לקיים מדור (המשך בעמוד 12)

תמורה כפולה

תמורה כפולה לכספך ואפילו יותר בתכנית הבלעדית של בנק הפועלים, "תמורה כפולה" השומרת על ערך כספך בהצמדה מלאה ומעניקה לך ביטוח חיים חינם.

פרטים בכל סניפי בנק הפועלים בע"מ.

בנק הפועלים בע"מ

שחם לבניסון אילון, משה פרד

דיאודורנט חדש ל'ויפ'

מפעלי לאורווי בישראל, הוציאו עתה לשוק דיאודורנט חדש מסידרת מוצרי ויפ.

עד כה הכירה האשה הישראלית את השמפו המובחר ויפ, ספריי אל- נט וצבעי שיער אימדיה המיובאים ע"י אותו מפעל בצרפת.

הדיאודורנט החדש ויפ, מופץ בי- שלושה ריחות וחוזק. המיכל מודרני ומתוכנן גם לארוך וגם לחדרי אי- פור.

בימי הקיץ הלוהטים, מעניק דאור- ויפ, הרגשת קרירות נעימה לכל אשה. כמו כן הוא מונע הזעה בי- אזור בית השחי. אחד מסוגי דאור- ויפ, מכיל כמות זעומה של אלכוהול והוא יכול לשמש גם כספריי אינטימי. דאורויפ, הוא אחד ממבחר מוצרי לאורווי העתידיים להופיע תחת השם ויפ בישראל. אריות דאורויפ, תוכ- ננו במיוחד ע"י מעצבים מפינלנד.

בדוק מהירות קריאתך והבנתך - חינוס!

בתל-אביב, בבית ציוני אמריקה, ביום חמישי 8.6.72 וביום שני 12.6.72 בירושלים, בבית אלישבע, ביום רביעי 7.6.72 וביום שני 12.6.72 בחיפה, בבית-ירושלילד, ביום רביעי 7.6.72 וביום שני 12.6.72 לאחר מכן תוכל להצטרף לקורס

קריאה מהירה

של מיל"ה המכון הישראלי לשיפור הקריאה

נושאי הדימוי: 1. הקניית הרגלי קריאה נכונים. 2. הגברת הערנות והריכוז בשעת הקריאה. 3. תרגילים לשיפור הזכירה. 4. הכפלת מהירות קריאתך (שהיא כיום כ-150 מלה בדקה) פי-שנים לפחות, אולם אתה מסוגל לקרוא פי-שלושה, פי-ארבעה ופי-חמישה יותר מהר. אם הנך כשרוני במקצת, אתה מסוגל לקרוא מעל 1000 מלים בדקה (כשלושה וחצי עמודים) כל זאת, תוך קליטה והבנה של חומר הקריאה.

ההתחלה — בשעה 6.00 בערב.

אנו רושמים תלמידים לקורסים הקרובים באוניברסיטת ת"א, בריאלין, בטכניון ובבית כץ בקרית ביאליק.

כל שיר מגיע זמנו. הנה, למשל, השיר החסידי "ישמחו השמיים..." היום, מספר רים, הוא הפך לשירם של טובי משרדי מס ההכנסה, השרים אותו בנוסח: "ישמחו השמיים..."

תיאטרון

תמונה בקרנבל

"צוואתו של כלב", מאת אריאנו סואסונה בתיאטרון "הבימה"; עברית: דן אלמגור; בימוי: יוסף מילוא; תפאורה: אלי סיני. יש מופיע במערכה השנייה. הוא כושי ענק ועל חזהו הוא עונד מגן דוד מזהב. מריה הקדושה היא בלונדית זוהרת ויפהפיה, המשמיעה ציפצופים דקים וגברי הים. הם יושבים בשמיים, בפואייה לחדרו של אלהים, שם הם עורכים מיון מוקדם בין באי שמיים: מי לגן-העדן ומי לגן

ברישבט ופורמן, "צוואתו של כלב" קבורה דתית לכלב

הנוס. החלטתם אינה סופית, למרות ש- השטן משפף כבר את ידיו כדי לקבל את חלקו. אפשר לערער, אפשר למחות. ניתן לעורר את רחמיהם, ובעל שכל הרף, כמו זה של גרילו, עוזר האופה הכפרי, יכול אפילו להוליך אותם קצת שולל. זהו ללא ספק שיאו של מחזה-מוסר בראזילי זה. המיועד לכפריים או לבני הי פרברים חסרי ההשכלה, המורכב מהצלפה בכלי הקודש של הכנסייה ומביטויי שימ חת-החיים הארצית של העם הבראזילי. אין במחזה לא עומק ולא פיוט. גם גיי בוריו הם סטריאוטיפים. אבל מה שעושה אותו לא רק ראוי להצגה בפני קהל של ישראל בשנות ה-70, אלא גם מופע תי אטרונני מרנין ומשעשע, היא דרך הצגתו בבימוי של יוסף מילוא.

את הסיפור העממי על עוזר האופה הערמומי (שלמה ברישבט) המאלץ את הכומר הכפרי (ישראל בקר) לערוך קבור דתית לפי כל כללי הכנסייה לכלב, מגיש מילוא כתמונה מתוך הקרנבל של ריו. ההצגה, המוגשת כהצגת להקה כפרית המציגה אותה מעל עגלת איכרים ההר

הטור השבועי*

מאת ידי ננוסי

לא כאב מעריך את בתו הקטנה, אלא איש אובייקטיבי — עלי להודות שבתי בת השש היא ילדה נבונה בהרבה מכל שאר הילדות.

אילכך אין לי לילה או יום, רבותי, זהו פוליטיקאי טוב מפרך — להשיב בפרוטרוט על: היכן... ומתי... ומדוע... וכמה... ואיך...

* שודר בשידורי ישראל, ביום ו', 2.6.72

עברית מדוברת לא נורמלית

נאט דן בן-אמוץ ונתיבה בן-יהודה

נשכר די הזין? מה זאת אומרת?

חמסה פי עינק!

רואים לה

מדור זה הוא תוספת למדון המפורסם של דן בן-אמוץ ונתיבה בן-יהודה. הקוראים מוזמנים לשלוח למערכת מלים וביטויים משלהם.

הישראלי אינו הופך שותף לו אלא מס- תכל עליו מלמעלה כמסתכל פאסיבי. אפי- לו מילוא ומישחקם התוסס של שחקנים כמו ברישבט, בקר, אריאל פורמן, טובה פרדו, אביבה מרקס ואברהם רונאי, אינם

פכת לתפאורה מאולתרת, שופעת חן עממי, מיקצבי סמבה, בדיחות פרימיטי- ביות ודמויות ססגוניות. יותר מאשר כמחזה בזכות עצמו, היא עומדת כנתח פולקלור בראזילי, שהצופה

שפיה ש', 1) יריקה חזקה, הטלת כמות גדולה של רוק.

"סתם את הכיור עם השפיות שלו." 2) נקמה, שילום המגיע, נזיפה. "אתה תראה איזה שפיה תחטוף מהמג'ד."

אָבָא בעלים, אפטרופוס, אדם המסור ודו- אג למפעל כולו, למשל, או לציבור מסויים. "יש מנכ"ל ויש מועצת מנהלים. כל מה שאתה רוצה יש במיפעל הזה, חוץ מאבא." * "הצרה שלעסק הזה אין אבא ולך תדבר אל הקיר."

הוא בספור של — העניין או הנושא אשר מעסיק אותך מאוד.

"הוא עכשיו לא בסיפור של חתונה. הוא בסיפור של בילויים." * "עוזב אותי! אני לא בסיפור של שירים עכשיו!"

קיצוץ קיצוץ! קריאה לחתול. "קיצוץ קיצוץ, להיכנס הביתה! כבר מתחיל חורף בחוף! קיצוץ קיצוץ!"

אל תצחק! ביטוי שמשמעותו סירוב מוח- לט.

א: "אתה מוכן לתרום 5,000 לירות לקרן הבחירות של המפלגה?" ב: "אל תצחק אור- תי!" א: "טוב, תצחק. נראה מי שיצחק אחרון."

פֶּלֶשֶׁבֶק ש', שיטה במחזות, סרטים ואף ספ- רים, אשר לפיה סיפור המעשה נסוג לפתע לתקו- פה קדומה יותר.

"זה היה סרט משעמם — המחץ. אבל חשב- תי: נתקעתי — נתקעתי. אז פתאום עוד קפץ פלשבק לשנות תרפוף, לא יכולתי יותר והס- תלקתי."

לא חסר הרבה ביטוי שמשמעותו: כמעט, עוד מעט ו-.

"המשטרה סירבה לטפל בתלונה ולהגיש תבי- עה משפטית נגד התוקפים שלא חסר הרבה שיגורו למותו של האיש." (נתן דוניביץ, "הארץ", 31.3.72).

פְּלוֹס-מִינוֹס פחות או יותר, בערך, בקי- רוב, קצת פחות או קצת יותר מן המשוער. "תראה לו את המפעל, שיקבל, ככה, פלוס- מינוס, שוק." (חיים חפר, "ידיעות אחרונות", 18.4.72).

תעֻזְבִּיזָה! ביטוי שמשמעותו: הרף! הר- פה ממני, הנח לי.

א: "חבר'ה, תרימו ת'תחת, באמת, צריך לחזור לשעור, המדריך יעלב נורא, נו, אתם קמים?" ב: "תעזוביזה!"

אף-על-פי שרפורטים נותנים כבר מוקדם, ואינפלציה — זה דו"ח ועדת חקירה. הממלכית להמשיך כמו מאוס לא קרה. ואינפלציה זה גם השופט העליון המציע למכור פטטיבל במליון.

וגם סוג פרקליטים מוסרי ונאור, הופשט את ידו כדי לפשוט את העור, וגם שר-המישפטים הדוגל לאלתר בשוויון — אבל יש ששוים קצת יותר!

ואינפלציה זה כלל המסים העולים לטבסד למפא"י את קופת-החולים, ואשר לקופות נסתרות אחרות. זאת אינפלציה דוהרת לקראת הבחירות.

גם מושביץ הגביר, שמתוך השיגרה

על קריאה עתונים אין עוד מה לדבר, ואולם טלוויזיה — אטרקציה! כי אחרי ששמעה את זנבר מזנבר שאלה: "אבא, מה זה אינפלציה?"

אינפלציה — הסברתי לבת באיפוק: זה כשארטיק נמט עוד לפני הליקוק. וזה יוקר-מחיה האומר. בפירוש שמטבע של לירה כבר לא שווה גרוש.

ואינפלציה — המשכתי לתת אבהרות — זה משרד-השיכון מספסר בדירות, ומשרד ביטחון שהוא די בובון אף איננו חייב להגיש מאזן.

ומשרד-החינוך שרשם כבר פטנט שרק בן-שישים ייפח לסטודנט, ומשרד-מישטרה ללא כוח-אדם

סיקורת

מצליחים לסחוף את הקהל אל תוך הי- לולת וצהלת הקרנבל, אלא רק לשמח את ליבו כמי שמתבונן מהמדרכה בתהלוכת מסכות עליונה.

ועוד על אותו נושא: ראובן צליק מספר כי לאחרונה הוא נוהג להתעורר מוקדם ולשוב את ביתו כבר בחמש בבוקר. "מה פתאום?" הוא נשאל. "פשוט מאוד... קו' נדרו שילוני בא בשש!"

נוישגלים מסוגננים

"אלף לילה ולילה" בתיאטרון "בימות", בתרגומו ועיבודו של דן אלמגור; בימוי: מייקל אלפרדס; מוסיקה: יוסי מר-חיים.

סיפוריה של שחרודה להרון אל-ראשיד, הם מהססגוניות, העשירות, הדמיוניות והמבריקות שבמעשיות הספרות העולמית. להגיש אותם על רקע שחור, בעזרת להקה לבושת שחורים, על במה חשופה ללא אמי צעי עזר כמעט, כשהאבירים היחידים העומדים לרשות השחקנים הם כמה מיט- פחות צבעוניות וכמה תיבות שנועדו לשי- בור את חלל הבמה הריקה — לזאת דרר- שח יותר מהעזה.

לשם כך דרוש צוות שחקנים, שמיש- חקו ישלח את דמיונו של הצופה, ישא אותו על כנפי ההזיה אל פאר המזרח ה- אגדתי, ששם תפאורה לא יטיב לתארו. הלהקה שהעמיד מייקל אלפרדס על הבמה עומדת במשימה בצורה מעוררת התפע- לות.

זהו צוות שחקנים צעיר, מורכב ברובו משמות בלתי ידועים ובלתי מוכרים, שהי- פיעו עד כה רק בתפקידים מישניים בתי- אטראות ישראל, והנה, תחת שריבטו של אלפרדס, הם עושים את הלא יאומן, גוד- שים את הבמה בעליצות ובברק, מעלים עליה את היפים שבארמונות בגדאד ושוקיה.

מבחר האגדות וסיפורי השווקים המז- רחיים שבחר דן אלמגור לצרף למסכת אחת, שזור בעיקר על החוט האירופי. זהו גם הקו שהינחה את אלפרדס בבימו. אלא מה שהיטיב אלפרדס לעשות בכל שאר מרכיבי ההצגה, לא עשה בנקודה זו. דווקא כאשר הוא מגיע לצנינות האיר- רוסיות והמיניות, אין הוא משאיר דבר לדמיון (חוץ מהעירום), ובמקום תנועות מרומזות, הוא מציג מישגלים מסוגננים ומעמדים מביכים בהיעדר הטעם הטוב שבהם.

יתכן ותנועות אלה, כמו ההיגוי המז- רחי המוגזם שבפי השחקנים, נועדו לשוות להצגה את עממיותה וגשמיותה, אולם הם חורגים מהתפיסה הכללית של ההצגה המשתפת את הצופה בבניית החוויה הי- צוירית-פיוטית של האגדות.

על מגרעות אלה מחפה מישחקו המלי- חי של נאות השחקנים, הפועל כאנסמבל מגובש ומלוטש, שכל אחד בו מתחרה ב- חברו בהפתעות שהוא מכין לצופה. וזהו, אולי, מעלתה הגדולה ביותר של ההצגה: הפגנת נוכחותו של דור שחקנים חדש על הבמה הישראלית, שהבולטים בהם הם עממי בכר וחיים באשי, שאינם רק משח- קים, אלא נהנים לשחק, ומדביקים בהנאי- תם זאת את הצופים.

עוד ממשיך להטיף להידוק חגורה. אבל גם נאומיו של מר בן-אחרון הם אינפלציה פשוטה, בחשבון אחרון.

ואינפלציה — זה אינדקס תלוש ועקר הלוטש מסכה של מדע ומחקר, וגם כל הבטחה אשר טרם קויימה היא אינפלציה — וקחי נא מרבין דוגמה!

בקיצור, בקיצור, ילדתי הקטנה, האינפלציה, היום, פירושה: מדינה וכולם — בדיוק כמו אותו מר זנבר מדברים, ואולם לא עושים שום דבר.

הסברי הנפלא התבזבז, כמובן, עוד לפני שסיימתי אותו באשר ילדתי נדומה כבר מזמן לילה טוב מדינה, לילה טוב.

(המשך מעמוד 10)

צנוע בהעולם הזה עבור צעירים כמוני אשר מטרתו האחת והיחידה תהיה: יצירת קשר בין ההומואים והלסביות בינם לבין עצמם.

דני, רמת גן

בין הירכיים

יש ברווז

"העולם הזה" 1809, "משוררת מופשטת", על המשוררת מרגרט הראל שהדיגימה שירים בגופה.

ראיתי את התמונות והשירים של מרגרט הראל בהעולם הזה, ואני לא יכול להתאפק, אני מוכרח לכתוב לה גם כן שיר:

החזה יפה להפליא
עם שני רימונים בולטים,
לינוק, לטעום את הפרי,
ודאי מאריך לי ימים.

ולמטה רואים ירך,
ובין ירכיים ישנו סבך,
ולגלות מה ביער,
אם אפשר, אין דבר.

לפגישה אני נחפז,
מוכן לצוד את הברווז.
ובאוקיינוס סוער ועז
אשחה בלי רז.

ערבי ישראלי, נתניה

איזהו

רמאי?

הבעיה עם סטאשר ופרוש שזה קורה לזה רמאי. אם שניהם רמאים אז למי מהם אפשר להאמין? מנשה מזרחי, הרצליה

"העולם הזה" 1813, "לשלם או לא", מישאל בין עורכיהדן ואח"רים על שכר-טירחת פרקליטי ועדת-יועקון.

מערכת העולם הזה מודיעה: בכתבה נסלה טעות. עורכיהדן שמואל הרציג צוטט כאילו הצדיק את החלטת הוועדה לאור תקדימים של תשלומים מסוג זה בעבר. מערכת העולם הזה מודיעה כי הדברים שיוחסו לעורכיהדן הרציג הם דבריו של עורכיהדן משה רום, והוחלפו בשל טעות טכנית.

דבריו של עורכיהדן הרציג לאמיתם היו: "שורש הרע נעוץ בריכוז עבודות

רום הרציג

שורש הרע

מישפטיות ומינויים בידי מיספר מצומצם מאוד של עורכיהדן. בשכר-טירחה עצום, שמשולם בין היתר עלידי גופים בשליטת הממשלה והתסתדרות, בעוד שהרוב המכריע של עורכיהדן משתכר בחודש פחות מהשכר היומי שנקבע בוועדה.

"עורכיהדן השכירים בשירות הממשלה ומוסדות הציבור משתכרים עוד פחות מהרבה סקטורים אחרים. לפיכך תמוהה העובדה כי אותו משרד-מישפטים שסיפק את הנזונים לוועדה, סירב בתחילה לאשר לעוזר פרקליט-המדינה תשלום עבור שעות נוספות בקשר לעבודתו בוועדה."

קוראים השוחחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. קדיפות תינתן למצרפים תמך נות למכתביהם.

BROADWAY 100: טעמו של העולם הגדול.

בשורה אחת עם הסיגריות המפורסמות ביותר בעולם.

סופר קינג סייו. תערובת אמריקאית.

מיוצרת ע"י דובק מטבק עשיר ומעולה.

פרסום דיר יעקבסון

נמאס, נמאס לראות את נחיל-הדבורים הזה, העט על כל מאורע טלוויזיוני כמו עיט על פגר. את העסקנים והעסקנציקים והעסקנצציקים, האלופים והאלופונים והאלופונונים.

ראינו אותם אחרי שחרור מטוס טבנה. נדחקים לתוך בית-הנתיבות, משתדלים לצור את עין המצלמה. מוכנים להצהיר הצהרות היסטוריות. מתעקשים לחטוף משהו מן התהילה, שלמענה חירפו את נפשם כמה בחורים אמיצים וצנועים.

נחיל של דבורים. נחיל של דוכרים.

אילו היה אחד מכל אלה נשאר בבית-הנתיבות של לוד אחרי שהסתלקו צלמי העיתונות והטלוויזיה, ומעיף מבט סביב — יתכן שלא היה קורה מה שקרה ביום השלישי שעבר.

אבל הצלמים הלכו, וכך נחיל-הדבורים הרעשני הפתק יחד עימם, ובית-הנתיבות נשׂי אר חשוף ובת-ימוגן.

ה דברים צריכים להיאמר בפה מלא, אף כשהם מכאיבים.

מרחץ-הדמים בלוד לא היה רק פשע נתעב מאין כמוהו של הקנאים היפאניים ושלוחיהם הערביים. היתה זאת גם תבוסה מוחצת למערך-הביי טחון שלנו.

מישהו אחראי לתבוסה זו. מישהם. מישהו הרצים עתה ברחובות הבינלאומיים וצועקים: תיפסו את האשמים!

מישהם בישרו לשווא מצביע השגריר אשר בן-נתן. בעל הפה הגדול והראש הקטן, על ממשלת צרפת.

בוודאי, ממשלה זו אינה בסדר. אבל לא היא אחראית לביטחוננו.

לשווא מאשימים פקידים ישראלים את חברת אייר-פראנס.

יתכן ששיקולי חברה זו היו מוטעים. אך מנהליה אינם מקבלים משכורת כדי להבטיח את שלומנו.

„לכן לא חשבנו על אפשרותה של פעולה כזאת.”

איני בטוח שההנחה נכונה. בהיסטוריה הערבית ידועה כת החאשישיין (הקרויים „אסאסינים” בלשונות אירופה). כת שכל חבריה היו מתאבדים-בכוח על פי פקודת שייד-אל-ג'בל, „זקן ההר” שהיה מפקדם. בימינו לא חסרו מתאבדים עזינפש במלחמת-השחרור האלגירית.

אולם בארץ השתרשה האמונה שכיום זה כך, אין הערבים מתאבדים. (וראייה: משעת חצות, בה הודיע הרדיו על הטבח ועל מותם של שני חוקפים, ועד לשעה אחת, בה הודיע הרדיו שהחוקפים היו יפאניים, ביצבצה בלב מאות אלפי ישראלים מחשבה אחת ויחידה: „מה, הערבים התחילו להתאבד?”)

אסור לבסס סידורי-ביטחון על הנחה זו. אך אפילו היתה נכונה, אסור היה לסמוך על כך.

שהרי מזה זמן רב ידוע שקנאים מכך רחבי העולם יוצרים קשרים עם הפידאיון, מתאבדים אצלם ומוכנים לשרתם.

תורכים. גרמנים. אירים. בני תריסר לאומים. האם שירותי-הבייון הישראליים לא הודיעו על כך לאנשים המוסמכים? האם לא מסרו ידיעות בדקות ומחמינות?

הרמטכ״ל הודיע: „ידענו שיש יפאנים!” לולא זה היה ידוע, היו ראשי הבייון הישראלי צרי-כים להתפטר.

תחת דגל הפידאיון נוצר גרעין של לגיון זרים. סביר היה להניח שאירגוני-הסירור הי אורמדי-שמאליים ישגרו לזירת-המאבק שלנו דוחמים העוזים כהרבה על רמת הפידאיון שהורגנו להם.

מסתבר שהדבר לא נלקח בחשבון. זוהי הסיבה הראשונה לתבוסה.

מי אחראי?

ה דבר השני שלא נלקח בחשבון הוא שהפדאיון או בני-בריתם ישתמשו במטוסים כדי להגיע לארץ

מי אחראי?

ולבצע כאן פעולות, תחת לחטוף את המטוסים עצמם בעודם בדרך.

מסתבר שעד השבוע שעבר זה היה קד. יכול היה אדם להביא את הנשק במיזווה, לקבל את המיזווה בלוד. לחברות-התעופה היה איכפת רק שהנשק לא יהיה בידי הנוסע בעת הטיסה, כדי שלא יוכל לחטוף את המטוס. לכן בדקו בכיסים ובתיקים. אך הפצצה במיזווה לא הדאינה אותן — כי גם הן סמכו על ההשערה ש„הערבים אינם מתאבדים”. הפצצה במיזווה לא התפוצץ בעת הטיסה, כשבעל הפצצה נמצא באותו מטוס.

עד כאן זה די סביר. אבל ההמשך אינו סביר כלל.

יכול אדם להביא את הפצצה במיזווה, ולעבור את המכס, שאינו מקפיד על בדיקת כל מיטען של כל תייר בלתי-חשוד. מה גם שעכשיו יש מסלול ירוק, ואפשר לעבור בלי כל בדיקה.

ובכן — יכול היה אדם להביא את הנשק לארץ, ולהפעילו כאן באיטדיון, בקולנוע — ובנמל-התעופה עצמו.

שום בדיקה לא נערכה במיזווה של הנכנסים לארץ, לפני שהן הגיעו לידי בעליהן. זה פשוט לא נלקח בחשבון. זוהי הסיבה השניה לתבוסה.

מי אחראי?

ה דבר השלישי, שלא נלקח בחשבון, הוא יחסן הרשלני של חברות-התעופה.

זהו הדבר התמוה ביותר. כי הדבר היה ידוע כל הומן, ובוודאי לשליטנות הביטחון והתחבורה הישראליים. אם אלה מעזים להשמיץ כיום מענה זו נגד החברות, הרי הם מאשימים את עצמם.

כי טענה זו מעלה מייד כמה שאלות נוקבעות ביותר: **אם ידעו שחברות מסוימות מתרשלות, מדוע לא ננקטו נגדן אמצעים?**

מדוע לא הורחקו מטוסייהן, לפחות, ממקומות-ההנחיה המרכזיים בלוד? מדוע לא נערך חיפוש קפדני במיטען נוסעיהן?

האם אייפעס איימו עליהן בשלילת זכויות-ההנחיה? האם אייפעס פנה שר-תחבורה ישראלי (האלוף משה כרמל, האלוף עזר וייצמן, סגן סר-הביטחון לשעבר שמעון פרס) אל שר-התחבורה הורים, כדי לדרוש שיגוי בסיסי

בסידורי-הביטחון בנמל-התעופה שלהם? ואם פנו, איזו מסקנה הסיקו מחסור התוצאות? כאן מתבהרת הסיבה השלישית לתבוסה. **מי אחראי?**

ה דבר הרביעי הוא זה שבלט השבוע לעיני כל, ושכבר זכה בתגובות רבות.

המקום הרגיש ביותר בנמל לוד, בית-הנתיבות עצמו, היה פשוט בלתי-מוגן.

זהו דבר בליבך מדהים, עד שקשה לעמוד על מדויא משמעותו.

בנמל-התעופה רבים פוגש הנוסע הישראלי בשוטרים מזוינים. אפילו בארצות נייטרליות כמו שווייץ או אוסטריה, ואילו בבית-הנתיבות העיקרי של ישראל הנצורה — לא היו.

אפילו האמינו האחרים ש„הערבים אינם מתאבדים”, ושאין להם שותפים מסוכנים יותר, ושכל הנוסעים והמיטענים עוברים בדיקה קפדנית למהדרין בנמלי-התעופה הזרים — האם לא עלה על דעתם שמשוגע אחד יצליח אייפעס לעבור את כל המיכשולים, ולהגיע ללוד כשהוא מזויין?

ניקוי הדם ואיסוף השברים בלוד

זוהי, כמובן, הסיבה הרביעית לתבוסה. **מי אחראי?**

א פשר להמשיך ברשימה. אין צורך לעשות זאת כאן. אבל יש צורך לחזור על השאלה הבסיסית: **מי אחראי לכל אחד מן המחדלים?**

ראינו את נחיל-הדבורים ביום שחרור מטוס טבנה. או רצו בחלק מן התהילה. יהיה זה מן הצדק לדרוש מהם עכשיו להתחלק גם באשמה.

שר-הביטחון, עם כל הכבוד, ביום „סבנה” התנהג כאילו הוא האחראי היחיד, המנציח אי שית על ביטחון התעופה. בבקשה.

שר-התחבורה, שהודיע והצהיר והכריז, הוא בוודאי נושא באחריות.

ושר-המיטען, שאינו חסר לעולם בהודמנויות חגי-גיות כאלה.

והקצינים השונים, שלמדנו להכיר כל תו של פניהם מעל מסך הטלוויזיה.

והפקידים. ומנהל הנמל. ואנשי הביטחון למיניהם. כל מי שנמצא בנמל בהילולה של חגיגת טבנה, מן הסתם שייד לעניין ונושא באחריות. אחרת, מה עשה שם?

אך ביום הטבח, כולם הסתלקו במהירות הבזק, וברא שם סגן ראש-הממשלה ושר-הביטחון.

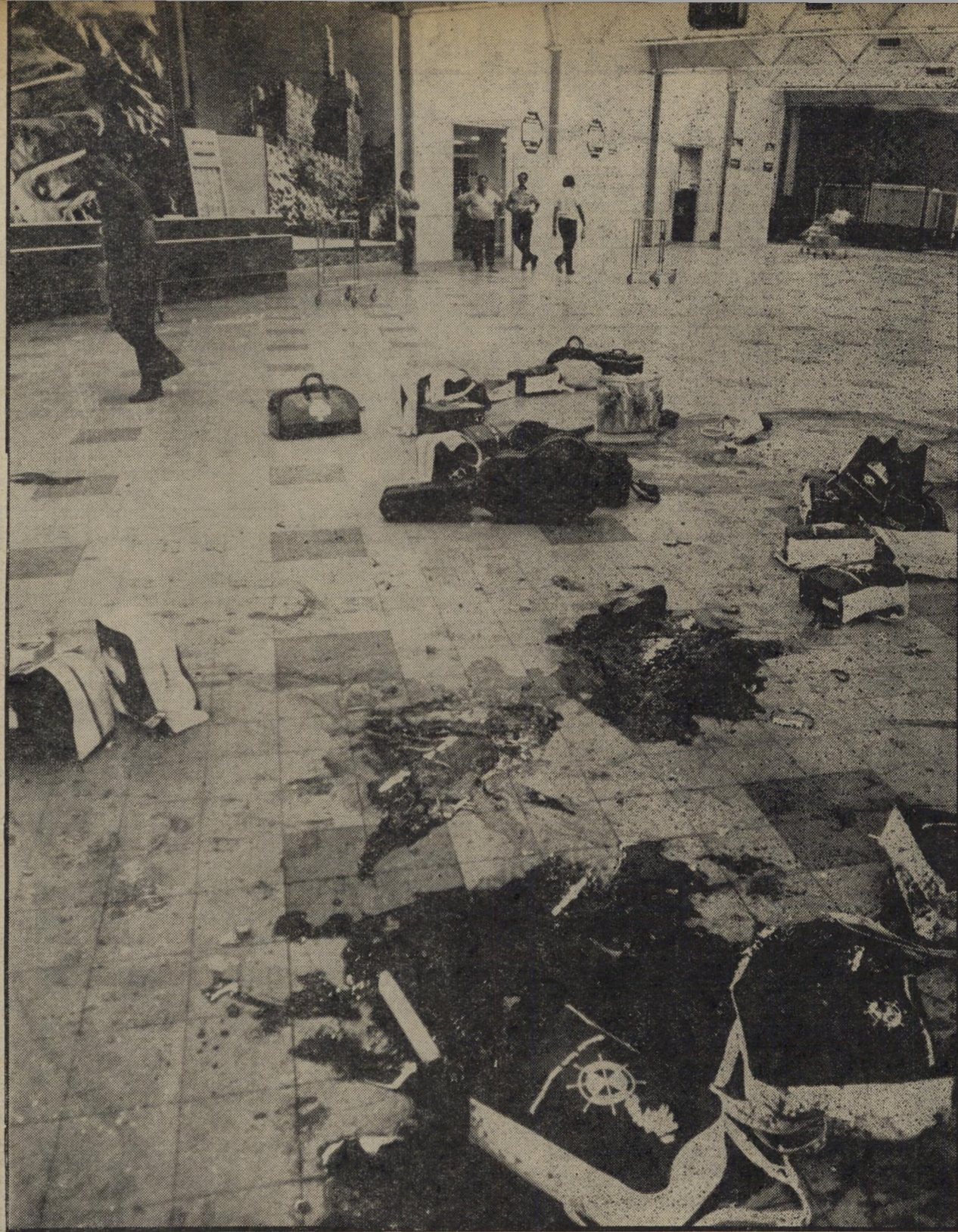
האם יתכן שאחרי מאורע כזה, איש לא יהיה אחראי ואיש לא יסיק ממסקנות אישיות?

חמש שנים אחרי מלחמת ששת-הימים, הודתה ממשלת ישראל רשמית, במה שהיה ידוע לכל, אך לא זכה מעולם ל"אישור רשמי": כי ב-5 ביוני 1967 יצא צה"ל למלחמה לא בגלל מיתקפה מצרית בדרום, אלא לפי החלטת הממשלה ש"התקבלה יום קודם לכן."

אין לדעת מה הגיע את גולדה מאיר לגרם לפירסום ההחלטה, ששוב לא הייתה אלא אישור להיסטוריה הכתובה, וש"המשמעות היחידה שלה היתה ביטול הצנזורה שמחקה עד כה כל איזכור של קיום החלטה כזאת. אולם ללא ספק היה למה שאירע בבית הנתיבות בלוד חמישה ימים קודם לפירסום ההחלטה, קשר ישיר לכך.

אחרי פעולת הטבח שבוצעה בידי שלוש חברי אירגון הכוכב האדום היפאני, בהשראת ובשליחות החזית העממית-ל"שיחרור-פלסטין שבהנהגת ג'ורג' חבש, נפלה גם ההסתייגות המוסרית מפירסום החלטה על יציאה למלחמה. היה זה כאילו נאמר רשמית: מי שמסוגל למעשים כאלה — יכול לצפות למלחמה גלויה.

חזרה ליצרים החשוכים. מעשה הטרוריסט חסר ההגיון שירת בדיוק מטרות הפוכות מאלה להן נועד המאבק הפלסטיני. הוא חיוק את אנשי ארץ-ישראל השלימה, את הסיפוחיסטים למיניהם; הגריר את האיבה בין העמים; חיוק ושירת את התעמולה הישראלית הרשמית, לפיה אין כל סיכוי להידברות עם הערבים ומ"מילא אין טעם בויתורים; החזיר את ה"קונפליקט למישור הרגשי, כשהקולות הרובעים את הסון בשני המחנות הם אלה

אולם הנוסעים בלוד: 'יום ד', 31.5.72, שעה 00.03

עמי ארצות-ערב, להוציא את ירדן, ש"שליטה, המלך חוסיין, הביע הסתייגות פומבית מהטבח בלוד: שדעת ההמון לא הפכה לדעת הדרג המחליט והמבצע.

הסתדרות

אלוהים, מזכ"ל

ו"תשובה מלאה"

איך תיראה הכנסת אם יצליח המערך להשיג בה רוב מוחלט — דגם אפשרי של סכנה זו יכול לשמש הוועד הפועל של ההסתדרות.

תקנון הוועד הפועל מאפשר לכל אחד מחבריו להציג שאלות לחברי הוועדה המרכזת, ממשלת ההסתדרות. כדי לקבל את תשובותיהם בשיבת המליאה הקרובה, יצחק בן-אהרון אינו רוצה "לבזבז" את זמנה של המליאה, המתכנסת מדי ששה שבועות לשלוש שעות של שמיעת הרצאות על נושאים כ"שיכון עובדים", מבלי לדון אפילו באחת מהשאלות המעשיות והתשובות הניצבות בפני ציבור השכיריים במדינה. כדי לעקוף את התקנון,

צריך לזעזע אותם במכות חדשות. כל פעם משהו חדש, שלא יהיה להם זמן להרים את הראש."

● "להכנס לבתים של המחבלים בכל מקום ולטהר אותם... לא צריך להתחשב בילדים ובנשים. גם הם לא מתחשבים בנח"ל. אמר רפאל אמולג, 31, עובד ב"סטייקה בבנין נאות אביב בתל-אביב.

● "לתלות את היפאני שנתפס בכיכר דיונוג'ף, שכולם יראו מה עושים היהודים לאלה שהורגים יהודים", אמר דוד ליאון, בעל חנות נעליים בתל-אביב.

● "להרוג את כל החבלנים הכלואים בארץ בלי משפט. אחר-כך להרוג 100 אתרי"ל מארצות-ערב", עמוס לוזו, 61, חשי מלאי מאורי-יהודה.

● "על רצח בדם קר יש להחזיר ברצח בדם קר, צריך להגיע לכל שדות התעופה בארצות-ערב ולעשות שם מה שעשו ב"לוד", דברי אביגדור סנה, פקח בעיריית תל-אביב, נשוי ואב לארבעה.

לאורחים יותר שקולים היו הצעות יותר מאופקות, על השאלה איך צריכה ישראל להגיב על הטבח בלוד. את דעתם ביטא השבוע רביאלוף דוד אלעזר, שאמר: "כשיטה אינני מצדד בפסקי-דין מוות." זה היה ההבדל בין העם בישראל לבין

שבאו לידי ביטוי במעשה הטבח שנערך בבית-הנתיבות בלוד. הסלידה מאלה ש"עמדו מאחורי המעשה, גברה עוד יותר בעקבות צהלות השמחה של בטאונים ודוברים רשמיים בכמה ממדינות ערב, ו"בעיקר במצריים.

תגובה זו נתנה בפי רבים את הנימוק: "עם עמים מסוג זה, הצהולים ממעשי טבח, אי אפשר להגיע לשלום." אולם יחד עם גינוי התגובה המצרית, שאיפה מנטליות המבוססת על נקמת הדם הפרימיטיבית, התגלו בחברה הישראלית עצמה אותן תופעות עצמן, שגונו אצל הערבים.

כמו במקרים דומים בעבר צפה ועלתה שוב תאווה הנקם הפרימיטיבית, שמצאה את ביטוייה בתביעה לחידוש עונש ה"מוות, לפחות כלפי חבלנים ערביים, כי ישראל.

היא הושמעה בפי עורכי עתונים, בפי חברי-כנסת, בפי עסקנים ציבוריים יבסי האיש ברחוב. כמה תגובות אופייניות נאספו במישאל בזק ביום שאחרי הטבח.

● "להרוג אותם בכל מקום בו הם נמצאים", הציעה ברכה ברוך, 20, פקידה במשרד עורכרדינו, "צריך לקצץ את ה"רוב של העם הערבי, הם עם פחדן ולכן

דם נשפך כמים

עובדי בית-הנתיבות בלוד, עולים חדשים מגרוריה, אוספים לפחים ודליים את נחלי הדם ששטפו את ריצפת אולם הנוסעים.

הבוקעים ממעמקי היצרים האפלים וה"חשוכים.

כמו במרוצת חמש השנים שחלפו מאז מלחמת ששת הימים, יכלו אנשי הימין הקיצוני בישראל לקצור ללא טירחה ו"מאמץ את מה שנזרע בידי קומץ קנאים מטורפים במחנה השני.

ההבדל

הגדול

לא היה איש בישראל שלא הודעו על הברוטאליות הגוראה ואובדן צלם האדם.

רהם ליפסקר ותיאודור וולדהיים מווחיקי קיבוץ השוה"צ ביתאלפא, המרצים ד"ר בנימין כהן מאוניברסיטה תל-אביב וד"ר ישראל ליף מירושלים, המחנך דני פתר מתל-אביב, או אורחים מתנועות שמאליות אחרות בישראל.

המטרה לשמה נקראו חברי שי"ח מכל הארץ למועדון התל-אביבי היתה דיון בש"ח סעיפים: "מצב השמאל בישראל" והי צעתם של דני פתר, ד"ר גבריאל מוקד מתל-אביב ופרץ קידרון מקיבוץ זיקים לטיוטת "עיקרי שי"ח".

"כלי מתווכים..." יותר משלוש שנים אחרי שעשרות חברים, יוצאי השור מרציעה, מפ"ם ומק"י הקימו את שי"ח, לא היה עדיין לקבוצה החדשה מצע מפורט רט משלה. בוויכוחיהם עם הקבוצות והמפג לגות האופוזיציוניות לשלטון, משמאל למימין הצויני והמשלתי, התפארו חברי שי"ח באידיאולוגיה החדשה שלהם, אידיאולוגיה של "שמאל חדש" כש"הכל לא ברור, הכל לא החלטי, אין אירגון מפלגתי, אין מנהיגות — הכל מוכרע ע"י החבר רים מן השורה, באופן ישיר, בלי מתווך כים..."

במצאות הפוליטית הישראלית פקפקו אפילו אוהדי שי"ח ומטרתיו הפוליטיות, ביכולתה של קבוצה פוליטית המקיפה יור ממהא וחמישים חברים בכל הארץ, להתקיים לאורך ימים בלי מצע מפורט, עקרונות לפעולה ואירגון ארצי אחיד. בר בות הימים, התברר גם לחברי שי"ח עצמם כי בירושלים, למשל, מתארגנת קבוצת חברים הדוגלת בצורת אירגון ש"כל קבו צה בו היא בעלת אוטונומיה מדינית ואירגונית וקשורה עם קבוצות אחרות, בקשרי חברות, הידברות ותיאום". כפי שניסח זאת דוברו והרוח החיה של הקבו צה הירושלמית, ראובן קמינר, בטיטסה ש חילק בין באי הכנס הארצי.

נגד הכללות כאלה יצאו בגלוי ובתוקף דני פתר, יוסי אמיתי מקיבוץ גבולות,

אולם הנוסעים בלוד: יום ד', 31.5.72, שעה 22.55

● על התביעה לדון בהעלאת המיסים ברשויות המקומיות, השיבה הוועדה הר מרכות: "אין מקום לכנס את מליאת הר וועד הפועל בנושא הנידון".

● הסיעה ביקשה לקיים דיון בסכסוך העבודה בענף המזון, ופעולות הממשלה וראש-הממשלה בנושא זה. תשובת הוועדה המרכות: "אין מקום לכינוס הוועד הפועל לדיון בנושא".

ארגונים

על

פרשת זרכים

מאה וחמישים הצעירים והצעירות שהת כנסו במועדון אחוזה בתל-אביב ביום ששי של השבוע שעבר לכינוס הארצי השלישי של שי"ח — שמאל ישראלי חדש — לא דמו למשתתפי כל וועידה מפלגתית או תנועתית אחרת בנוף המפלגתי של מדינת ישראל. רבים מהמשתתפים הופיעו לפתיחת הכינוס הארצי של תנועתם במכ נסים קצרים או ברגליים יחפות. בין החב רים בלשו גם מספר קטן של קשישים כאבי

לברך בשם האלוהים את חברי ההסתדרות ואת חברי בית"ר, מתנחלי המושב דיקלה בפיתחת-רפית. תשובת הרב הכהן: "יותר לי לברך גם כאלה שאינם חברי ההסתדרות. מאחל אני כי תחול ברכת ה' גם על החבר אלכס מסיס, לשוב בתשובה שלמה".

● "אין מקום". אם בתשובה לשאלות מפעילים חברי הוועדה המרכות את חוש ההומור שלהם, הרי בתשובותיהם להצעות לסדר-היום הם חסכניים הרבה יותר במי לים ובמליצות. במשך ארבעת השבועות האחרונים, תבעה סיעת העולם הזה — כוח חדש בוועד הפועל של ההסתדרות לדון בנושאים המרכות ביותר בחיי הר הסתדרות וציבור השכירים במדינה:

● "יצחק בן-אהרון התפטר אצל ראש הממשלה, וחזר בו מהתפטרותו אצל נשיא המדינה". כתבה הסיעה לוועדה המרכות, תבעה לקיים דיון במוסד העליון של הר הסתדרות. הוועדה המרכות לא השיבה כלל למכתב הפנייה.

● חמישה חודשים אחרי תום שנת הר כספים לא הובא הדו"ח הכספי של חברת העובדים לדיון בוועד-הפועל, שהוא גם מינהלת חברת העובדים. על התביעה ל קיים דיון כזה ולשמוע את דו"ח מזכיר חברת העובדים, לא נתקבל אפילו אישור קבלה.

הנהיג בן-אהרון "שאליות ותשובות ב התכתבות".

אלכס מסיס, נציג סיעת העולם הזה — כוח חדש, החבר היחיד בוועד הפועל הר משתמש בשאליות לצרכי מילוי תפקי דו. התנסה בצורה זו של שאליות. למשל: ● על השאלה מדוע החרים מזכיר הר הסתדרות את מושב הפתיחה של ועידת הפועל, והאם נכונות הידיעות על איסד רים בבחירות לוועידה, ענה ישראל קיסר, הממונה על תיק הפועל בוועדה המרכות תשובה ארוכה, שאין בה אפילו מילה אחת של הסבר מדוע החזיר בן-אהרון את כרטיס ההזמנה לוועידה.

● על השאלה מדוע פוטרה לווייה רוקח כתבת דבר, נתון ההסתדרות, ברומא, השיב בן-אהרון: "עליך לפנות ישירות אל עורכת דבר. אני מקווה כי היא תאות להשיב לך".

● להסתדרות "רב" משלה. הרב מנחם הכהן, וגם הוא חבר הוועדה המרכות ומי צג בה, כנראה, את ההשגחה העליונה. הרב הכהן פירסם מודעה בדבר, חתם עליה כ רב תנועת מושבי העובדים. המודעה בירכה את המתנחלים בשטחים הכבושים, הסתיימה בקריאה "ה' עימכם, חלוצי ההתי ישובות". מסיס רצה לדעת אם הוועדה הר מרכות יפתה את כוחו של החבר הכהן

הביתה - בארונות

בארונות מתים מאלומיניום, במטוס של חיל-האוויר האמריקאי, מועברות גופותיהם של 16 הצליינים מפורטוריקו, שניספו בהגיעם ללוד במטוס אחד עם הרוצחים.

ניבה לניר מעין-החורש ורן כהן מגן-שמור אל. בנוסח המומלץ על ידם נאמר כי העקרונות שיתקבלו ע"י הכנס הארצי של שי"ח יחייבו את כל קבוצותיו וכי יש להקים "גוף מתאם ארצי, אשר נפגש בקביעות ואשר חבריו נקבעים ע"י הקבו צות השונות".

אם ביום שישי היה גדמה כי הוויכוח הוא אירגוני ומינוחי, הרי בדיוני יום השבת, שהתקיימו בדריכות ועירנות גבוהה, ולפעמים גם בטונים גבוהים, הוברר כי הוויכוח הוא רעיוני ופוליטי. בקבוצה

(המשך בעמוד 22)

אנאטומיה רעיונית של רצח המוני

קאטיקאדה

הגיוננים השמאלניים של גופים אלה אינם אלא תופעות-זוואי. במחזות, זוהי תנועה לאומנית.

כל סמליה לקוחים מן התנועה הלאומית הכלי-ערבית והפלסטינית, מן העבר הערבי והמוסלמי. הגיוננים השמאלניים הם פרי האופנה ופרי הטכסיס. הם הובאו אל התנועה על-ידי סטודנטים פלסטיניים, שלמדו בקמפוסים של אירופה ואמריקה, ושהתקרבו שם לפילגי השמאל החדש. הם נוחים ליצירת קשר עם בנייה-ברית הטבעיים של הפידאיון: בעלי-ברית פוליטיים (סין), במיקצת ברית-המועצות, המפלגות הקומוניסטיות של המערב (רב) ובעלי-ברית רעיוניים (קבוצות השמאל החדש).

הרעיון האמיתי המדריך את כל הפידאיון, להבדילו מן המוצאות האופנתיות, הוא "שיחרור פלסטין".

זהו המשך ישיר של הלאומנות הפלסטינית מאז 1917 ועד היום: ההתנגדות הטור-טאלית למדינה ישראלית, אי-ההכרה בקיום אומה ישראלית שיש לה זכויות לאומיות, השאיפה להפוך את הארץ כולה למדינה ערבית-פלסטינית. היות-מתקדמים מוכנים לסבול במדינה זו את היהודים, כולם או חלקם, כאזרחים שווים-זכויות.

חולשתה וכוחה של תנועה זו הוא בחוסר-המציאותיות שלה. אין זה שמץ של מושג איך להגשים את המטרה.

זוהי חולשה, מכיוון שהמוני העם הפלסטיני, בייחוד בשטחים המוחזקים, אינם הולכים שולל אחרי תנועה שאינה מציעה להם, בעצם, מוצא מעשי כלשהו ממצוקתם. אבל זהו גם כוח, מפני שעצם אי-ההכרה במציאות, והחיים בעולם החזון והדמיון, מאפשרים לה להחזיק מעמד אחרי התבוסות הנוראות ביותר.

יוני אדום וספטמבר שחור

אפשר לחלק את דרך הפידאיון עד כה לשלושה פרקים. הפרק הראשון הוא זה שלפני מלחמת ששת-הימים. התנועה היתה קטנה ונרדפת. היא היתה צריכה להתחרות ביוקרתו העצומה של גמאל עבד-אל-נאצר, שלא רצה

מאת

אורי אבנרי

במלחמה, ושלא רצה להיגרר אחרי מעשיהם. יאסר עראפאת, איש שבא מין הימין הקיצוני, היה חשוד על המנהיג המצרי גם מפני שקיבל עזרה מאויביו, האחים המוסלמים ומלך סעודיה. לבסוף מצאו הפידאיון חסות ובסיס בסוריה, בה שלטו אנשי אל-בעת שפרשו מן הרפובליקה הערבית המאוחדת של נאצר.

בשלב זה לא היו הפידאיון גורם בעל חשיבות בינלאומית. אבל הם היו די חזקים כדי לפתח פעולת טרור בחסות הסורים, להביא למתיחות ישראלית-סורית, ובכך להתנער את התהליך שגרר את גמאל עבד-אל-נאצר אל המלחמה שהוא כל-כך פחד מפניה. בצדק.

הפידאיון, יותר מכך גורם אחר, גרמו במישורין למלחמה. למחרת המלחמה נפתח הפרק השני של הפידאיון. אחרי שצבאות ערב המפוארים נחלו מפלה טוטאלית, והגאווה הערבית הפצועה היתה זקוקה למושיע, הופיע הפידאי כגיבור עילאי, גואל הנפש הערבית והאדמה הערבית. ממשלות-ערב תמכו בפידאיון בלי-תבונה. בחוגים רחבים בעולם התעוררה אהדה ספונטאנית לתנועה, שנראתה עכשיו כאירגון-ההתנגדות של עם מדוכא נגד כובש צבאי יחיר.

הפידאיון הלכו מחיל אל חיל, צברו כוח-אדם, כסף, פירסום ועוצמה פוליטית. הם חדלו להיות הכובע של שלטן ערבי זה או אחר, הפכו לכוח עצמאי בעולם הערבי, הכתיבו תנאים גם לעבד-אל-נאצר.

פרק זה יכול היה להפתיים בהצנחה גדולה, לזרז פרט אחר: הפידאיון נכשלו במערכה הצבאית.

לרוע מזלם, עמד מולם הצבא הסדיר היחידי בעולם שלא רק נולד במחלתו, אלא גם שמר על הרבה תכונות של צבא-גדולה. במאבק עם צה"ל, נכשלו הפידאיון. היתה זאת חולשה מהותית. הפידאיון

נכנעו לא פעם (אף שהיו גם פרשות של אומץ-לב אישי ניכר, וגבורה של מתאבדים). אותה שעה פירסמו חבריהם בחול' הודעות-ניצחון דמיוניות, שגרמו לאובדן אמנותם. האוכלוסיה הפלסטינית הבינה שלא תצמח לה ישועה מתנועה זו, והתרחקה ממנה.

פרק זה, שהתחיל ב"יוני האדום", הסתיים ב"ספטמבר השחור". במיבחן-הכוח עם המלך חוסיין וצבא-הברדושים שלו, נשברו הפידאיון כליל. הם סולקו מירדן, וגם מסוריה (ששליטתה חוששים מפני התסיסה הפידאיונית).

מן התנועה הגדולה נשאר רק צד — ללא בסיס פוליטי כאובי לופיה הפלסטינית בשטחים המוחזקים, ללא בסיס טריטוריאלי מחוץ לדבנון.

אנזר מכל החלש

כך נפתח הפרק השלישי. התקופה שלאחר הספטמבר השחור. זוהי תקופה של תיסכול, של שיפלות-רוח, של אובדן הכבוד.

מבחינה צבאית, הגיעו הפידאיון לשפל המדרגה. אפילו בעזה ירד כוחם כימעט עד לאפס. בכל התמודדות הם הפסידו. אפילו חטיפת מטוס סבנה נסתיימה בכישלון חרוץ, כאשר משה דיין עלה עליהם בעזרתו.

חומנת קנאים יפאניים, כדי שיידחמו את מידחת הפידאיון הערי ביים עד אדמת ישראל, היא נקודת-שפל חדשה. סימאאות ומליצות אינן

ה ידיום שהפעילו את התת-מקלעים — מזוהות. תוך ימים מעטים ייוודעו כל הפרטים האישיים של שלושת המתנקשים. אולם הרצח הפוליטי אינו מעשה-הידים בלבד. הוא מעשה-הרוח. הידיום הזורעות מוות, הקוצרות חיי-אדם, אינן אלא המשכו של רעיון. כדי להילחם בטרור, יש להבין את הרעיונות המפעילים אותו. שום פעולת-מנוע פיסית לא תצליח למגר, אם לא תהיה מלווה בפעולת-מנוע רעיונית. יש לאתר את הרעיונות, לחשוף אותם, להיאבק בהם.

שוקי"ר + גבארה

מ הם הם הרעיונות שהביאו שלושה צעירים מארץ רחוקה, בני תרבות זרה, ביום השלישי בלילה לנמלי-התעופה לוד, כדי לערוך כאן מרחץ-דמים?

רוח הסאמוראים, כפי שהונצחה בסרטים יפאניים

לא היה זה רק טבח מיוחד-במינו בגלל צורתו ומיספר קורבנותיו, אלא גם בגלל מורכבות הרעיונות שהביאו אליו.

למעשה פעלו כאן שלוש מערכות-רעיונות שונות, שהשתלבו במעשה מיפלצתי גדול אחד.

אחת נודדה במחזות-הפליטים הפלסטיניים.

אחת נודדה בקמפוסים של אירופה.

אחת נודדה בממלכת השמש העולה.

לתוך הפשע הגדול האחד נשפכו יובלים רבים — האנארכיזם של מיכאל באקונין והלאומנות של חאג' אמין אל-חוסייני, פולחן השינוי היפאני והרומאנטיות של צ'ה גבארה. תערובת של גיבורים וסמלים, קטע-רעיונות וחלקית-תורות. ריסיסה שהפכה רעץ קמלני.

פלסטין ודגל אדום

ל נו מובנים ביותר רעיונותיו של האירגון שקיבל על עצמו את האחריות הישירה למעשה: החזית העממית לשיחרור פלסטין.

מיקומו המדויק של אירגון זה במחנה הפידאיון אינו חשוב כל-כך. הוא מתיימר להיות "מארכסיסטי" ו"לניניסטי" יותר מאשר אירגון פת"ח (ראשייה-היבנות, בסדר הפוך, של "התנועה לשיחרור פלסטין"). פת"ח רוצה לשמור על כלליותו הרעיונית והמעשית. החזית מנופפת בדגל שמאלי.

לא מכבר התפלגה החזית בפעם השנייה. תחילה התפלגה ממנה "החזית העממית הדמוקרטית", בעלת המגמה השמאלית-קיצונית. אולם גוף זה, בן-התפנוקים של השמאל הקיצוני האירופי, נשאר בשוליים, ללא כוח מעשי.

עכשיו התפלג מהחזית העממית גוף נוסף, גם הוא בעל מגמה מארכסיסטית מודר-גשת. אולם ג'ורג' חבש, המתיימר להיות שמאלי קיצוני ביותר, לא הלך עם פלג זה. הוא נשאר עם הרוב, אשר בידיו הכוח — והכסף.

נפתולים אלה אינם חשובים כל-כך. פילוגים כאלה הם רגילים בתנועות-מחתרת (אפילו המחתרת העברית בארץ התפלגה בשעתו לשלושה אירגונים). מבחינה רעיונית, ההבדל האמיתי בין אירגוני הפידאיון השונים קטן ביותר.

הנסיך פטר קרופוטקין, אבי הפצצה האנארכיסטית

שוחרי מארכס רצו במדינה כליכולה, בהנהגת הדיקטטורה של הפרולטריון, עד יבוא ימי המשיח הבלתי-מעמדי. שוחרי באקונין חלמו על עולם שאין בו מדינות כלל, עולם ללא חוק וללא רכוש פרטי, שבו יעשה כל אדם ככל העולה על רוחו. טיבו של האדם המשוחרר יבטיח או את הארמניה אוטומטית. **לתיאור מצב זה חידשו מונח יווני מימי הביניים: אֶאֱרַכְיָה, "כל-מימשל".**

פצצה בבית הנתיבות

במשך דור שלם, בסוף המאה שעברה, הפילו האנארכיסטים את חיתתם על אירופה. תוך שנים מעטות רצחו צאר רוס, שני ראשי-ממשלה ספרדיים, קיסרית אוסטריה, נשיא צרפתי, מלך איטלקי ונשיא אמריקאי. בתגובה על מעשיהם האכזריות של השלטון הם הרגו שוטרים, שופטים ואנשי-שלטון אחרים.

אך הטרור הידרדר חיש מהר. ב-1893 זרק אנארכיסט פצצות לתוך האופרה של ברצלונה. הרג 22. כעבור כמה חודשים הטיל אנארכיסט אחר פצצה לתוך בית-קפה טרמינוס, בתחנת-הרכבת סן-לאזאר בפאריס.

יש דמיון מסוים בין פצצה זו בקפה בית-הנתיבות, לפני 78 שנה, ובין הטבח בלוד. המבצע קיווה, לדבריו, להרוג 15, אם כי הצליח רק להרוג אחד ולפצוע 20. בבית-המשפט, כשהשופט הטיף לו מוסר על שפגע בחפים-מפשע, הכריז: "אין בורגנים חפים-מפשע!" הנפגעים, כולם אנשים פשוטים מבני הבורגנות הזעירה, היו אשמים, בעיניו, מפני שהשלימו עם המישטר הקיים. השלמה זו הצדיקה, לדעתו, את רציית חתם ההמונית.

האנארכיסטים לא היו שונאי-אדם אכזריים. להיפך: הם היו אוהבי-אדם מושגים, בעים, אנשים שחלמו על עולם שכולו יופי ואושר, הוגה ידיעות הראשי שלהם בימי הרצח ההמוני היה הנסיך פטר קרופוטקין, גולה שנראה בעיני רבים כקדוש. אדם אדיב ועדין מאין כמוהו. איש זה קרא לרצח ולטבח (אם כי בסוף הסתייג מהם). הדבר שציין את האנארכיסטים, והמוכר כליכך את הפיידאיון של ימינו, הוא התהום דגאישר שרבעה בין חזונם הנחרד ומעשיהם הנוראים.

החזון היה בלתי-מיציאותי לחלוטין, ועל כן לא היתה כל דרך מציאותית להגשמתו.

הטרוריות, "התעמולה של המעש", שנועדה כביכול למשוך את תשומת-לב העולם ולעורר את ההמונים מתרומתם, היתה מבוי סתום.

ייתכן שתכונה זו היא המהווה רקע משותף בין יורשי האנארכיסטים בימינו ובין הפיידאיון. לא חשוב אם אירגוני ה"שמאל" הקיצוני בימינו, מניחי הפצצות וחוטפי העשירים, משייכים את עצמם לטרורצקי או למאו — אביהם הרוחני הוא קרופוטקין.

"האם זה בכלל שמאל?"

לפני שנתיים השתתפתי בברלין בסמינר בן כמה ימים, בו התמודדתי עם שליחי הפיידאיון על נפש הסטודנטים הגרמניים. הוויכוח היה רק אחד ממאות שבהם השתתפתי בשנים האחרונות, בחציית-רסר ארצות. אך היה בו רגע שנחרת בזיכרוני במיוחד. באמצע הוויכוח נכנסה-פרצה לחדר חוליה של חמישה צעירים וצעירות. היה בהם משהו מבהיל: הפרצופים הבלתי-מחייכים, מעלי-העור דמויי-המדמים, הסיגנון החותך משום-מה העלו בלבי אסוציאציה מיידית: הנוער ההיטלראי.

הם הפסיקו את הוויכוח בגסות, פנו אלי ושאלו אם אני מוכן להיפגש עימם. עניתי בחיך אדיב שאני מסכים, בהחלט, במועד מתאים.

נפגשנו בחצות, והתווכחנו במשך כמה שעות על ישראל, הציונות והפיידאיון, זכותו של העם הפלסטיני והצורך במאבק מזוין. לא היה להם מושג על הסיכסוך שלנו, אבל הם דיברו בביטחון עילאי — כפי שמדברים אנשים דתיים, היודעים את דבריהם ואינם צריכים לחשוב על כך. הכל היה ברור ומסודר.

יכולות לשמש את האמת הפשוטה: למאכתי-התאבדות, המחייבת אימץ-לב, מוזמנים זרים — לא פלסטינים.

יש אומרים שזהו סוף הפיידאיון. שהם כרו קבר לעצמם, שאלה הם פירפרי-גסיסה, וכו'. יש להוזהר בפני אשיות אויליות אלה.

אמנם — השעה כשרה לחיפול תנועת הפיידאיון. אדם זכך יש רק דרך אחת: פיתרון הבעיה, שהולידה אותה והזינה אותה.

אילו היו לממשלתי-ישראל התבונה וגודל-הרוח הדרושים לכך, היתה מציעה עתה פיתרון אמיתי לבעיה הפלסטינית — פיתרון שיספק את התחושה הלאומית והגאווה העצמית של העם הפלסטיני: מדינה פלסטינית בשטחים המוחזקים כעת. אירגוני הפיידאיון לא היו מקבלים פיתרון זה, מן הסתם. אולם המוני הפיידאיון עצמם היו נוהרים או מן האירגונים המובסים אל דגל המדינה החדשה, ותוך זמן קצר לא היה נותר מתנועת הפיידאיון אלא שרידים עלובים ומנוונים.

אולם ממשלתי-ישראל לא תדרך בדרך זו — ועל כן לא תגיע תנועת הפיידאיון לסופה. היא רק תעבור לשיטות המתאימות לחישים, לחפרי יכודת צבאות: פעולות-טרור עקובות מדם, דגל הגבוה מוסריות.

במוקדם או במאוחר ינסו הפיידאיון לפגוע בישראלים סתם בחו"ל, בשגרירויות, בתיירים הנוסעים לישראל, בכל דבר שניתן לזהותו איכשהו עם ישראל. התיסכול יביא ליתר אכזריות, הרגשת אי-האונים תביא לאידיאולוגיה האומרת ש"העולם כולו נגדנו", ושעל כן מותר לפגוע בכל העולם.

יהיה זה טרוריות פשוטו כמשמעו — הפיכת האימה למכשיר פוליטי. אפשר לחיכה בתופעה זו, דנקוט אמצעי-ימנע, להשיב בפעולות-תגובה, אך אי-אפשר להסיר אותה.

הטרוריות הוא תופעה רוחנית, המתבטאת במעשי-אימה. לא די באמצעים פיסיים כדי לסכל מעשים אלה. יש צורך בפעולה רוחנית, והפעולה הרוחנית היעילה היחידה היא זו הפותרת את בעיית-היסוד המצמיחה את התופעה.

אין כל טעם לשאול: איזו תועלת תצמח לפלסטינים מן הטרור? פשוט אין קשר. להלכה נועד הטרור לקידום מטרה, למעשה אינו אלא פרוקן לתיסכול ולגאווה פצועה. **ככל שהתיסכול יגדל, ככל שהגאווה תיפגע יותר, ככל שיוגבר חר' סריה-אונים — כן תגבר אכזריות הטרור.**

התוצאה המעשית היא דווקא הפוכה. הטרור של הפיידאיון מחזק את המגמות הלא-ר מניות ביותר בישראל, מספק את האווירה הציבורית הדרושה לסיפוח-שטחים ולטיפוח שינאה אנטי-ערבית. באווירה זו גדלה עוצמתם של אנשים כמו משה דיין, ואילו דיין, אלוף ההתחכמויות האנטי-פלסטיניות, דואג מצידו לפך שלא תיבש הביצה המצמיחה את הפיידאיון.

זוהי המציאות. כינה ובין העולם הדמיוני, שבו חיים ופוערים הפיידאיון, אין כל גשר.

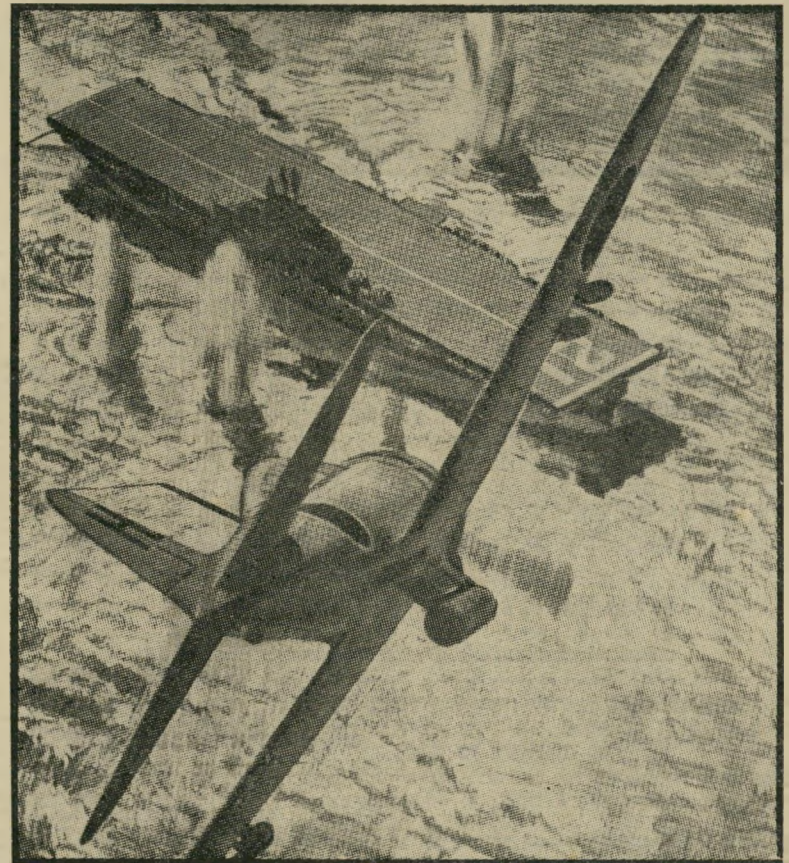
"התעמולה של המעש"

במישר דובר החזית העממית בביירות תליות תמונותיו של צ'ה גבארה וקארל מארכס. במשרדיהם של עשרות אירגוני השמאל הקיצוני באירופה תלויים פלא-קאטים של פת"ח והחזית העממית. במרומי האולימפוס של השמאל החדש הקיצוני, שוכן יאסר עראפאת בצד צ'ה גבארה, הן ציימין ומאו הגדול בכבודו ובעצמו. מי הוא ה"שמאל" הזה?

אין הוא מאורגן באינטרנציונל, מלבד חלקו הטרורקיסטי. זהו אוסף של קבוצות ופלגים, הנמצאים בתהליך מתמיד של התפלגות, המוכנים ליהרג למען ההבדל בין קארל ליבקנסט ורוזה לוקסנבורג.

להלכה, רוב רובן של קבוצות אלה הן מארכסיסטיות. כשם שהקנסיות הקאטוליות מקושטות בפלסי הקדושים, מקושטים מקומות-הריכוז שלהן בתמונות הגיבורים — קארל מארכס, לנין, טרודצקי, מאו, הן גבארה, לוקסנבורג, ושאר גדולי העולם המארכסיסטי. גם הסמלים הם מארכסיסטיים: דגל אדום, כוכב אדום, פטיש וחרמש, וכיוצא באלה. **אולם זיקה זו של קבוצות אלה לתורת מארכס היא, לדעתי, כוזבת מעיקרה. אין לקבוצות אלה כל שייכות אמיתית למארכס, וספק אם אפשר לשייך אותן בכדי ה"שמאל". מקומן במפה הרעיונית שונה לגמרי.**

האינטרנציונל הראשון, שנוסד לפני 106 שנה, עמד בסימן מאבקי-האיתנים בין קארל מארכס ובין מיכאל באקונין — סוציאליזם מכאן, אנארכיזם מכאן. מארכס ניצח, ומאו עלה הסוציאליזם על דרך האירגון ההמוני של מעמד הפועלים — לשם מהפכה או לשם כיבוש המדינה בדרךים דמוקרטיות. ואילו תורתו של באקונין המנוצה הובילה לעידן של קבוצות אנארכיסטיות מזוינות, שביקשו לקעקע את אשיות המדינה הבור-גנית בעזרת "התעמולה של המעש", התנקשויות ופיצוצים.

הקאמיקאזה מטיל עצמו על נושא-מטוסים אמריקאית

גם בחזית האנארכיזם החדש: לא אמצעי־מנע פסיים יכריעו את הקו, אלא הפתעויות ה־ ציוניות.

רוח הקודש ודרך האלים

השלושה שרצחו בלוד לא היו רק חסידי־הפידאיון ואנשי השמאל הקיצוני. הם היו גם יפאנים — ואינו סבור שזה מיקרה. אינו מתיימר לדבר כמו מומחה על הרוח היפאנית ותרבותה. רק זה ברור לגמרי: היא שונה לחלוטין מתרבות המערב. היהודית־נוצרית־מוסלמית. כל־כך שונה, עד שקשה לנו אף לתפוס אותה. רק דבר אחד ברור, והוא מפרך כמה מן השטויות שנפוצו השבוע בארץ: היפאנים אינם יודעים מה זאת אנטי־שמיות. הרעל המיוחד הקיים בנפש המערבית, פרי תיאורי הוועה של הברית החדשה, אינו קיים ביפאן — פשוט מפני שהרוב העצום של מיליוני יפאן לא חונך מעולם על ברכי התנ"ך וסיפור ישוע. **בנפש היפאנית יש מעמקים שאיננו מסוגלים לצוד לתוכם. מתוך כם צפה התופעה, שהרהימה לפני דור את העולם כולו: „הרוח הקדרי־שה“, קאמיקאזה.**

בכל המלחמות בהיסטוריה היו מעשי־התאבדות. תמיד יש גיבור בודד, המשליך את נפשו מנגד, כדי להציל את החבורה. תופעות אלה ידועות אפילו בעולם החיות. אולם מעולם לא ראה העולם המודרני תופעה כמו הקאמיקאזה — תופעה שנמשכה כמעט שנה שלמה, כשמות צעירים יוצאים למשימת־התאבדות, שכל אחת מהן הסתיימה במוות בטוח.

טייסי הקאמיקאזה היו פצצות־חיות. הם הטילו את עצמם באופן מתוכנן על סיפון האוייב, כדי להשמיד את הצי שסגר על יפאן.

מאוקטובר 1944 עד יוני 1945, הם הטביעו 34 אוניות וגרמו נזק ל־284 אוניות — בסך־הכל 223 פינוקים, שבכל אחד מהם התאבד לפחות קצין יפאני אחד. כל אחד מהקצינים האלה תיכנן את מותו במשך שבועות וחודשים.

תופעה כזאת לא היתה אפשרית באומה אירופית. גם במשימה הקשה ביותר, דרוש ללוחם שלנו שמץ של תקווה להצלה. אבל היפאני, כך נדמה, נמשך דווקא אל חוסר־התקווה המוחלט. אין הוא מאמין כי המוות הוא סופו.

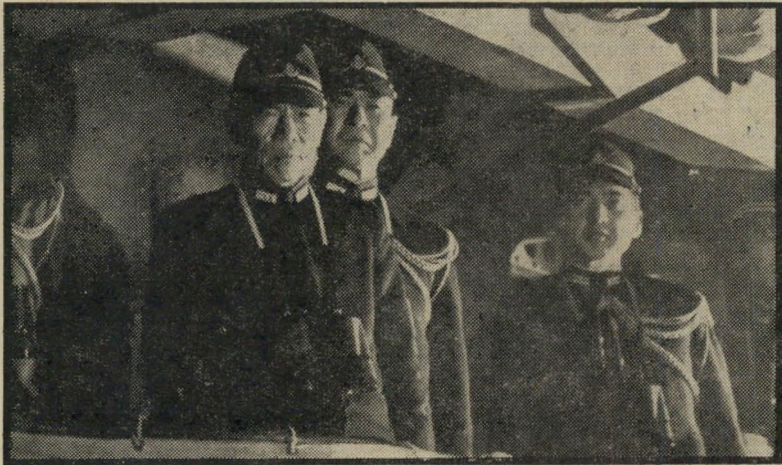
המוות אינו אלא שלב רצוי, יעד של כיסופים.

זאת לא היתה רק תורת הסאמוראים, הלוחמים האגדתיים. בימים עברו חדרה תורה זו, תורת שינטו („דרך האלים“) וקודו („הדרך הממלכתית“), לכל שדרות החברה היפאנית. גדול וקטן היו מוכנים להגשים את סיסמתו של יוסף טרומפלדור — אדם שאיבד את זרועו ב־1905 במלחמה נגד היפאנים בפורט־ארטור. „טוב למות בעד ארצנו“ — זוהי סיסמה יפאנית מובהקת. טוב למות — לא כהכרח שאין מנוס ממנו בשעת סכנה עילאית, אלא כדבר יפה, שיש לשאוף אליו.

פרחי הדובדבנים נופלים

הולדות הקאמיקאזה מלאים פסוקים יפהים, שנכתבו בידי ההולכים למות. רשם קצין צעיר ביומנו, ערב מותו: „הנה ניפול / כמו פרחי דובדבנים / באביב / נקיים וזוהרים.“

הוסיף קצין צעיר במכתב לאביו, שנכתב עם צאתו למשימת־המוות: „מבלי לחשוב על מוות ותהילה, יגן טאמוראי על מולדתו.“ כתב שני, במכתב אחרון להוריו: „בהמ“

ריאנו אל השחקים, יעדנו לשמש מגן להוד־מלכותו הקיסר. פרחי הדובדבנים נוצצים כשהם נפתחים ונופלים.“

ואחר: „אני חושב על האביב ביפאן, בעודי ממריא כדי להטיל את עצמי על האוייב.“ נשמר לנו תיאור מינוי של קצין, שנבחר להנהיג את התקפת־המחץ הראשונה: „דמותו התמירה של הסגן סקי הופיעה בדלת... הוא פנה אל הקברניט טאמאי: „האם קראת לי, המפקד?“

נרמז לו לשבת. הקברניט טפח לו על השכם, ואמר: האדמיראל ביקר כאן בכבודו ובעצמו. הוא הביא לנו תוכנית בעלת חשיבות עליונה ליפאן. התוכנית היא להנחית את מטוסי־הקרב שלנו, כשהם טעונים בפצצות של 250 ק"ג, לתוך טיפוני־ההמראה של נוש־אות־המטוסים של האוייב. חשבנו עליך כעל מפקד יחיד־תקיפה. מה הרגשתך?“

הדמעות עמדו בעיני הקברניט. כשטיים את דבריו.

לרגע קט לא היתה תשובה. הסגן ישב כשעיניו עצומות, שפתיו הדוקות, מרפקיו על השולחן וידי על ראשו. שנייה אחת, שנייה, שלישית, רביעית, חמישית... לבסוף נע. הוא העביר את אצבעותיו בשערותיו, בתנועה איטית. הוא הרים את ראשו בדממה, ואמר:

„אתה מוכרח לתת לי לבצע זאת.“ לא היה שום רסט בקולו.

„תודה“, אמר הקברניט בפשטות.

לגיון הזרים של הפידאיון

אם נערכה סצינה כזאת, לא מכבר, אי־שם בביירות? **ה**אין פס: היה להתקפה בנמלי־התעופה לוד אופי מובהק של פא־מוראים, של קאמיקאזה. השלושה לא היו רק פידאיון זרים, וגם לא רק אנשי הצבא האדום. הם היו קודם כל יפאנים.

ספק אם ידעו מה קורה בדיוק במרחב שלנו, ומהו טיבו של הסיכסוך הישראלי־ערבי. אבל הם ידעו שטוב למות למען מטרה כלשהי, כי המוות אינו סוף־פסוק, אלא התחלה והמשך. דבר מתוק, המעורר געגועים סתומים בלב.

יתכן שנעמוד מחר מול לגיון־זרים שלם — תורכים אכזריים, אי־טלקים משוהבכים, אירוס קנאיים, דרוב־אמריקאים חרו־אמונה. אך

איש מהם לא יהיה כמו המתאבדים היפאנים — הקאמיקאזה האדרי־מים של הפידאיון.

גרמני כשיש יותר, איש השמאל הישן שישב במחנה־ריכוז נאצי, היה עד לחלק מן העימות. לאחר־מכן אמר לי: „איני יודע מה קורה. פעם היה המיון רגשני ואיראציונלי, והשמאל היה הגיוני וראציונלי. עכשיו יש חלק מן השמאל החדש שהוא איראציונלי וגמרי, הצועק במקרה, המפוצץ אסיפות, המתנהג כמו הנאצים בשעתו. האם זה בכלל שמאל?“

אין לזהות פלגים קיצוניים אלה עם „השמאל החדש“. השמאל החדש הוא תנועה עולמית גדולה של מיטב הנוער, הלוחם למען השלום והצדק והמחפש דרכים לעולם טוב יותר. חלק ניכר מביקורתו על איכות חיינו היא נכונה ומעמיקה. חולשתו הגדולה היא בכך שלא גיבש השקפת־עולם חדשה, מודרנית, מעשית והגיונית. אפילו צעיר מוכשר כמו דניאל כהן־בנדיט, „דני האדום“, שאת דבריו שמענו בירושלים, הצטיין יותר בקריאות־תגר על הישן מאשר בסלילת דרך חדשה.

חולשה זו נצלה על־ידי האנארכיסטים החדשים, אנשי הפלגים האולטרה־קיצוניים, שאימצו לעצמם את הסמלים המארכסיסטיים, אך הפכו אותם לסמלים דתיים. הם החליפו את ההיגיון הצלול של הרברט מארקוזה בבליב רומנטיזם.

אחרי שמעמד הפועלים היפנה להם עורף, כפי שאיכרי בוזיכיה היפנו עורף לצ'ה גבארה, הם פנו לדרך הקצה: הפצצה.

יש הבדל בין פלג לפלג, ואין לדון אותם יחד, ללא בחינת המצב בכל ארץ. בוודאי יש הבדל בין הטופאמארוס באורוגוואי, חוטפי אנשי־העסקים, ובין האנארכיסטים באיטליה, מפציצי הבנקים והמשרדים. הצבא האדום היפאני אינו זהה עם לור־חמיה־גרילה של ונצואלה, וקבוצת באדרי־מינאוף, שכמה מראשיה נתפסו השבוע בגר־מניה, שונה מן המחתרת התורכית.

אבל יש מכנה משותף רדוב: הגישה הדתית בעיקרה, האמונה באלימות, חוסר־הקשר בין החזון המעורפל ובין השיטה המעשית. כמו הפידי קרפוטסקין בשעתו, הם הורגים בני־אדם חפים־משפט מתוך עורף של אהבת־אדם.

אנשי הפצצה האדומה

האנארכיזם של סוף המאה ה־19 וראשית המאה הנוכחית עלה כגל גואה ושקע. מה גרם לשקיעתו?

האנארכיסטים המפוצצים קוממו נגד עצמם, בהדרגה, את מיטב האנושות. בראשית היתה אהדה רבה למעשיהם, מפני שנראו כגילויי ההתקוממות של הנדכאים והחלכאים, המנוצלים וחסרי־האונים. אך ככל שרבו מעשי־האכזריות, הם עוררו ריאקציה כללית. בניגוד ללוחם־הגרילה המוצלח, השוחת כמו דג באוכלוסייה, הם בודדו את עצמם מן האוכלוסייה, נחנקו מחוסר אוויר.

בצד גורם שלילי זה, היה גורם חיובי. פועלי אירופה התארגנו באגודות מיקצועיות לוחמות ואדירות־עוצמה. הפעולה הפוליטית הניבה פירות: יום־עבודה בן שמונה שעות, ייצוג בפרלמנטים, ברוסיה הם חוללו מהפכה גדולה. בהשוואה להשיגים אלה, נידלדלו האנארכיסטים ונעלמו.

יתכן שגם זה וגם זה יקרה הפעם. מעשיה־האדרי מות חסרי־התכלית של קבוצות־השוליים מוכרחים להקים נגדם את כל האוכלוסייה, וגם את אנשי הקיר־מה ושוחררי הצדק. ואילו השמאל החדש הדגמיטימי, השפוי בדעתו, יתגבש — כך אני מקווה — בתנועה פוליטית רצינית, להשגת יעדים מציאותיים.

„החיים מישקלם כנוצה לעומת מישקל החובה“

(סיסמת הקאמיקזה)

שאלה אחרת היא מה יכולה ומה צריכה ישראל לעשות. האם עליה להשלים עם מצב שבו כל השמאל החדש העולמי יפנה נגד ישראל בתור שכזה?

במצב זה צפויה סכנה רבה לישראל. אם כל אנשי השמאל החדש הקיצוני בעולם יראו בישראל אי־יכתיב־נפש, וייצאו למדינת־קודש נגדה — תהיה לכך השלכה ביטחונית חמורה ביותר. כל שמאלני מיליטנטי בעולם יהיה, אז, בחזקת פיראי פוטנציאלי די — בעד כושר חדש לגמרי.

לפעמים נדמה כאילו ממשלת ישראל שואפת בכל ליבה ליצור מצב כזה: אשר ברגנתן מכריו מילחמה על כל השמאל החדש הגרמני. אדמיראל פאשיסטי איטלקי מכריו ש־50 מראשי ישראל הם ידידיו האישיים, ותומכים במפלגה הפאשיסטית האיטלקית. סטודנטים ישראלים מפרסמים מודעה בעיתוני־אמריקה, מברכים בה את הנשיא ניקסון על הפצצות־האימה הנוראות בצפון וייטנאם. המימסד הציוני עורך מסיבה לכבוד רונאלד ריגן, המושל האולטרה־ימני של קאליפורניה. נעשו אלפי מעשים כאלה, גדולים וקטנים, שנועדו להוכיח לכל כי ישראל היא אכן מיבצר האימפריאליזם, ידידת כל אנשי הימין הריאקציוני והניאופאשיסטי. חיל־החלוץ של המאבק העולמי נגד כוחות־הקירמה, ג'רר'ג' חבש עצמו לא יכול היה לנהל תעמולה טובה יותר.

לעומת זאת, כל הישראלים המסוגלים לדבר אל אנשי השמאל החדש בעולם, להתמודד בקמפוסים עם הפידאיון ואנשי הפלגים הקיצוניים — מוחרמים על־ידי המנגנון הישראלי, כאשר באים לחו"ל אנשי השמאל החדש הפטריוטי הישראלי, אנשי מחנה השלום ותוכו החדש, מקדימים אותם צווי חרם ונידוי מטעם המימסד הציוני. גם זה תואם את האינטרסים של ג'רר'ג' חבש.

(ואם מותר לי להוסיף נימה אישית: אין זה מיקרה שהפידאיון, העטים בשימחה על כל מילה של מנתם בגין ועזר וייצמן, מצאו לנכון לפרסם כמה ספרים וחברות נגד רעיונות העולם הזה ונגדי אישית. רעיונותינו מתקבלים על דעת השמאל החדש האחר ראי בעולם. מפני שהם תואמים את דרישת הצדק ומספקים פתרון סביר לבעיית הפלסטינים, תוך הבטחת קיום ישראל. על כן הם מפרעים לפידאיון לרכוש לרעיונותיהם הקיצוניים את הסטודנטים הפעילים, אך עשרות מהרצאותי באוניברסיטות של אירופה ואמריקה בוטלו כתוצאה מלחצם החשאי של שגרירויות ישראל והמוסדות הציוניים.)

חופשה מהכל

הניתוק המוחלט מהבית (המיטה, השולחן, הכיור, הקירות, הנוף מעבר לחלון) מהשפה (השכנים, המכולת, הטלפון, בית הקפה) ומההתרחשויות השוטפות (כותרות ראשיות בעתון, חדשות ברדיו, פרשנויות כתבתנו בטלוויזיה) — הניתוק המוחלט מכל אלה הוא תמציתה. אני משער, של הרגשת החופשה.

חודש ימים בארץ זרה ללא "קול ישראלי", ללא עיתון-בוקר או עיתון-ערב, ופיתאום אתה מרגיש את עצמך משוחרר מכל הבאגאז' שאתה סוחב בארץ על גבך יום-יום. משוחרר ומנותק מחלוטין מכל מה שנראה היה לך לפני חודש ימים בלבד כדברים שאין חשובים מהם, בעיות מטרידות שאין להן פיתרון, שאלות שמילאו את כל ישותך. מנותק מכל מה שהעסיק אותך במשך מרבית שנות היום, וחלק ניכר משעות הלילה, וזרוע לפתע לתוך הוויה חדשה שאין בינה ובין החיים שחית ולא כלום. חלל ריק.

ואקום מוקף זכוכית אטומה, שמעבריה הכל נראה רחוק וי מוערפל.

רק ידיעה בעלת עניין בינאי לאומי — כמו חטיפת המטוס בלוד, למשל — המתפרסמת

סמת בעיתונות הזרה בכותרות ראשיות, מחזירה אותך כברק לאיזה מקום בעולם ששמו לוד ומיד, במהירות על-קרי, לית, במהירות האור של מוחך, אתה חולף במכונית על פני קיר המחצולאות של כפר חבד והביתה! לחדר שלך, לידידים ו מכרים בבית-קפה, למישהו או מישהי שי יופתעו לראות אותך חוזר, לקיץ הלוהט והלח על שפת-הים, לערב היורד בבת אחת על העיר.

כל ידיעה אחת — שבייתה, הצהרתה הי אחרונה של גולדה, מה אמר גדי יעקובי לישראל ישעיהו, מי יהיה ראש-הממשלה הבא, מה חושב ספיר על נא-הארץ, מה צמיחה בחביבה — אינה זוכה לפרסום בעיתונות המקומית אפילו בעמודים הפנימיים. לפעמים, בדרך מקרה, כשאתה יושב סמוך לשולחן של ישראלים בבית-קפה, אתה שומע קטעים שסוערים של אינו סורה רחוקה שהתרחשה לפני שבוע, לפני חודש — שם בצלוחית הקטנה, בארץ הי רחוקה ששמה ישראל. המרחק הנפשי הזה מכל הדברים הממלאים בארץ יום-יום את העיתונים הוא שמעניק לך את הרגשת הי חופשה. יותר מכל הפלאים שבהם אתה מוקף כאן. בצרפת.

פיתאום אפילו השאלה הגדולה אם יהיה

או לא יהיה שלום במזרח התיכון נראית לך כבלתי-חשובה, או לפחות כסובלת דיחוי. זה יכול לחכות עד גמר החופשה. הרי גם הכנסת יציאת אחת לשנה לפגרה, והמדינה ממשיכה להתקיים. או אתה כי אורח ודאי רשאי אחת לשנה לסגור את כל אמצעי-התקשורת המורטים יום-יום את עצבך, לאטום את האוזניים, לעצום את העיניים, ושיישרף הכל!

בסדר. שמעתי, התגברה סכנת האינפלציה בארץ. או מה? מה זה חשוב? את מי זה מעניין עכשיו, כאן בסאן-רימון? יעלו את המיסים? שיעלו. על-אפאטא! מלצר, תביא לי עוד פרנו אחד, ואחר כך נלך לאכול בקופס. דיין אמר ש... או הוא אמר! איכפת לי מה שהוא אמר. שידבר! אני לא בסיפור הזה עכשיו. אני נמצא מחוץ למישחק. אני אפילו לא צופה כי מישחק.

ממרחק רב מגיע אלי לפעמים רעש עצום של תשואות, קריאות-הפתעה הנמלטת בבת אחת מפי כמה רבבות צופים, אי-שם מעבר להרים ולימים, במיגרש רחוק ממזרח התיכון. לכל היותר אני מבין ש משנה התרחש שם. משנה עזי

רר לרגע את התרגשותם של המוני צור פים, אבל מה זה היה בדיוק אני לא יודע, ואם ידעתי כבר שכחתי. שקט שיהיה שם. אני בחופש. בפגרה. מנותק מהכל.

איזה כיף! איזה כיף לעשות המון שום דבר במשך חודש ימים! להיות מהיום לי מחר ומחר למחרתיים. סתם להיות — לי התקיים. להתעורר בצהריים, להתרחץ, לי אכול, לטייל ברחובות, לשבת בבית-קפה בשמש, ולהסתכל מוקסם בהצגה היומית הזו, שעורכים כאן במיוחד למען: מכונה יות חולפת בכביש, אנשים מדברים צרפתי, שוטר מכוון את התנועה כמו מאריו, גסה חתיכות משגעות חולפות הלך ושוב בשמלות צבעוניות, בחרוזים, פרחים בי שער. סתם לשבת ולהביט כך במשך שעות בכל ובכלום.

לחיות. סתם לחיות. בלי דאגות, בלי בעיות, בלי תוכניות, בלי לקבוע פגישות, בלי טלפונים, בלי מיכתבים, בלי התראות אחרונות, בלי חשבונות-חשמל-מים-ס הכנסה. להיות תייר. להיות צופה מהצד. איזה חופש נהדר! איזה חופש משגע! מתי לכל היותר? מתי הוא ייגמר, הי חופש הנהדר הזה? אני לא יכול יותר. אני הולך ומתטמטם מרוב עונג. הצילו!

הכל היה ברור, הכל היה מובן גם מבלי שנדבר.

כשיצאנו מהמקום כעבור שתיים, כדי להמשיך את הלילה בדירתו של קלוד, היינו מישפחה קטנה, ובמכונית של קלוד בדרך לסאן-קלו היינו חבוקים ושתויים ו צוחקים ומשתוללים כמו ילדים קטנים שי קיבלו חופשה מההורים. הדברים שאנטי רשמה באצבעותיה על גבי תוך כדי נסיעה עתה, בדברים מטרפים שאותם טרחה אניס למחוק מעל גבי בידה הצוננת, היו מוכיחים לי מספרים שקראתי, חלומות ש חלמתי והיות שקיקה וערגה שרקמתי לא אחת בשעות בדידות, המגנינה היתה מוכיחה. אך את הפינאלה המופלא קשה היה לי להעלות על דעתי, על אף נסיוני ו נסיון צבאות אחרים בשטח זה.

מיטה אחת ענקית שרוחבה עולה בהרבה על אורכה, ציפתה לנו בדירה של קלוד, ואחרי כמה כוסות בודווה, אי אילורעשרה תקליטים במלוא העוצמה שי תלשו מתוכנו את הקרביים, ויקודים המרי נים באפלולית וסיגנונות בעלות טעם משוב נה מאד, שקלוד גילגל מטבק מקומי מתובל בעשבים ותבליים אקזוטיים, שאת שמם לא למדתי בשיעורי הבוטניקה שלי, אחרי כל ההקדמות המורכבות האלה נפלנו סוף סוף למיטה, ושכבנו לישון (הצילומים בי דרך סבלנות, רבות!) חבוקים זה בזה כמו ילדים נפחדים בשעת

הפצצה מהאוויר. כשהתעוררנו למחרת בי צהריים מההליולה, שכמה לא ידעו אפילו אנשי הי עליה השנייה בלילותיהם הסוערים ביותר באוהלים שבכביש טבריה-צמח — התחלנו לאט לאט לגשש סוף-סוף היכרות משוחררת מכל מתחים אירוטיים, ופתאום, להפתעתי המוחקת, הת ברר שהצעירים המושחתים האלה הם אני

שים רציניים מאוד, היודעים בדיוק נמרץ מה מוצא ומה לא מוצא חן בעיניהם בחיים. לא רק לנאוייה. הסטודנטית למדעי-המדעי נה, היה מה להגיד על המישטר בצרפת, על שיחות נישטון-קוסיגין, כתבי מאו ורוזה לוקסנבורג. כלום היה מה להגיד על הכל, והם צעקו את הדברים באיכפתיות רבה מעל ארוחת-הבוקר, שתיכנונו יחד (אגס הת עוררה ראשונה, יצאה בשקט החוצה וי העירה אותנו עם לחם טרי וסחרונים חמים), כשהשיחה נטרפת מפוליטיקה לי אמנות ומאמנות לכלכלה, חברה, מין, ספי רות ולכל רוח מצויה.

תוך כדי שיחה על תחבורה בכבישים, על החיים הבלתי-אפשריים בעיר, הוציא קלוד גליון ישן של הנובל-אובסטרבר, וקרא לנו מאמר מאף על עיר השבוע יחד בי מוקמת בפבריקי גראנובל. היינו כל-כך מרותקים למאמר, שאיש לא מחה כאשר אניס סגרה את הפטיפון באמצע שאקונה של באך, וכאשר קלוד גמר לקרוא, החלטי אניס סגרה את הפטיפון באמצע שאקונה של באך, וכאשר קלוד גמר לקרוא, החלטי אניס סגרה את הפטיפון באמצע שאקונה של באך, וכאשר קלוד גמר לקרוא, החלטי

נו בו במקום לשנות את התוכנית שנקדמו מתישוה באמצע הלילה או הבוקר, לוותר על הרעיון של בילוי סוף השבוע יחד בי ביתו של פסל בכפר קטן בנורמנדי, ו במקום זה להתקלח, להתלבש ולנסוע יחד לגראנובל, כדי לראות שם את עיר העתיד "ווילנה". בעצם התכוונתי לספר כאן על העיר החדשה, אך הנטייה האררי רה שלי לסדר ולספר כל דבר בעיתו, ראשון ראשון ואחרון אחרון, הביאה או תי לסוף המדור מבלי ש אספיק לתאר את מסע הי לימודים שאותו, כמוהר לעיל, היו לי כל הכוונות הטובות לתאר. ההמשך, איפוא, בשבוע הבא. אולי, אני לא יכול להתחייב, אני בחופש, ומי יודע מה עלול להתרחש עד אז? פריס מלאה הפתעות!

הומור משגע

לאחרונה פורחת בצרפת (או לפחות בין היידיים הצרפתיים שלי) אופנה של בדיחות משוגעות, שלעומתן מחווירות כל הי בדיחות הארמניות. בטחוב, למשל, מספרים לי חברים כי שיא הרצינות, היה כל כך חרש בשנותיו האחרונות, שהוא חשב את עצמו לצייר אבסטרקטי. די משוגע, נכון? ואתם יודעים איך אפשר להכניס ארבעה פילים לי תוך מכונית פולקסוואגן? פשוט מאוד: שנים מלפנים ושנים מאוחר, ואיך יודעים שרבעה פילים הלכו לראות סרט? תשר בה: לפי הפולקסוואגן התנונה ליד הקול נוט.

יש לי עוד שתי בדיחות משוגעות, אבל אני לא בטוח שבינו אותן בארץ. הן נורא צרפתיות, וצריך להכיר את ההומור הי צרפתי המעודן כדי ליהנות מהן. ננסה בכל זאת? בבקשה, אני לא אחראי.

בכפר צרפתי גידח חי לו אופה זקן, שי יום-יום היה אופה 30 לחמניות ארוכות ו מחלק אותן מבית לבית, בטרם ירצה. לחמניה אחת לכל אחד מ-30 בתי הכפר. (נוסף לחמניות הוא היה אופה כמוכן גם לחמים ועוגות, אבל זה לא שייך לסיפור שלנו). ארבעים שנה חילק כך האופה בוקר-בוקר לחמניה לכל בית, ולא היו שום בעיות. האיכרים לא התאוננו, וגם האופה היה מאושר.

בוקר אחד יצא האופה כדרכו מהמאפיה, ובדיוו סל עם 30 לחמניות. לחמניה ראשונה לבית השני, לחמניה שניה לבית הי שני, לחמניה שלישית לבית השלישי, וכך הלאה. הכל התנהל כרגיל, ופתאום, כשי הגיע האופה לבית העשירים ותשעה, נגמרו לו כל הלחמניות, ולא נשארה לו לחמניה עבור הבית האחרון.

הוא לא יכול היה להאמין למראה עיניו. דבר כזה לא קרה לו עוד. 40 שנה חילק לחמניות, וזו הפעם הראשונה שחסרה לו לחמניה! אולי הוא שכח לחמניה אחת בי מאפיה? האופה חזר בריצה למאפיה, חי

פשוט וחיפש, אך לא מצא בשום מקום את הלחמניה החסרה. זהו זה. זאת בדיחה משוגעת מיספר אחד. אין כאן מישחק מילים, ושום דבר דומה לזה. המצב עצמו מצחיק, פתאום, אחרי 40 שנה חסרה לו לחמניה. אתם מבינים את האירוניה? בדיחה מיוחדת בי מינה, אבל, כמוכן, צריך להכיר את הי הומור הצרפתי המיוחד כדי ליהנות ממנה. הסיפור השני מתרחש בכרבת. אשה עור לה לרכבת, ופודל מסולסל ומפונק בי זרועותיה. בתא, מולה בדיוק, יושב סוחר צרפתי שמן, ומעשן סיגאר גדול. אחרי חצי שעה נסיעה, כאשר התא כבר דחוס בעשן, פונה אליו בעלת הכלב ואומרת: "אתה לא רואה שאסור לעשן בתא הזה?" מוציא הסוחר לרגע את הסיגאר מפיו, ור אומר לה: "את הסתמי את הפה המלוכלך שלך. אף אחד לא שאל אותך איפה אסור ואיפה מותר לעשן. את מבינה?" מתגבר זה הגברת, ובמכה אחת מעיפה את הי סיגאר מבעד לחלון (שאותו פתחה רגע אחד לפני כן, כמוכן). הסוחר הנדהם מת אושש מתדהמתו, חוסף מידיה של הגברת את הכלב המפורקס, ומשליך אותו מעבר לחלון בעקבות הסיגאר שלו.

האשה נתקפת היסטריה, מושכת בבלם לשעת-חירום ועוצרת את הרכבת. הקובי דוקטור מופיע מבוהל בתא ושואל מה קרה. הסוחר מספר שהאשה חטפה מפיו סיגאר קובאני יקר והשליכה אותו החוצה, והאשה מספרת בכבי שהסוחר זרק החוצה את הי כלב היקר, הנהדר והמתוק שלה.

עוד הם צועקים ורבים, והנה מי רץ וי קרב אל הרכבת, כשמשוה מאוחר בפיו, אם לא הפודל המתוק של הגברת? לרגע נוסמים כולם לרווחה, כחשבים שהכלב הי חכם מצא בשידה את הסיגאר אותו מעבר ועכשיו הכל יבוא על מקומו בשלום. אך מה גדולה היתה תדהמתם. כאשר הכלב עלה לקרון, ובפיו הלחמניה שהלכה לי איבדו בסיפור הקודם! לא רע, נכון?

מסע לימודים

פריז עדיין מלאה הפתעות. ערב אחד נכנסתי בשעת חצות לרוד באד, באר גרוש והומה אינטלקטואלי, אמנים וחתיכות, ברחוב דלאמבר במוני פרנס. ועוד לפני שהמלצר הספיק להידיח אלי ולשאל מה אני רוצה לשחות בעמי דה, רמז לי בחור צעיר שהיה מטופל בי שלוש צפצפות נאות שרק את ידית של אחת מהן הוא החזיק בידו — להקל עליו את המעמסה ולהצטרף לשולחן שלהם. מעולם לא ראיתי את הבחור הזה ואת הלויניו שלו, אך אחרי שתי כוסות סאנ גריה, מיפסטים אחדים שהחלפנו בקולרי קולות כדי להתגבר על שאנת הממוגים הי אינטלקטואליים שהקיפו אותנו מכל עבר — הפכנו ידידים בלב ונפש. ידידים זו לא מילה. קרובי-מישפחה ואוהבים יהיה הרבה יותר מדויק. אני לא מגויס. פיתאום היתה לי הרגשה שאני מכיר אותם הי מונעשרה שנים, שתמיד הכרתי אותם וי התגעגעתי אליהם ושוסי-סוף, אחרי פריז דה ארוכה, נפגשנו מחדש.

הבחור, כפי שהתברר לי מתוך הי שאלונים בעלי-פה שמילאנו והחלפנו בינינו, נה הוא ארכיטקט שמוקד קלוד, בעלת היד הלפונה בידו סטודנטית למדעי-המדינה ששמה נאדיה, ושתי החתיכות הנוספות, שבהן התאהבתי כמוכן ממבט ראשון — אף כי גם הן לא היו אדישות זו לזו, אם לדון לפי המבטים הרציניים שהחליפו

האם תיגדרנה גם שאר הישראליות

אופנת החוף המסחררת השנה את גברי אידופה?

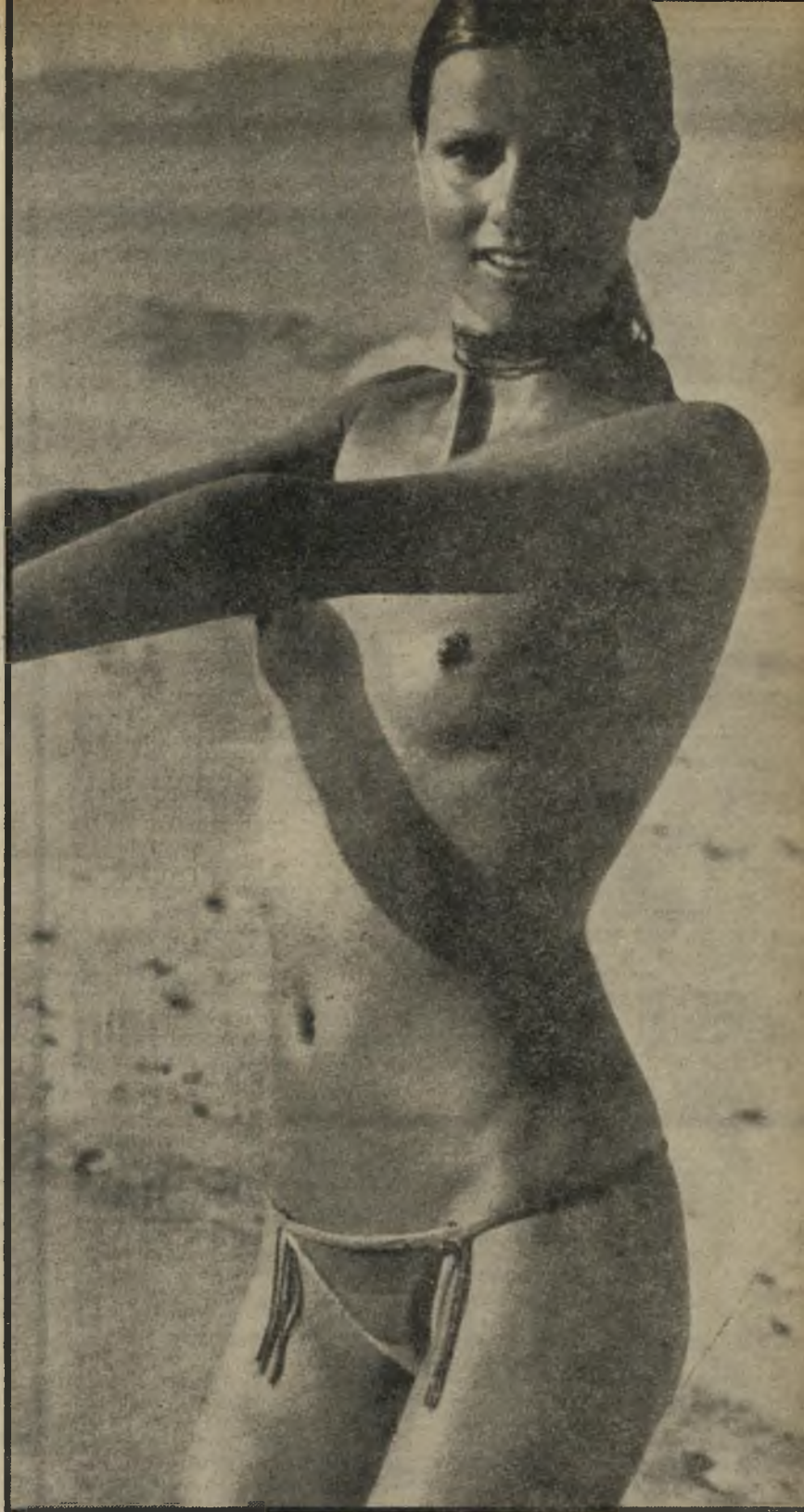
בגדי

המלכה

בישראל
גימה בחוף תל-בר

בגרמניה מודל טרון הוא שמו של האבזור הסימלי — המזכיר את אבנטו של טרון — שלובשת מת-רחצת זו, שתמונתה, כ-3 התמונות מימין, פורסמה בעיתון גרמני.

המשולש הנצחי

משולש-צמר סרוג, בגודל בול-דוגר מימי המנדט, רצועת-הצלה מאותו בד, ורצו-עת-ענק דומה מסביב לצוואר — מש-לימים את לבוש החוף החדש של צעירה זו. החתיכה בתמונה מימין, צנועה יותר, התכסתה גם בכוכב למטה, כוכב למעלה. משגאל למעלה: משולש קטן אף יותר, שרצועותיו משתלבות עם רצועת הצוואר.

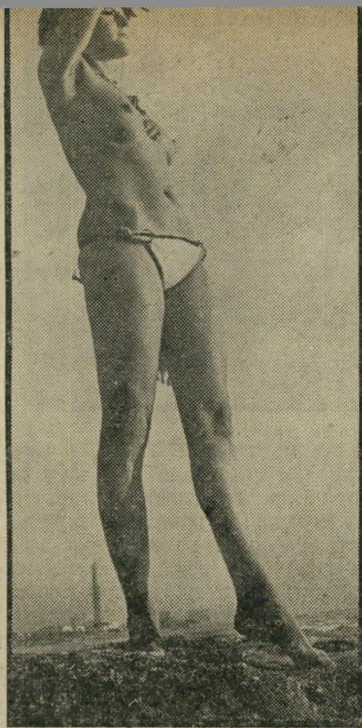
כל מה שאת צריכה, השנה, כדי להיות בשיא האופנה על שפת-הים, זה מעט צמר — מעט מאוד — שתי מס-רגות, או אפילו אחת, הרבה דם, ומספיק חיטובים.

עם הצמר והמסרגות את סורגת לך משולש קטן עד זעיר, עד מיקרוסקופי, הנקשר בחוט סמלי מסביב למותנייך. עם אומץ-הלב והחיטובים את קוצרת את הי-תוצאות.

בשלב זה, קשה לומר שהאופנה החד-שה, השוטפת את חופי אירופה הקיץ, סחפה גם את הישראליות. מלבד שמץ בודדות, שהפגינו את הביקיני-החדש ב-עיקר בחופים ובבריכות פרטיות ובחברות סגורות, לא השתלט עדיין המשולש המ-סוכן על חופי הארץ.

בחופי גרמניה, הסקנדינביות, צרפת ו-מדינות רבות אחרות באירופה, הוא דווי-קא השתלט מאוד.

בודדה
בחוף מדגימה פליסי-
טאס שני דגמים נור-
ספים: לבן פשוט, ופירחוני צבעוני.
אומרת פליסיטאס. "עם בגדי המלכה הר-
חדשים האלה, אפשר לסלק את הדתיים
מחוף שרתון לתמיד."

טיפי טיפה
החוכמה, ב-
בליקיני הסרוג,
הוא יצירת מערכת ישרמאין. במודל
מפוספס זה — בעזרת תכשיט דמוי-
טיפה למטה, ומחרוזת הולמת למעלה.
החלוצות שאיפשרו התפתחות מעודדת
זו, בקיץ שעבר, היו הדניות, שפיתחו
את אופנת החזה החשוף על שפת-הים.
הפכו את השד הנשי למראה מקובל ב-
ציבור. עם תחילת עונת הרחצה השנה,
פשט המראה המקובל לחופים נוספים.
בארץ — עדיין לא כל כך. מעט הח-
תיכות העוקבות בדביקות אחרי כל הת-
פתחויות אופנתיות בחו"ל, העזו להפגין
אופנה זו רק בחוגי-בית או בחופים מבו-
דדים, כשאפילו שם הן מהוות סנסציה.
אחת שניסתה השבוע לעשות זאת בחוף
בפומבי, גרמה להפרעת תנועה רצינית.
פליסיטאס, חתיכה גרמניה מקסימה,
דיגמה את האופנה החדשה. לאחר שהר-
חיקה נודד לחופי תל-ברוך הצפוניים
וסידני-עלי.
כמה ישראליות תילכנה בעקבותיה?
יש לחכות ולראות. "דבר אחד בטוח,"

דושים

פליסיטאס, מתכנתת-מחשבים גרמניה,
המתגוררת בשנה האחרונה בישראל, מו-
ד, על רקע ארובת רידינג באופק, בליקיני מפוספס.

תסרוקת אפרו

הוא שמו של מודל זה, המודגם על-ידי פליסיטאס
בחוף סידני-עלי: רצועת-ראש אינדיאנית ססגונית
שנצים, המותיר פתוחה את השאלה מה מאחוריו.

(המשך מעמוד 15)
הירושלמית של שי"ח התבלטו חברים כיוסי ארנון, יוסי לנודא, איתן מיכאלי וראובן קמינר, שפקפקו בדבריהם בערכים ועקרונות יסודיים, שהם בבחינת "בל יעבור" אצל חברי שי"ח מקיבוצי השומר הצעיר ומן הערים האחרות.

גם חלק מחברי שי"ח ירושלים, הסתייגו מרוב חברי קבוצתם, שחלקים חשובים מדבריהם הצביעו עליהם כמי שמפקקים בזכותו של העם היהודי למדינתו, אפילו בגבולות 1971.

כיכום נוסף. טיוטת הצעתו של ראובן קמינר, עליה חתם בשם "אבינועם הירושלמי", ודבריהם של התומכים בדעתו, הקפיצו ממקומם את פעילי שי"ח המרכזיים מכל הארץ. הוויכוח שנפתח ביום שישי על "מצב השמאל" כמעט וגשכה. ברוב קולות הוחלט לקבל כבסיס לדיון את טיוטתם של פתח, קידרון ומוקד ולקבל רוא לביטול ארצי נוסף בסוף החודש כדי לסכם את הדיון.

הוויכוחים על "חזית" או "לא-חזית" בבחירות הקרובות, הגדרתה של שי"ח כגוף "אקס-פרלמנטארי", כמשתתף פעיל או סביל במערכת הבחירות הקרובה, כל אלה נידחו לקרן זווית. הכינוס שהחל כהפגנת אחדות של כוח צעיר ורענן, הסתיים על פיתחה של פרשת דרכים.

חלק גדול מפעילי שי"ח, מקימיו והרוח החיה של קבוצותיו השונות בכל הארץ, נחושים בהחלטתם כי הכינוס הקרוב יסתיים בקבלת החלטות מחייבות בנוסח הצהרה מפורשת של זכות ההגדרה העצמית של העם היהודי, ש"מומשה עם הקמתה של מדינת ישראל" בצד "זכותו של העם הערבי הפלסטיני להגדרה עצמית". כדברי הצעתם של פתח, מוקד וקידרון.

תליאביב

הקורעים

בבשר החי

מזה כמה חודשים רואה אבשלום אשרוב, בעל קיוסק בפינת הרחובות סוקולוב-גורדאן בצפון תל-אביב, את אותה תמונה מזועזעת: מדי בוקר, מגיעה למקום מכר גית של מחלקת התברואה, של העירייה. מתוכה יוצאים פקחים, ומתחילים להשליך מתוך המכונית, לתוך עגלת האשפה הערומה בצד הכביש, חתולים וגורים רבים. לפעמים, כשהמכסה של עגלת האשפה

פעילות שי"ח ניבה דניר
העקרונות מחייבים את כולם

אינו סגור הרמטית, רואה אשרוב כיצד אחדים מהחתולים, שהושלכו חיים לתוך קבר האשפה, מונקים החוצה חיים העגלה, נמלטים על נפשם.

גופם נקרע. דרכם של החתולים והגורים שלא נמלטו, וזה לדרכה של כל (המשך בעמוד 23)

המקצוע שלה הוא לקבוע את אופיו של אדם במבט אחד. מאז שהגיעה לישראל, הספיקה לתקוע את מבטיה הייחודיים בכמה מהאישים הבולטים ביותר של הארץ. את מסקנותיה, היא מקפידה לשמור לעצמה. בקושי אפשר לסחוט ממנה מילים מספר: "את משה דיין מאפיין העין שלו. היא מבריקה מאוד, ונעה במהירות. המבטים שלה חדים. לפי שרירי הפנים והעיניים, הייתי אומרת שהוא אדם קשה".

דוגמה נוספת: "גדעון האוזנר, לעומת

היא באה לישראל מסין הרחוקה, כדי להקים מוזיאון שעווה של גדולי הארץ מאדאם טיסו הישראלי

ציבור, למשל, שהם בדרך כלל עוסקים מאוד ולעיתים קרובות צריכים לענות במירות על שאלות, מדברים מאוד בבהירות ובקיצור. פרופיסורים, לעומתם, נוהגים להיכנס לפרטים קטנים, משתדלים להסביר כל דבר לעומק.

מאז שהיא בארץ, הספיקה ויואן התמיי, רה, ששערה השחור והמבריק אסוף בזנב

קונג. במשך ארבע שנים, מאז נטשה את ציורי-השמן שלה לטובת פיסלי-השע"ו, עוסקת ויואן בהתבוננות בפניהם של אנשים, שרבים מהם מפורסמים. "האינטלגנציה של האדם נמצאת בעיניים שלו, ובמיוחד בקמטים שסביב עיניו", היא מסבירה, "אנשים נבדלים אחד מהשני גם לפי המקצוע שלהם. אנשי

טיות — למעשה, השריד האחרון שנשאר מהצורה. את ההבעה המיוחדת שעל פניו העתיקה ויואן מאחת מתמונותיו של הפוסט-הנאצי בזמן המשפט. בתמונה למעלה: ויואן מחזיקה יד עשויה משעווה מעשה ידיה. כדי שחיד תהיה מושלמת, צריך עוד לצבוע אותה בצבע העור ולשתול בה שערות.

טוס, לעצב בשעווה את ראשיהם של משה דיין, גדעון האוזנר, גולדה מאיר, זלמן שזר, חיים טופול ורבים אחרים.

כשהיא עובדת על דמותו של אדם שהלך לעולמו, היא מסתמכת על תמונות ועל תיאורים של קרובי משפחה. כמו, למשל, כשיחזרה בשעווה את הרגעים האחרונים של אלי כהן, לפני שעלה לגדרום. היא הומינה לסטודיו שלה, בקומה העליונה של כליבו שלום, את אשתו של אלי ואת בני משפחתו. מהם שמעה על התנודות שאיפיינו אותו, על ההבעות המיוחדות לו בשעות של כעס או של עצב. מאחורי הצעיר של אלי, שבינו לבין אחיו יש דמיון ברור, העתיקה ויואן קווים אופייניים.

לדובב את

הדוגמנים

העבודה נעשית קצת יותר פשוטה כשהמדובר באנשים חיים. אז הם פשוט באים ויושבים לפניו, והיא מתברר נגת בהם. לומדת את הקווים והתנועות האופייניות להם.

דוב גרונר
פסל זה עתיד להיות דיוקנו של דוב גרונר. הפסל כבר יצוק ב-שעווה, אך עדיין לא צבעו אותו.

אייכמן ב

וייצמן, הרצל,

דיין, גולדה ואייכמן ניצבים אחד ליד השני על אחד משולחנות העבודה בסטודיו של ויואן סאן, הנמצא בקומה העליונה של כליבו "שלום". המשקפיים שעל אפו של אייכמן הן אותני

זאת, הוא חביב מאוד. אדם פתוח, ידידותי, רחב אופקים.

גם על האזרח הפשוט יש לה דעה ברורה. "הישראלי הממוצע הוא איש חכם שמשתדל לחיות עם מה שיש לו. החיים שהוא מחפש הם חיים פשוטים, לא מסורכים. מה שאני לא כל-כך אוהבת אצלו, זה שהוא מעדיף לדבר יותר מאשר לשמוע".

בי. ג'י.

ואייכמן

מה ויואן סאן, והיא איננה פסיל כואנאליטקאית, היא פסלת של דיוקני-שעווה, ובעוד כשנה, כאשר תסיים את עבודתה, יוכלו הישראלים לראות את התוצאות במוזיאון-השעווה שייפתח על גג מגדל שלום בתל-אביב. שם, יעמדו בדממה דויד בן-גוריון לצד אדולף אייכמן, משה דיין לצד חיים טופול, גולדה מאיר לצד דוב גרונר.

"את האנשים שנועדו לגדולות אפשר להכיר לפי הפנים שלהם, במיוחד לפי העיניים", אומרת ויואן. היא הגיעה לישראל לפני שבעה חודשים, היישר מהונגריה

(המשך מעמוד 22)

ערימת אשפה אחת: כשמינייה למקום מכונית-הובל, מושלכים לתוכה גם החתולים, יחד עם שאר האשפה. אם עדיין לא נחנקו, הם מגיעים לתוך שיני המתכת של המטבח, במובלה העירונית, שם יכולים עובדי המובלה לשמוע את יללות-הכאב של היצורים הקטנים והסרייהאונים, שגור פם נקרע חתיכות חתיכות בעודם בחיים. מדוע נוהגים אנשי של רבינוביץ, הר גיש כל-כך לריגשותיהם של תושביו הד-תיים, באכזריות מדימה כזו?

„פעם היו קוטלים חתולי-רחוב באמצעות רצל הסטריכנין“, מסבירה הילדה פריד-שטיין, חברת הוועד של אגודת צער בעלי-חיים. „אבל אנחנו מחינו נגד השימוש ברצל הזה, שהוא אכזרי ביותר ואסור ל-שימוש בכל המדינות המפותחות, בגלל הייסורים הנוראים שהוא גורם. בעקבות זה הורתה העירייה להשתמש בחרדימון כדי להשמיד את החתולים. זהו חומר מר-דים, שמרבים להשתמש בו בחקלאות נגד מויקים.“

„אבל החתול לא מת ממנו. הוא רק נר-דס, או, צריך לאסוף את החתולים הישנים, ולהרוג אותם בעזרת גז או זריקה. אבל הפקחים לא עושים את זה. הם זורקים את החתולים, שחלקם באמת רדומים — וחלקם רק חצי רדומים, מכיון שלא אכלו את כל מה שזרקו להם — ומשליכים אותם לפח. משם הם מגיעים למובלה, ונשחטים חיים.“

תלונה למשטרה. תל-אביבים, שפת-חו במקרה את פניה-האשפה שלהם וראו שם את החתולים המיוסרים, התקשרו עם אגודת צער בעלי-חיים. זו הגיבה בחומרה. בהסתמכה על החוק למניעת התאכזרות לבעלי-חיים, הגישה האגודה למשטרה תלונה נגד פקחי העירייה. המשטרה פתחה תיק פלילי. אבל עורכי-הדין של האגודה, נדב סער, אינו תולה תקוות גדולות בכך. עניינים הקשורים בבעלי-חיים, אומר הוא, נמצאים בתחתית סולם העדיפויות של הרשויות הציבוריות.

לחקת זאבים. „לא רק פקחי העירייה אשמים באכזריות כזו“, מוסיפה ומספרת הילדה פרידשטיין, „גם אנשים סתם, ש-מוצאים בחצרות שלהם גורים של כלבים או של חתולים חסרי-בית, ולא יודעים מה לעשות איתם — זורקים אותם לפח-האש-פה שלהם. משם, מובילה הדרך ישר למט-חנה. אנחנו יודעים אפילו על בעלי כלבים שרוצים להיפטר מהם, ומשלמים לנהג של מכונית-הובל, כדי שיוביל את הכלב למובלה העירונית, וישליך אותו שם.“

האגודה ניסתה לעשות משהו בנידון: „לפני כשנה הפצנו כרוזים בין עובדי העירייה, וביקשנו שאם יראו חיות בפח-אשפה, שיצאו אותם, וירכוזו אותם ליד המובלה, ואנחנו נבוא לאסוף אותם.“ מס-פרת הילדה, „האחראי על המובלה הבטיח להתקשר. מאז, לא שמענו ממנו כלום.“

אכזריות. ביום הראשון הקרוב, יפתח השבוע להגנת החי, את עיקר מאמציה, בשבוע זה, תרכז האגודה בבתי-הספר, שם היא תפיץ, בסיועו של משרד-החינוך וה-תרבות, חומרי-הסברה בנושא. להסברה רחבה יותר, ברדיו ובטלוויזיה — אין לה תקציב. „וחבל“, כראבת הילדה, את הנר-שא, „כי זאת לא רק שאלה של חתולים. בכזאת אכזריות לגורים קטנים חסרי-הגנה — יכול להיות אכזרי גם לבני-אדם.“

פשעים

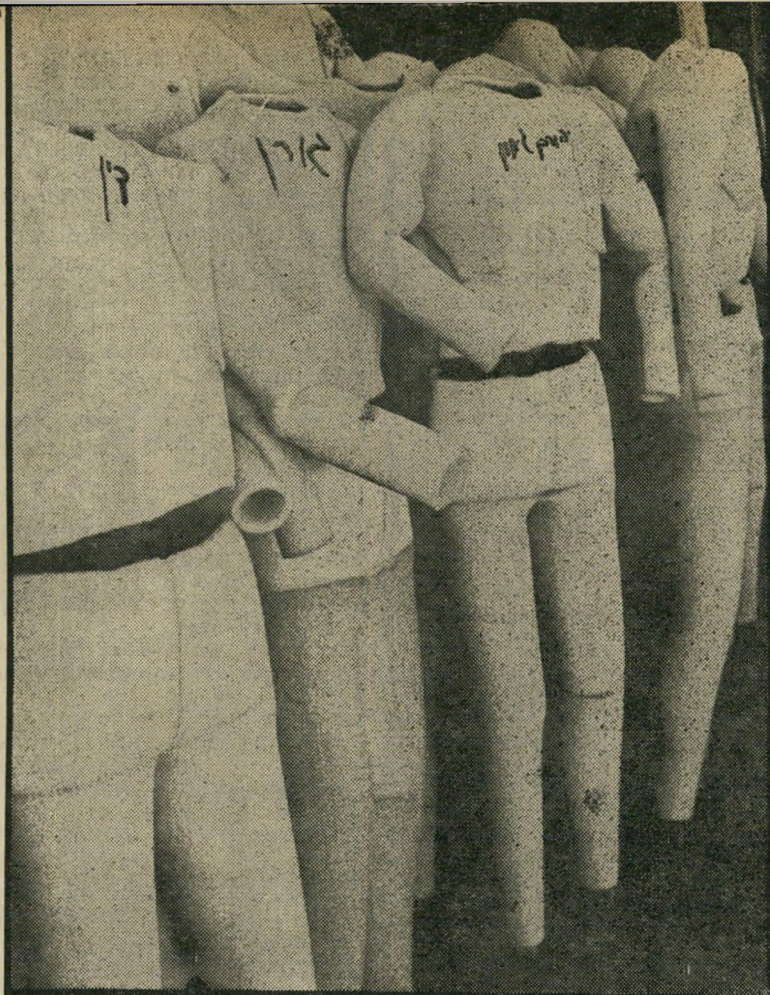
שרשרת

של הפתעות

סנדרה אשורב, אלמנתו יפת המראה של אילן אשורב, אשר נרצח בנסיבות מיסתוריות לפני שלושה חודשים, ניהלה השבוע מירוק עם הזמן. היא נמצאת בימי הריגה האחרונים. האם התינוק שהיא נושאת ברחמה יולד כאורח ישראלי או אמריקאי?

סנדרה, ילידת ארצות-הברית, שנותרה אחרי רצח בעלה מחוסרת כל, רוצה לח-זור אל משפחתה בארצות-הברית וללדת שם. כדי להקל עליה, עמדו השבוע לש-מוע את עדותה בבית-המשפט המחוזי ב-חיפה, עוד לפני שהוגשו כתבי האישום נגד ארבעת אלה מבין הרבים שנעצרו

(המשך בעמוד 27)

דין יהודים גאון

גופותיהם, משעווה מכוסה סמוג, של יהודים גאון, הרב שלמה גורן ומשה דיין. הרב גורן, שהיה היהודית אוסרת עליו להתפסל, סירב להיפגש עם וויאן, לא גילה התנגדות מיוחדת.

של שרון טייט. חלקם עדיין מעוצב רק בפלסטלינה, שבה משתמשת וויאן לפני שהיא יוצקת את הפסל בשעווה, וחלקם כבר נתון בתהליכים של שתילת שיער ושיניים.

לנצח, בעזרת

שעווה

העבודה במוזיאון התל-אביבי תושלם כנראה תוך שנה. אחרי זה אין וויאן יודעת עוד מה תעשה. היא בת 32, גרו-שה, ואינה מתכננת לטווח ארוך.

את ישראל היא אוהבת, למרות, שחן מכמה מסיבות, שהזמנה אליהם, לא הש-תלבה בחברה התל-אביבית. „במשך הזמן, אכיר יותר אנשים“, היא מחייכת.

מדבריה מסתבר, שהאח"מים הישראליים אינם כל כך אדישים לרעיון של הנצח-תם? היסטוריה בצורה כל כך פלסטית, פה ושם מקבל שאלו ביבר, היועץ שלה, בקשות מכל מיני אנשים הרוצים להיכנס לנצח.

יוסף שפרינצק

ליו כל פסל, הנמצא בשלבי הכנה עומדת תמונתו של האיש. כאן — תמונתו של יוסף שפרינצק, ליד פיסלו. רק אחרי שהעבודה תושלם, ידמה הפסל למקור.

היא לא מסתפקת בהעתקה שטחית של צורתו החיצונית של האיש. היא מנסה ללמוד עליו מתוך קורות חייו. לצורך זה היא מנסה לדובב את הדוגמנים שלה. כך, היא לומדת איך נראית ההיסטוריה — בעיניהם של אלה שעושים אותה.

המחיצות

נופלות

ב התחלה הם קצת נבוכים, היא מספרת. „אבל כשמתחילים לדבר, לספר את סיפור חייהם, הם שוכחים מהכל, והמחיצות נופלות. במיוחד שזה קשה לדג-מן במשך שעותיים או שלוש שזה הזמן הר-דרוש לי. בצורה זו הזמן עובר יותר מהר. לפעמים, כשאני צריכה להתרכז במשהו, ולא יכולה להשתתף בשיחה איתם, אני שואלת אותם שאלה קשה, שמכריחה אר-תם לחשוב הרבה, וזה נותן לי זמן להתי-רכז בעבודתי.“

לארץ הגיעה וויאן סאן בעקבות הזמ-נתו של רפי ברוך, מנהל כל-בו שלום, שביקר בהונג-קונג, וראה שם את מוזיאון-השעווה שלה. אם בסין, חשב — למה לא בישראל? וכך נולד מוזיאון שעווה דוג-מת זה של מאדאם טוטו הצרפתית. מוזיאון השעווה, שיקום יהיה חלק מ-תוכנית גדולה יותר, מעין דיסנילנד במי-מדים צנועים, על גג הכליבו. במוזיאון הזה יהיו כמה פסלים, 70 אחוז מהם יוקדשו לשיחזור פרקים מההיסטוריה המ-דרנית של ישראל: הוצאתו להורג של אייכמן, תלייתו של אלי כהן, הרב גורן תוקע בשופר ליד הכותל ועוד.

נמאס

לי

ל וויאן אין זו העבודה הראשונה מחוץ לגבולות ארצה. היא כבר עבדה

חיים מופול

וויאן סאן עובדת עם מקל עץ קטן, שבעזרתו היא משרטטת את הקווים שעל פניו של חיים טופול. כשיגיע חיים לביקור נוסף בישראל, יישב לפניה, כדי שתוכל להשלים את ראש השעווה שלו.

בשביל מוזיאון-שעווה בארה"ב, ובכלל היא מרבה להסתובב בעולם. „בהתחלה אהבתי את זה“, היא מחייכת. „עכשיו כבר נמאס לי קצת. אבל אני מוכרחה. צריך לראות הרבה אנשים מארצות שונות כדי לדעת את ההבדל ביניהם. אם היום אני יכולה לקבוע כמעט בבטחון, אם כי אי-אפשר להימנע מטעויות, את אופיו של האדם, ואפילו את מקצועו — רק מתוך אופן דיבורו.“

ואיך מצטיירים בעיניה היהודים?

שתילת שיער

ושיניים

ל ייתי פה בכמה מסיבות, וראיתי שכששני אנשים מדברים, לאף אחד אין סבלנות להקשיב לשני. הוא רוצה לדבר. זה בניגוד לסינים. בסין האנשים אוהבים להתבונן זמן רב לפני שהם קובעים איזו דעה. היחס שלהם לזמן הוא אחר. הם מתנהגים כאילו יש להם הרבה זמן לעשות את מה שהם רוצים.“

בסטודיו שלה אפשר לראות את רא-שיהם של גדולי האומה בצד ראשיהם של פושעים כמו אייכמן ומנסון. רוצחה

ניקול ויליאמסון תואר למשל על-ידי שבועון טיים כאחד השחקנים הגדולים, אם לא הגדול ביותר, של הדור. דריה הלפרין זכתה לפרסום עצום לאחר נקודת זברצקי של אנטוניוני, בריס דוידסון נחשב לאחד הצעירים המבטיחים ביותר היום בארצות-הברית, ואילו דוגלד פלי-זנס — לא יספיק הניר לכתיבת שבחים על שחקן אופי בריטי מעולה זה.

ואם לא די בכך, צלם הסרט היה ראול קוטאר, והתסריטאי טרוי קנדי מרטין — מן התסריטאים היקרים ביותר בעולם. תוצאת המאמצים המשותפים של כל אלה, הוא ללא ספק הסרט החשוב ביותר שנעשה עד עכשיו בארץ. חשוב, אולי פחות בשל טיבו, ויותר בגלל כוונותיו ומשמעותו. סוף-סוף נמצא מישהו שגילה כי יש-

ניקול ויליאמסון ודריה הלפרין ב"תיק ירושלים" המפחיד מכל —

יצחק נאמן ב"תיק ירושלים" — הוא נסיון ההידברות

ראל נמצאת במצב פוליטי מורכב ומסובך, ולא ניסה להשתמש ממנו ב"ברירות גדולות" וב"מבצעים קהיריים". אמנם הוא — כלומר המפיק רם בן-אפרים, עשה זאת בכסף זה, אבל הטיפול אינו זר כלל לעניין המורח התיכון.

תיק ירושלים, למי שאינו יודע עדיין, מראה נסיון הידברות בין סטודנטים ישראליים לערבים, נסיון בו מעורב שרותי הבטחון הישראלי, וכנפיות ערביות עוינות המתנכלות זו לזו.

לתוך פרשה זו נקלע סטודנט אמריקאי הלומד בירושלים, אשר הכיר בזמנו, ב"ארצות-הברית, את אחד ממנהיגי המח תרת הערבית, והמשמש מתווך בינו לבין הישראלים. עוד מעורבים בפרשה פרופי-סור לארכיאולוגיה וסטודנטית שחיה עמו, אבל מצדדת גם היא בנסיון ההידברות. עכשיו, אפשר לבוא בכל מיני טענות

סרטים
אין שינה לגיבורים
הנה, סוף סוף סרט המנסה להציג אפ-שרות של הידברות בין היהודים והערבים...
"תעמולה ציונית אופיינית המראה כיצד ערבים רוצחים זה את זה..."
שתי תגובות אלה שהודפסו בעיתונות הלונדונית לאחר הבכורה של תיק ירושלים באנגליה הן דוגמא לחילוקי הדעות שממשיך סרט זה לעורר גם לאחר שהסתיימה הפקתו.

כאשר צולם הסרט בירושלים בקיץ שעבר, הביעו כל מיני רשויות את הסתייגותם, קריאת אזהרה מארץ רחוקה תשובה את השיגרה הברוכה והמטמטמת, במקצת, של תוכה שקעת לאחרונה. הנה, הזהר במעשיך! אין זה השבוע להגיב על שינויי-פתח. מצד שני, אם תדקק אתה לעזרה, מוטב שתיפנה לאדם קרוב מאוד, מי אשר לאיש זר ובעל השפעה. לא שבוע של ביולויס. בת קשת: לא לקבוע פגישות!

ניקול ויליאמסון ודריה הלפרין ב"תיק ירושלים" המפחיד מכל —

יצחק נאמן ב"תיק ירושלים" — הוא נסיון ההידברות

ועיקמו את אפס בחרון על שהתסריט אינו נשמע להוראות משרד-החוק, משרד ההסברה ומי יודע עוד איזה משרד.

אם לא די בכך, נמצאו גם נשמות טורבות, בין אלה שהסתובבו ליד המצלמה, אשר פתחו במסע שמועות כאילו המדובר בסרט אנטי-ישראלי — וסובלנותם של בני עמנו בנושא זה, הרי היא ידועה היטב.

האוניברסיטה בירושלים מצאה משום מה לנחון לא להרשות צילומים בשיטחה, ואותן הסצנות צריך היה לצלם בתל-אביב. ועוד קשיים כהנה וכהנה, כולל עצות לתסריטאי כיצד לכתוב, ולשחר קנים כיצד לשחק, וזאת, למרות שאלה הרכיבו יחד את אחד הצוותים המכובדים ביותר, בקנה מידה בינלאומי, שעבדו אי פעם בארץ.

אתה נמצא בתחילתה של תקופה בת שישה שבועות, שבה עשוי לזול מופנה בייחסי ש"בין לבין קבוצת אנשים הממונים עליך, או אחראים למעשיך. יהיו אלה מעסיקיך, או מורידך במקרה שאתה לז"מ. בעזרת מאמץ כנה ורצון טוב, תמצא הזדמנות להוכיח את עצמך ולזכות בהערכה.

כוח-ההרגל משמש לך מדריך — וזה דבר טוב מאוד השבוע. כי זהו שבוע של שיגרה, והרצאה לנקר אותה באופן קיי-צוני עלול להיתקל ב"קשיים, שעליהם לא חלם כלל. גם מבחינה כספית לא כדאי להג"זים. יום א' בתחילת השבוע, גורם לך כאב ראש. יום ה' בסופו — מצביע על התחייבויות חדשות וגם על מקור-רות-הכנסה בלתי-רגילים. לעומת זאת, בשטח הרומנטיקה — הדרך פנויה.

קריאת אזהרה מארץ רחוקה תשובה את השיגרה הברוכה והמטמטמת, במקצת, של תוכה שקעת לאחרונה. הנה, הזהר במעשיך! אין זה השבוע להגיב על שינויי-פתח. מצד שני, אם תדקק אתה לעזרה, מוטב שתיפנה לאדם קרוב מאוד, מי אשר לאיש זר ובעל השפעה. לא שבוע של ביולויס. בת קשת: לא לקבוע פגישות!

הזרוע קופ

מוליך החדשים
מתחילים לרקום עור וגידים השנה. הכוכבים והמזלות מביי-טים עליך, מגבוה, ב"עין טובה אך קוני-דסית. מוטב לך, אי-פוא, לתת לבדיחות ה"גורל לעשות בך כרצון, אבל לא לאבד, תוך כד"כך, את חוש ההור-מור הפרטי שלך. אשה אחובה תביא לך מרגוע.

שבוע מעניין מאוד. ביקורים רבים וה"כריות חדשות. השתדל לנצל פגישה עם אדם אותו תפגוש בסוף השבוע. אם תדע לנהוג נכון, תהיה לפגישה זו השלכות מרחיקות-לכת. לך, בת דלי, מראים הכוכבים גילוי כשרור נות. כנראה יגלו בך, או שתגלי את בעצמך כישרון עליו לא חלמת.

יום השבת יביא לך את הכוח להגשים את תוכניתך הישנה ורבת החיקף. לעומת זאת, התעלם מן התככים הבזויים ה"קטנוניים של כמה מן הסובבים אותך: הם לא שוחרים את טו-בתך. אל תעשה ע"ס קים ביום א', כי ביום זה תיתקל בקשיי קר-מוניקציה. ידיר ותיק ומרוחק יאכזב אותך מאוד ברגע שיווצר ביניכם קשר. אל תתיימר להיות האיש הטוב ביותר, אתה עושה צחוק מעצמך וכתוצאה מכך אנשים מזלזלים בך. הי שמר מננות עקרב. ליבשי ירוק בחיה.

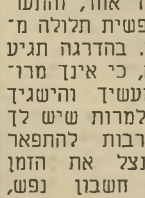

שלה
21 במרץ - 20 באפריל

מחוץ לעיר בשבוע זה, שם יש לכם סי-כוי טוב לפגוש אדם שישפיע לטובה על המשך חייכם. לא כל הנוצץ זהב הוא — לכן הישמרי מפני זה הנראה לך מבריק ונוצץ בחברה. זיכרי, אין תוכו כבדו. לא אליך הוא מתכוון, אלא לכספך!

השבוע עומד כוכב הלכת אורנוס להיכנס לתחום השפעה מעורב בהורוסקופ שלך. התקופה המצפה לך צו-פנת בטיס והסתבכו-יות מצד אחד, והתעו-ררות נפשית תלויה מ"צד שני. בהדרגה תגיע למסקנה, כי אינך מרו-צה ממעשיך והישגך בעבר, למרות שיש לך סיבות רבות להתפאר בהם. נצל את הזמן לעריכת חשבון נפש, ואולי יעלה בידך גלגול את הסיבה להרגשה מיוחדת זו.

שור
21 באפריל - 20 במאי

צפה לאורחים השבוע, הכן לקראתם את ביתך. צפויות לך הפ-תעות נעימות מביקו-רם. יצירה ספרותית או מוסיקלית תשפיע עליך בצורה רצינית מדי ותשבש את קו מחשבתך. סקרנותך ל-דברים אסורים עלולה לסבך אותך עם החוק. הזיז את מסמך. הקפיד על חיצוניותך.

תאומים
21 במאי - 20 ביוני

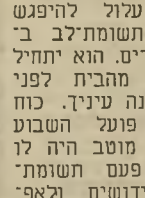

סרטן
21 ביוני - 20 ביולי

דאגה הולכת ודאגה באה, קחי את החיים בקלות. את מניחיה את בעלך ודואגת לילדיך יתר על המידה. בעלך עלול להיפגש ולחפש תשומת-לב ב"שדות דרים. הוא יתחיל להיעדר מהבית לפני שתתקדחנה עיניך. כוח ההרגל פועל השבוע לרעתך. מוטב היה לו הקדשת פעם תשומת-לב לחידושים ולאפ-שרויות בלתי מקובלות.

שימרי על דיאטה קפדנית. אל תזניחי את מראיך. שני את הבטיס התזונתי במיטבך.

גדי
21 בדצמבר - 19 בינואר

אריה
21 בקיץ - 21 באוגוסט

בן אריה, נסיעה קצרה עשויה לענן אותך מ-לחצים שאינם מרפים ממך, למרות שאתה חושב כי טומנים לך מלכודת. מבחינה עס-קית צפויה לך הצלחה, אך היא לא תספק את מאוויך. חימנע מהת-רגשות סרק. במצב ילך ויתבהר בהמשך ה"קץ. תפסיק להיות אימפולסיבי.

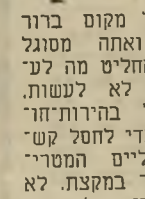
דגים
19 בפברואר - 20 במרץ

בתולה
22 באוגוסט - 22 בספטמבר

אט-אט מתפוררים הערפילים. אתה עומד לבדך על מקום ברור ובהיר, ואתה מסוגל לפתע להחליט מה לע-שות ומה לא לעשות. אל תנצל בחירותי-חור-שים זך כדי לחסל קש-רים כלכליים המטרי-דים אותך במקצת. לא לשם כך זימנו לך הכו-כבים את הראייה האור-כה. זהו שבוע טוב.

דגים
19 בפברואר - 20 במרץ

בתולה
22 באוגוסט - 22 בספטמבר

לסרט. למשל, יש בו יותר מדי רומנטי-
ציה של העניין, כמו למשל קביעת פגי-
שה בלב המדבר, יש בו תיסכול — בין
המתח לצד הפוליטי. הסרונות בוודאי
אפשר למצוא.
לעומת זאת, נסו גא למצוא סרט יש-
ראלי נוסף הרומז לנסיון לפתור בצורה
כלשהי את הבעיה הפוליטית. והבעיה הי-
נפשית המתלווה אליה — ביחסי ישראל-
ערב.

נסו למצוא עוד דמות אחת בסרט ש-
נעשה בישראל שתדמה לזו של ראש
שירותי-הביון בסרט — דונאלד פלונס,
שהוא ללא ספק הדמות השלמה והסימפ-
טית בסרט כולו. עם עיגולים סביב העי-
ניים של מי שישן תמיד פחות מדי, ועם
ההופעה המוזנחת והמכנסיים הגולשים
תמיד כלפי מטה של אדם שאין לו זמן
להתעסק בקטנות כמו הופעה חיצונית. ו-
מאחורי חיצוניות זו, עוצמה, כוח החלטה
וכוח שיפוט, ועם זאת משהו מן האב-
היהודי הדואג.

או נסו למצוא עוד צילום ריאליסטי ו-
אמיתי של ירושלים כמו זה של קוטאר.
מובן שמי שאוהב את ירושלים הנוצצת
של הגליות הצבעוניות המבריקות ית-
אכזב, אבל כל מי שייחד להעריך צילום
שמציג כאלו את ריח הסימטאות ואת
צינת ערפילי הלילה, ימצא כאן עבודה
למופת.

יתכן שהידברות ישראלית-ערבית אינה
נושא חביב, בעיקר בשבועות האחרונים.
לכן יש להניח שלא יחסרו אלה שירימו
קול נגד הסרט וירגו על תוכנו. אבל בי-
סופו של דבר, אין דרך אחרת לשים קץ
לרציחות ואובדן חיי-אדם מאשר הידב-
רות, ובמוקדם או במאוחר, יצטרכו להגיע
לידי כך. ואם סרט שנעשה בישראל מעז
לומר זאת, אפילו זה במסגרת של סרט
מת ואהבה, יבורך על כך.

גווייה בשק

עם שדיים

כל פעם, כשהיצ'קוב מצלם סרט, הוא
סוגר את האולפנים, משביע את השחק-
נים שלא יגלו מה קורה על בימת-הצילום-
מים ואינו נותן לעיתונאים, או לאנשי
יחסי-הציבור, לספר מה מתרחש לפני
המצלמות.

אם הוא רוצה לספר, הוא עושה זאת
בעצמו. הוא עושה מסיבות עיתונאים, עו-
רך כל מיני טריקים של פרסום, מספר פה
פרט ושם פרט — ובסוף איכשהו אתה
יודע למה לחכות בסרט הבא שלו.

פרנזי, הסרט האחרון שלו, שעוד לא
הוצג בשום מקום בעולם מלבד פסטיבלי-
קאן, יהיה השלאגר של השנה הבאה. זה
בטוח. היצ'קוב חוזר בסרט על כל הטכ-
ניקות והפאטנטים שפיתח והשתמש בהם

במאי היצ'קוב

פרקים שבורים לארוחת-בוקר

בכל חמישים ושניים הסרטים הקודמים
שלו. אבל אין דבר, לבריות. כל זמן שזה
עובד.

פרנזי זו מן הרגשה מוזרה, הנובעת
ממתחים פנימיים והגורמת לך לעשות
מעשים מוזרים ובלתי טבעיים. כשאתה
חושב על שם כמו פרנזי אתה נזכר מייד
בשמות כמו ורטיגו ופטיטו ופאטום נהיה
לך קר.

מה קורה בפרנזי? נשים נחנקות בלונ-
דון. כל פעם שמוצאים גווייה, קשורה
לצוואר היפה שלה עניבה. חושדים באיש
הלא נכון, והוא בורח כי הוא יודע שה-
מיסטר לא תאמין לו. האיש הנכון הוא
מאניאק מטורף.

המיפלצות

הבתולות

בגלל קפה קטן (גת, תל-אביב,
איטליה) — מה שיכול היה
לשמש כסיפורון פיקאנטי במח-

רוזת מהתלות של „דקאמרון“ — הפך אצל הבמאי האי-
טלקי אלברטו לאטואדה לסרט ארוך וממושך, אם כי
נעים וחביב למדי. בקומדיה משעשעת זו, נשארות מיו-
תמות שלוש אחיות מזדקנות, לאחר שאביהן נפטר. הוא
הוריש להן הון-תועפות, וכמובן שגברי העיר לוטשים עיניים
אל כסף. כל אחת בפני עצמה, טרם ידעה טעמו של גבר.
המגעיים הראשונים הנוצרים לאחר מות האב עם הצד
השני של המין, יוצרים שורת סיטואציות מצחיקות, הנע-
זרות במאניירות אופייניות לכל אחת משלוש הבתולות
הזקנות. עד שהן מאבדות את בתוליהן. בשעת מעשה ומה
שקורה לאחר מכן — הם רגעים מצחיקים מאוד. פשו-
טים, גסים — אבל משעשעים.

אוגו טוניאצי, חייל קרבי לשעבר ועתה, גבר בגיל
העמידה, משטה באחות אחת ונישא לה, מציל את השנייה
מזרועותיו של נוכל המבקש את כספה, ודואג לשלישית
לקבל את מנת ה„גבר“ השבועית שלה. כולן אוהבות אותו
עד שיגעון, ובהרמוניה מעוררת קינאה. אלא שמרוב דאגה
לכולן, הוא חוטף שבץ. וכל זה, משום שפעם נכנס אל

ביתן והן מוזג לו כוס קפה קטן.
למה הוא בא לבית, לא ברור. הסיבה נמצאת אי-שם
בתסריט. איך הוא מסתדר בדייקנות עם כל השלוש, גם
זה לא משנה, כי בסד-הכל זה רק סרט. ובכלל, כל הסיפור

זונה

אצילה

הקרב בארץ האש (סינרמה,
תל-אביב, ארצות-הברית) —
צריך להיות פושע שבביל לעשות

את מה שעשו יוצרי „הקרב בארץ האש“, לסיפור של ז'ול
וורן. סיפור הרפתקאות, אחד ויחיד שלו, יכול לשמש
בפוטנציה, מצע לעשרה תסריטים מרתקים ועוצרי נשימה.
איך אפשר היה לקחת רומן-הרפתקאות נחמד ומותח
כל-כך, ולעשות ממנו סרט כה משעמם, שאפילו ילדים
עוזבים אותו באמצע ההקרנה?

כנראה שבאמת נגמר לקירק דוגלאס. הוא גם הפיק
את הסרט וגם שיחק בו, בתפקיד הראשי. זה פשוט
לא ייתכן, שבעידן הקולנוע של שנות השבעים יעשו סרט
שיתמשך כמו מאסטיק, שהתסריט שלו יחזור כמו מפגז
מגמגם על תבניות מחזוריות, ללא כל משמעות וקירבה
לבניין העלילה. איפה, איפה נשמע דבר כזה?

ועוד שחקנים כאלה: יול ברנר בתפקיד ראש השודדים
השחור והאכזר, שמנסה לתפוס את קירק דוגלאס ששומר
על מיגדלור, ושכל הזמן מתחמק ממנו. הוא מתחמק כל-כך
הרבה פעמים, שכבר בכלל לא איכפת לך אם יתפסו אותו,
או לא. לתמונה מצטרפת סמאנטה איגאר, זונה המתחפשת
לאצילה, מתנהגת ונעשית כמו זונה. סמאנטה איגאר
היא קרן האור היחידה באפילה השוררת בארץ האש.

מתח זה לא מתח, מירדף אינו מרדף, סכנת-נפשות

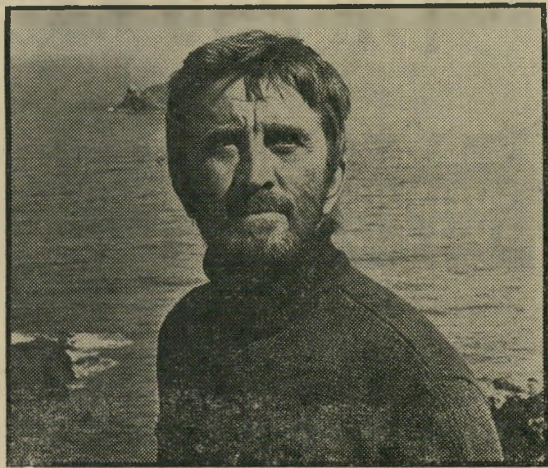

רומנה, ווקוטיק וגודוויין:

גבר אחד לשלוש בתולות

משועבד למצבים הקומיים-פארסאיים, ולכן הוא לא חייב להיות הגיוני.

לכן אל תחפשו „ההיגים“ בסרט על יחס המינים
ותיפקודו של הגבר עלי אדמות. זהו בידור קליל ונעים
לימי הקיץ, מוגש בטוב-טעם ובהומור אנין על-ידי אלברטו
לאטואדה. שלוש המפלצות הנוצרות בקדירה, במאניירות
משגע, ראויות לציון בזכות כישרון מישחקן הקומי. אם
תחפשו אותן, הן עונות לשמות פרנציסקה רומנה, מילנה
ווקוטיק ואנג'לה גודוויין.

דוגלאס: לא ז'ול ולא וורן

הופכת למשחק ילדים, בגלל צילום ועריכה שאינם עונים
על תנאים מינימאליים של סרט רגיל. חבל, בעיקר על
הזמן.
ועוד פרט קטן: הסרט הזה כבר הסתובב בכמה וכמה
בתי-קולנוע בארץ, בערים הקטנות. למה לרמות ולפרסם
במודעות שזוהי הצגת-בכורה-ארצית? באמת, קצת רספסו!

סיגל. זירו מוסטאל בתפקיד מישיני —
רע ותיאטרלי. משעשע.

חיפה

*** דקאמרון (פאר, איטליה) —
סיפוריו החריפים והעוקצניים של בר-
זאם את הבורגנים בגירסה הקולנועית
מלאת הדמיון של פיאר פאולו פאזוליני.
מומלץ למי שאינו פוריטני.

*** ידע הכשרים (שביט, אר-
צות-הברית) — מהו ערכה של אתה
בעיני שני גברים אמריקנים ממוצעים.
מהו תיפקודו של המין בקביעת ערך האי-
בה? סרט חשוב של מייק ניקולס. משי-
חק מצויין של ארט גרפונקל וג'ק ניקול-
סון. אל תחמיצו.

* מילכרד 22 (עממי, ארצות-הברית)
— סרט מוקדם יותר של מייק ניקולס.
עם אלן ארקין. סאטירה מאקאברית גור-
ראה על המיסד הצבאי במלחמת-העולם
השנייה.

ירושלים

*** הארי המזוהם (אוריון, אר-
צות-הברית) — הסרט הטוב ביותר של
קלינט איסטווד והבמאי דון זיגל. סרט
אלים ומותח מתחילתו ועד סופו.

תדרין

תל-אביב

*** החתול (בנייהודה, צרפת)
— שלא תעזו להחמיץ משחק מרשים
ומפעים של ז'אן גאבן וסימון סיניורה.
בסרט המבוסס על סיפורו של ג'ורג' סימ-
נוז. במאי: פייר גראנייה-דאפאר. איטי
ונוגע ללב.

* הולפיד והחץ (דו-ריביות, אר-
צות-הברית) — יין משומר היטב. משנות
החמישים, על תעלוליו של ברט לנקסטר
המקפץ מעץ לעץ ומחומה למבצר. אגדה
צבעונית חביבה, מימיה הטובים של הור-
ליבוד. עם וירג'יניה מאי.

*** הקונפורמיסט (תכלת, אי-
טליה) — „קייס“ פסיכולוגי משופשף, כי-
רקע לפעילות פוליטית על רקע איטליה
הפאשיסטית בשנותיו האחרונות של מור-
סוליני. בימוי מרגש ומסעיר של בר-
נארדו ברטולוצי. משחק מרשים של ז'אן
לואי טרינטיניאן, דומיניק סאנדה וסטפא-
ניה סאנדארלי.

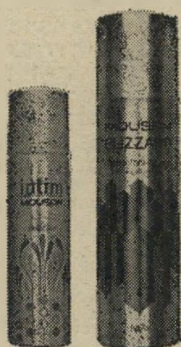
* היהלום הנוח (תל-אביב, אר-
צות-הברית) — מירדפון עליו אחרי יה-
לום שהלך לאיבוד באמצע השוד. הבמאי:
פיטר ייטס. עם רוברט ראדפורד וג'ורג'

MOUSON
cosmetic

תמרוקי "מוסון" -
המפגש בין טיב ליופי

בואי גם את אל המפגש הזה
פנקי את גופך...
העניקי לו רכות ויופי
עם תמרוקי היופי של "מוסון"
קרמים, סבונים, מי קולון
ודיאודורנטים
בטיב מעולה ובאיכות שתאהבי

מבחר דיאודורנטים

תמרוקי "מוסון" - המפגש בין טיב ליופי

ספוטו טוטו

מינימום
פרס ראשון
125 אלף ל"י

*** מינימום**
פרסים
250 אלף ל"י

עשה לך מנהג קבוע -
מלא טוטו כל שבוע!

הפלגות שיט ונופש לחופי הים התיכון

ΕΠΙΡΟΤΙΚΙ ΛΙΝΕΣ

שרות הפלגות שבועי מחיפה לוונציה בכל יום
ראשון באניות המעבורת הבניות במיוחד לתיירות
ולהנאת הנוסע - "הרמס" ו"פגאסוס".

סיורי חוף בשעות היום בנמלי הביניים - לימסול, אלניה
ואנטליה (טורקיה), רודוס, פיראוס, קורפו, דוברובניק, זנציה
וחזרה דרך - קורפו, פיראוס, הרקליון (כרתים) ולימסול.

מיזוג אויר • בריכת שחיה • מטבח עשיר ומגוון •
חנות פטורה ממכס

בלה את חופשתך וסייר במחירים נוחים לחופי
הים התיכון!

סיורי חופים בני 12 יום החל מ־10757 ל"י. כולל מסים.
נא לפנות אל סוכן הנסיעות שלך או לסוכנים הכלליים

אלאלוף ושות'

ת.א. רח' אלנבי 94, טל. 611757 - 613389

חיפה, רח' ביאט 6, טל. 667752 - 667753

סיווג בטיחות שנקבע ע"י מנהל אגף הספנות והנמלים "הרמס" - "פגאסוס" שנת הבניה 1930 (ג'י)

תיאטרון עידן מציג
פארסה מקורית

מאת : מאיר ינאי
בימוי : דניאל גדרון
צייר : הרי וייס

מה קרה למר

שפיץ

עם

גדעון זינגר

דבורה קידר

יוסי אלפי, אביבה
אפל, נתן וולפוביץ,
יעל שטרן

איזה בעיות, איזה
בעיות במשפחת שפיץ

במדינה

(המשך מעמוד 23)

בעקבות הפרשה, אותם החליטה המשטרה להאשים ברצח ובסיוע לרצח: לוסיאן ליאונטה, ראובן מזרחי, יוסף עמיאל ויוסף ("יוזי") לריאה.

אלא שפרקליטי הנאשמים לא איפשרו לסגירה, שבפעם הראשונה התייצבה פנים אל פנים מול אלה הנאשמים ברצח בעלה, להשמיע את עדותה. המירוץ נגד הזמן נמשך.

מה שלא היה ברור הוא האם גם עתה, אחרי שלפי טענת המשטרה נמצאת בידה עדותו של לוסיאן ליאונטה בה הוא מורד על חלקו ברצח אילן אשרוב, הצליחה כבר המשטרה לפענח את תעלומת הרצח. רק לפני שבוע נשבע מפקח הר המשטרה מרדכי חן בבית המשפט שיש לו

אדמת אילן אשרוב בבית המשפט
פנים אל פנים

חשוד ברצח ליאונטה
— מול הנאשמים

יסוד סביר להניח כי סרן הצנחנים (מיל). אורי לוי • השתתף בביצוע הרצח. הש"ב שוחרר אורי לוי ללא ערבות כשי"ב ברור לשוטרים כי הוא חף מכל פשע. המשטרה הבטיחה להגיש את כתבי האישום נגד החשודים ברצח ובשידול לרצח עד ל-18 לחודש זה. אולם בקרב מכריהם וידידיהם של החשודים פיקפקו בכך. "המשטרה רק חושבת שהיא יודעת הכל", אמרו, "אבל מצפות לה עוד מספר הפתעות".

הפרשה, שהחלה בצורה מפתיעה, כשי"ב כל הארץ ידעה שאילן אשרוב נרצח ורק המשטרה התעלמה מכך, הבטיחה להפתיע עוד כהנה וכהנה, לפי מיטב מסורת עלילות המסתורין הקלאסיות.

• בגלל טעות טכנית בדפוס, נשמט בגליון האחרון של העולם הזה סימן שאלה מהמילה "פושע" בכותרת אחת התימונות. הכתבה, והכותרות באותה כתבה, הבהירו לחלוטין שאורי לוי אינו אלא חשוד, ושלא הוכח נגדו דבר.

1971

1970

1969

מלכת המים 1972

פסטיבל של מים וקרח

שרשרת אירועים מרהיבה אשר תקיף את כל הארץ, תפאר השנה את טקס בחירת מלכת המים 1972. המאורע יפתח ב-16.7.72 ב"היכל הספורט" — באיצטדיון יד אליהו, בבחירת נסיכת המים התיכון. גולת הכותרת לערב הבחירה תהיה הופעתה המלאה של להקת המחליקים הנודעת מארצות הברית: "חופשה על הקרח". 92 מחליקות ומחליקים יציגו את הבלט המפורסם על רציפת קרח ענקית. לצורך המופע המיוחד חברו הבמאי צדוק צרפתי והתיאטרון אריק סמית. כשהם נעזרים בסיפורי הפרחים האמנותיים של "פרחים כץ". מועמדות תמירות ונאות מתבקשות להתקשר בין 11.00—9.00 לטל. 260135.

קטע מחוך מופע הבלט: "חופשה על הקרח" בהשתתפות 92 רקדני בלם

שמו, איים עלי במשטרה, וניסה להוציא ממני הודעה בכתב שאומנם התכוונתי לגנוב את התקליט.

רק כשעמדתי בסרובי, פנה למנהל-הי-חנות, זה בירר עם מחלקת התקליטים — ורק אז הם השתכנעו שהתקליט באמת לא מהמחלקה שלהם.

כשהתלוננתי נתיב על היחס המוזר ללקוח, טען המנהל שאין לו בלשים לכל מחלקה, ולכן דבר כזה יכול לקרות.

מאוחר יותר, הסביר המנהל, בתגובה לשאלה: „אז מה? לא קרה כל אסון, לא הכנסנו את הבחור לבית-סוהר, נכון?”

משטרה

„השוטר ניסה לשבור

לי את הראש”

השעה היתה חצות וחצי, כאשר ציון אוהיון ושלמה איבשץ סיימו לחגוג. סיבת החגיגה לא היתה מיוחדת — סתם לכבוד סוף השבוע. למרות זאת, לגם ציון (23), צבעי במקצועו, כמה בקבוקי בירה מעל ומעבר לכוסר הספיי-גה שלו. התוצאה היתה, שכאשר יצא זוג הרעים מקפה אנתונה, שעל שפתייהם של תל-אביב, נאלץ שלמה (20), העובד למחיתו בציפוי טפטים, לשאת את ידידו. **צעקות.** לאחר דקות ספורות של נשיאה, הגיע שלמה למסקנה שידידו, כי הוא תוספת הבירה, הינו משקל כבד מדי, החליט להזמין מונית. אלא שאז גילה

החלטת הממשלה, לאחרונה, לקצץ את תקציבי הפירסום שלה ב־50 אחוז, וזכתה למסעי-פירסום רעשני. מסע זה גנב אמנם נתח בריא מהחיסכון הצפוי, אולם היתה זו מן הסתם השקעה משתלמת. בהתחשב בערך החינוכי של מאמציה-החיסכון שמר-סה הממשלה להחדיר באזרחיה.

אלא שמבט חטוף במשרדי הממשלה עשוי לעורר פיקפוקים קלים בקשר ל-רצינות ההחלטה.

נשיאים ורוח. במשרד העבודה, לי-משל, המצב הוא כדלהלן: דוברו הרשמי של יוסף אמוגי הוא זלמן חן. אולם זהו רק תוארו הרשמי. חן בישר לעיתונאים כי איננו מטפל יותר בענייני דוברות.

מטפלים בענייני דוברות: יהודה הורר-ביץ, החותם בשם „דובר השר”, ועוזי פז, החותם בשם „עוזר ראשי לשר”.

שלושה אלה הם רק ההתחלה. בנוסף להם, נתמנה גדעון ופניק כדובר מע”צ, וצבי גלמן כאחראי לנושא „הסברה על יחסי עבודה”.

למוסד לביטוח לאומי ישנו דוברו שלו, אלחנן גפני. זאת, מלבד כמוסן אברהם מיכאל — שהוא דוברו האישי של מנהל המוסד, ד”ר ישראל כ”ץ.

ויש עוד: אברהם שלב הוא אחראי ל-„תעמולה במפעלים”, ומשה ברנע הוא

עצורים איבשץ ואוהיון וסניגורם שיטות מודרניות להפעלת ציוד קשר

שלא נותרה אגורה בכיסו, הוא השאיר את ציון המנומנם על שפת המידרכה, חזר לאנתונה ללוות כמה לירות מידידים. הוא היה בדרכו חזרה לציון, כאשר שמע את הצעקות.

„ראיתי שוטר מכה את ציון בפראות”, מאוחר יותר, „החולצה של ציון היתה מלאה דם. ניגשתי לשוטר, שאלתי אותו מדוע הוא מרביץ לחבר שלי, אז הוא התנפל עלי, והתחיל לדפוק בראש שלי עם המכשיר-קשר שלו. דפק ודפק, עד שהמכשיר נשבר. כמובן שגם הראש שלי נשבר. כל הבגדים שלי התמלאו דם. כשהשוטר ראה שהמכשיר-קשר שלו נש-בר, הוא כעס נורא, ועצר אותי”.

תפנית חדשה. בפני שופט-השלום די-תל-אביב ד”ר יוסף מגורי-כהן, האשימה המשטרה את ציון אוהיון המבוסס כי התנגד למעצר, ואת שלמה איבשץ כי הפריע לשוטר במילוי תפקידו. המשטרה לא פירטה על מה ולמה רצתה בכלל לעצור את אוהיון. לעומת זאת, ביקשה הארכת מעצרו של שני החשודים המסור-כנים לעשרה ימים, להשלמת התקירה. השופט הסכים רק לחצי. העצורים, שהיו ללא סניגור, הסתכלו מסביבם, מינו בו במקום את עורך-הדין אהרן בנימין, שנכח במקרה באולם, לייצגם.

בנימין נכנס לפעולה מיידית, הודיע שיערער על ההחלטה. התוצאה המהירה: למחרת שיחררה המישטרה את השניים.

דובר המכון לפריון העבודה והייצור, וי-ישנו גם ד”ר אמיל פוירשטיין, שהוא „מנהל ההסברה של הפיקוח על העבודה”. כל אלה עוסקים כיום בדוברות והס-ברה במשרד אחד, לאחר הקיצוץ המרשים.

עסקים

הלקוח גונב תמיד

היתה זו אהבתו למוסיקה שהכניסה את בנימין נתיב לצרות. אהבתו למוסיקה, פלוס החלטתו לספק אותה, באותו בוקר אביבי, דווקא בכל-בו של החשביר לצרכן, בירושלים עירו.

עם שלושה תקליטים פרטיים תחת זורר-עו, סר נתיב למחלקת התקליטים בכל-בו. „הסתכלתי מה חדש”, סיפר השבוע, „כשראיתי שאין חדש, פניתי לציאה. שם, נעצרתי פתאום על-ידי בלש. הוא לקח לי את התקליטים, ולאחר בדיקה טען שאחד התקליטים, עליו היתה תווית של החנות, נגנב על-ידי”.

איומים. נתיב ניסה להסביר בבלש כי קנה את התקליט חודש קודם לכן, בהמשכיר לצרכן בתל-אביב. הבלש לא התרשם. הוא אפילו לא טען כי ראה שנתיב גנב תקליט מהתקליטיה. „העובדה שהתכוונתי לצאת עם התקליטים ללא עטיפה וללא חשבון — הספיקה לו”, התי-מרמר נתיב, „הוא סירב לומר לי את

10	9	8		7		6	5		4		3	2	1
		15			14			13	12				11
			19					18		17		16	
25				24			23		22		21		20
	30				29			28				27	26
		35				34	33		32				31
				39				38		37	36		
					42					41			40
			50	49		48	47	46	45		44		
	56	55		54					53			52	51
				60		59				58			57
					64		63	62			61		
			69	68		67			66			65	
74		73		72						71			70
				77			76						75

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: „תשבץ 1814”. בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאונך:

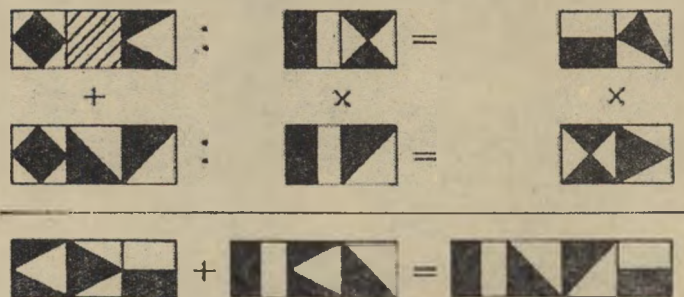
(1) שאינו כבד. (2) דרגה בצה”ל. (3) חברת תעופה המעורבת באסון. (4) מרכז עצבים. (5) מה שאין ליהודים. (6) הקרום בו נמצא העובר. (7) הלך לעולמו. (8) מנשיא ארצות-הברית. (9) נהר באנגליה. (10) שליח מהיר. (11) רצועה. (12) רחמנא לילצן (ר”ת). (13) זבל. (14) נוור. (15) חמור צעיר. (16) ביוקוט. (17) משורר ישראלי. (18) נולד בטולדו בשנת 1075. (19) „התדרוף נערו” (20) נמצא. (21) חלד. (22) שמה, מדבר. (23) אחד-עשר. (24) מכינוי האל. (25) קול גברי. (26) אחד המזלות. (27) חינוס, ללא תועלת. (28) חוש הומור מריר. (29) כן, בסס. (30) אות עי-רית. (31) אות עברית. (32) שר צבא תנכ”י. (33) ממדינות ארצות-הברית. (34) סימן. (35) אות. (36) שארית גור עץ שאחזה בו אש. (37) חברת נפט ישראלית. (38) חומל. (39) ההיפך מפשט. (40) התלהבות, אנרגטקה. (41) מודיע. (42) מכינוי ירושלים. (43) כלי נגינה מזרחי. (44) לבוש אבל. (45) תבואה. (46) אפשר לנצח אותו ולהפסיד את המל-חמה. (47) נוול חיוני בגוף. (48) משקה. (49) חלש, רפה. (50) פרוסת לחם.

מאוזן:

(1) כת דתית יהודית. (2) תולעת זעירה הניזונה מאריגים. (3) שיר תהילה. (4) כלבה מפורסמת. (5) מין עכבר גדול, החי במחילות בתוך האדמה. (6) דרדר. (7) בושם קדום. (8) גליל עץ שעליו כרוכים חוטים. (9) מסקנה. (10) צעד. (11) מקום גישה. (12) מדווה. (13) כלי גבוה עליו עומי דים שומרי השדות. (14) אמו הרוחנית של הסופרמרקט הישראלי. (15) תבואת השנה שעברה. (16) קיבוץ בדרום הארץ. (17) מילת שלילה. (18) מכשיר עינויים. (19) בירה במזרח הרחוק. (20) דורון. (21) גבעה. (22) רטוב. (23) מילת ברירה. (24) בן צאן. (25) מונח גיאוגרפי. (26) חבר, ידיד. (27) רע, על פי רוב בן המין השני. (28) מילת תנאי. (29) פרעה כובש מן השושלת התשע-עשרה (1313—1292 לפסה”נ). (30) מלך אנגליה שוויתר על כסאו. (31) קוה. (32) אבי דת העבודה היהודית. (33) ראש ממשלת צר-פת בימי מלחמת העולם הראשונה. (34) צמח נוי. (35) תבן. (36) גמול הרשע. (37) ניצוץ. (38) צרה, לחץ. (39) סבל, מכי-אוב. (40) שם חדש למשרד ממשלתי ישן. (41) לא כשר. (42) אהבת עושר. (43) שר. (44) אש.

חשבוע 1814

וזהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, כפל וחילוק, יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת.ד. 136, ת”א, ולציין על-גבי הגלויה: „חשבץ 1814”. הפתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למשלוח הפתרון — 15.6.72.

בין הפותרים יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

טיסות קבוצתיות *

יוני, יולי, אוגוסט.

המראות שבועיות

קופנהגן, לונדון, אמסטרדם.

המחיר: - 1,960 \$ ל"י + 45 \$

המחיר כולל טיסה,

מס נסיעות, 10 לילות לינה.

בקר

בסקנדינביה הנפלאה

טיסות קבוצתיות מודרכות *

לפי הפירוט בפרוספקטים שלנו —

להשיג אצל סוכני הנסיעות או במשרדינו

סקנדינביה • אנגליה • הולנד

29 ימים. — 2,695 \$ ל"י + 520 \$ — 540 \$ **

המראות: 2.7 ; 9.7 ; 16.7 ; 23.7 ; 30.7 ; 6.8

סקנדינביה • אנגליה • שוויצריה

45 ימים. — 2,650 \$ ל"י + 860 \$ **

המראות: 16.7 ; 23.7

הסיורים הנ"ל הם בליווי מדריך ישראלי דובר גרמנית

* מינימום 15 משתתפים ** לבעלי חשבון פמ"ז בלבד

מטוס DC-8 יטיסכם ישירות כל שבוע

ללא חניה תל-אביב — קופנהגן.

בטוסכם אל/מ- ארה"ב/קנדה באפשרותכם

להתעכב לחניית ביניים בארצות סקנדינביה ללא

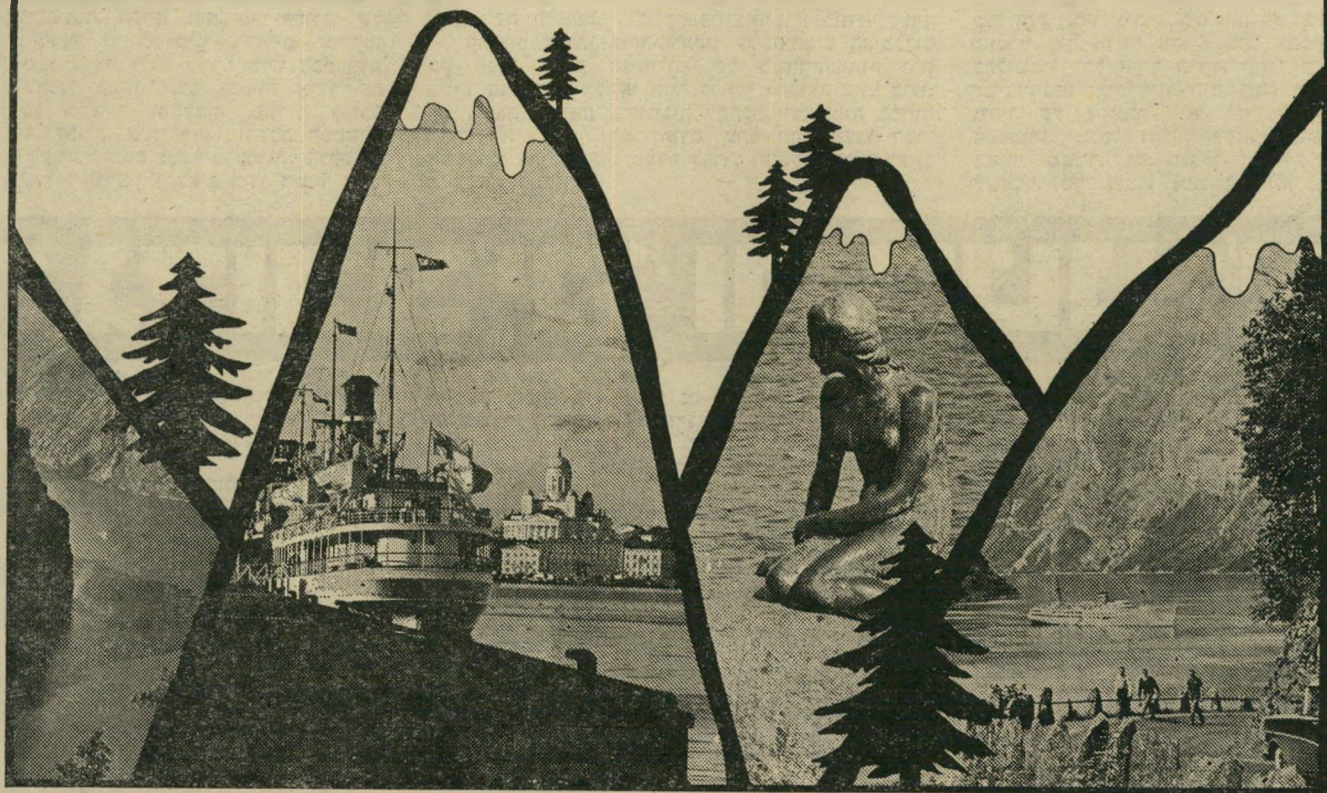
תוספת למחיר הטיסה.

SAS

בדבר פרטים נוספים פנו אל סוכן הנסיעות שלכם או

תל-אביב, רח' בן יהודה 32, טל. 52233

ירושלים, רח' יפו 25, טל. 233041

הפּי אַנְד עס תיאדנט

סיפוח פלא תיאדנט, נפלאות
לשטיפת הפה, או על מברשת לחה
לצחצוח השיניים.

לא נעים להגיד, אבל זהו רית-פה...
קחי תיאדנט!

אומרים שאני יפה...
אז למה, אין איש קרב אלי?

מאת אורי אבנרי

31 - 29 במאי 1972

קריאה לשמאל העולמי:

הוקיעו את האלימות!

ביום הרביעי בבוקר היה שריהמישפטים צריך למסור את ההודעה הממשלתית על פרשת שכר-הטירחה של פרקליטי ועדת-יתקון. בלילה לפני כן אירע האסון הנורא בלוד.

שפירא לא שש למסור את ההודעה, וכפי שאספר להלן, נאלץ לעשות זאת בגללנו. אולם הטרדינה, שדח-קה הצידה כל עניין אחר, גרמה גם לדחיית פרשה זו. (אחד הציניקאים, שאינם חסרים בכנסת, אמר במידוי נון: "זה בא לו כהצלה מן השמיים").

הממשלה החליטה למסור לכנסת הודעה על האסון, אולם לא רצתה שמישהו ידבר על-כך, מלבד ראש-הממשלה עצמה. על כן מצאו תחבולה: הנשיאות החליטה שהוויכוח על הודעת הממשלה יתקיים רק בשבוע שלאחר מכן.

חשבנו שזה לא יחול עלינו. כי באותו בוקר עמד להיערך גם דיון על מצב יהודי סוריה, לפי יוזמת סיר-ענתו. (הגשנו הצעה לסדר-היום, וזו הוכרה כדחופה. אחריו הגישו שתי סיעות אחרות הצעות משלהן.) במיט-גרת הנמקת הצעתנו, יכולנו כמובן לנגוע גם בפרשת לוד.

אבל הנשיאות התחכמה. היא פשוט החליטה לדחות גם את הדיון הדחוף במצב היהודים בסוריה. ראש-הממשלה נשארה הזוהרת היחידה.

עוד באותו בוקר, מסרה סיעתנו לפירסום את ההודעה הבאה:

זהו יום שחור לכולנו. יום שחור למדינה. יום שחור למשפחות השכולות, הישראליות והזרות. יום שחור לעניין השלום. ולכל שוחרי השלום בעולם.

הרצח ההמוני הנתעב, שבוצע אמש בנמל-התעופה לוד, הוא פשעי-מלחמה, במזוא מובן המילה.

האירגון האחראי למעשה זה, שנתן פקודה לפתוח באש ללא אבחנה על קהל אזרחי בינלאומי, קהל של גברים, נשים וילדים, הוא חרפה לעם, אשר בשמו הוא מתיימר לפעול. הטלת המשימה על קנאים זרים, מטורפים אידיאולוגיים, מוסיפה לחרפת הפשע את חרפת הפחדנות. הגיע הזמן שהעם הפלסטיני כולו יערוך את חשבון-הנפש, ויקיא מתוכו את עדת המרצחים, המחבלת בסיכויי השלום. המחבלת קודם כל בתיקנות העם הפלסטיני להגיע להגדרה עצמית ולשלום.

כאיש המחייב תיקוזה זו, המאמין בעתיד השותפות הישראלית-פלסטינית, אני קורא לעם הפלסטיני להכין כי דרך זו כורח תהום בין שני העמים, תהום שתהיה בעוכרי העם הפלסטיני. יתכן כי מעשה זה פותח פרק חדש במאבק הישראלי-ערבי. התערבותם הישירה של אירגוני-טרור בינלאומיים, המנופפים בדגלים אידיאולוגיים שונים, מצביעה על חשיר-בות המאבק הרעיוני העולמי. אך מיקרה הוא ששלושת מבצעי הפשע היו, הפעם, יפאנים, החדורים ברוח-הטירוף הקנאות

"מה מפתחים כאן - את הארץ או את הווילות של הפרקליטים?"

זהו אבי החטא. האנרכיה היא הביצה. שבה גדלו יתושי השחיתות.

כאשר איש משרד-הפיתוח גילה את השחיתות והעז לצאת למלחמה, איפה היתה צמרת משרד הפיתוח? איפה היה השר גבתי? איפה היה קודמו (אל נשכח את שר-הפיתוח חיים לנדאו!) איפה היו המנהל הכללי וכל יתר המוכבדים?

לא די באנרכיה בין משרדי-הממשלה, יש אנרכיה מקבילה בתוך משרד-הפיתוח עצמו, מעין מיקרו-אנרכיה בתוך המיקרו-אנרכיה.

וכך מספר דו"ח ויתקון: "דוקטור ניב הוא גיאולוג בעל ותק ונסיון ניכר... עם זאת לא תמכו בו אלא מיקצת מחבריו. מר אליהו זוהר, מנהל המכון הגיאולוגי, תמך בתלונותיו לכל אורך הדרך, ואילו משה אטינגר, מנהל ענייני-הנפט במשרד-הפיתוח, הסתייג במידה רבה מהשי-גותיו של דוקטור ניב, וכך עשה פרוטסור אביהו גינסבורג, מנהל המכון למחקרי הנפט והגיאופיסיקה באותו משרד. גם מנהלו הכללי של משרד-הפיתוח לשעבר, מר גלעד, ומנהלו הכללי דהיום, מר ורדי,

יהודה שער.

קשה היה לדרוש מהשר משה קול, שהחזיק אז בתיק הפיתוח, שייכנס למלחמה עם שני הלווייתנים הממשלי-תיים, השרים דיין וספיר. נוצר מצב אבסורדי, שהגיאולוג-גים חוקרי-הנפט היו שייכים למשרד-הפיתוח, ואילו אנשי הביצוע כפופים למשרד-האוצר.

צפון סיני בידי "הקטנצ'יק", דרום סיני בידי "הגדולצ'יק". *

יהונתן יפרח: האם זה נסיון לסכסך בדרג ממשלתי?

אורי אבנרי: הממשלה היא אחת, או צריכה להיות אחת. לגבי האפוזיציה היא בוודאי אחת.

התיאור שנותן דו"ח ויתקון על היחסים האומללים בין אנשי המכון הגיאולוגי של משרד-הפיתוח ובין משרד האוצר - הלואי והיה לי זמן להקריא אותו כולו. "יצא משלחת גיאולוגית למחקר, התאכסנה במחנה חברת נתיבי נפט באבורדוס. ערב אחד מצאו חברי המשלחת את חפציהם מעבר לגדר, וקיבלו פקודה לעזוב מייד את המחנה."

בדיון על משרד-הפיתוח אמרנו את הדברים הבאים:

אורי אבנרי: לשם מה, בעצם, קיים משרד הפיתוח?

אם בכלל יש הצדקה לקיומו של מיניסטריון זה, עם שר וצמרת וכל האביזרים המיניסטריאליים, הרי זה כדי לרכוש את פיתוח כל אוצרות-הטבע ומשאבי-הכוח במדינה ביד אחת.

אסימון בקופת המישחק

אולם משרד-הפיתוח הקיים הוא קאריקטורה של מיניסטריון כזה. נאספו בו כל מיני פירורים, שנלקטו מכל הבא ליד, ללא שיטה וללא סדר. ואילו הסמכויות הדרושות כדי לתכנן בטוח קצר ובטוח ארוך את מקורות-הכוח של המדינה ומחצביה, פזורות לאורכן של האחוזות הפיאודליות, אשר מהן מורכבת הממשלה. די להזכיר שענייני הנפט נמצאים במינהל-הדלק של משרד-האוצר; ענייני הגרעין נמצאים בידי משרד ראש-

הגדולצ'יק והקטנצ'יק

לא התייצבו מאחורי דוקטור ניב. יש לנו פה תמונה אופיינית של אינטריגות ומלחמות בין המחלקות השונות והמכונים השונים הנמצאים בתחום אותו משרד ממשלתי - משרד-הפיתוח.

או - או?

אדוני היושב ראש, על משרד-הפיתוח צריך להגיד: "או - או".

או שהמשרד הזה מיותר לגמרי, ויש לפרק אותו - זהו פתרון אחד, ואולי הוול ביותר.

או שיש להוציא את כל ענייני-הפיתוח ממשרדי הממשלה האחרים, ולהקים משרד-פיתוח אמיתי.

אם שר הפיתוח כיום אינו רואה את עצמו כדירי-מישנה, או כדיר ארעי, במישרד הזה, אלא כשר-פיתוח אמיתי, אדרבה, ייחסי-נא על ריכוז של דוקטור ניב, וכך עשה פרופסור אביהו גינסבורג, מנהל המכון למחקרי הנפט והגיאופיסיקה באותו משרד. גם מנהלו הכללי של משרד-הפיתוח לשעבר, מר גלעד, ומנהלו הכללי דהיום, מר ורדי,

על יחסים אלה מעיד גם תיאור הפגישה בין סגן שרי-האוצר, ח"כ ד"ר צבי דינשטיין, ומשלחת גדולה של אנשי פיתוח, שביקשו 3.5 מיליון ל"י לחקר נפט. דו"ח ויתקון מוסיף: "תמוה בעיני שהמנהל הכללי,

שערי

דינשטיין

מר גלעד, לא מצא לנכון להשתתף בשיחה כה חשובה. גם הוא התחמק מקרב באותה פגישה, שבה הועלה הכינוי המעליב, "הקטנצ'יק".

שטח תמורת כסף

הרושם שנתקבל הוא שמה שהציע סגן שרי-האוצר הוא, "תקציב תמורת סיפוח שטחים". דהיינו, משרד הפיתוח יתן את צפון-סיני למשרד-האוצר, ותמורת זה יתן משרד-האוצר כסף למשרד-הפיתוח.

(פעם קנתה ארצות-הברית את אדאסקה מרוסיה הצארית, ואת לואיזיאנה מצרפת. אבל זו הפעם הראשונה שאני שומע שמישרד-הממשלה שלנו קונים שטח-יארץ בכסף.)

* הכוונה לד"ר צבי דינשטיין, המצטיין בגובה קומתו.

הממשלה ומשרד-הביטחון; מופעלים כלכליים מרכזיים שייכים למשרד זה ואחר.

רק מה ששרים אחרים לא יכלו להבקייע לעצמם במישחק-הכוח - נשאר בידי משרד הפיתוח, שנועד מכתחילה לשמש מעין אסי-מון, שאפשר להכניסו לקופת-המישחק הקוא-ליציוני.

שר הפיתוח הנוכחי אינו אלא שר-מאונס - שר-חקלאות שנגזס לקבל לידיו ירושה אומללה זו, כשהתפרק במזל טוב הליכוד הלאומי.

אפשר לראות בזאת עניין מישני, עוד ביזבזו קטן בים הביזבוים, עוד איי-עילות קטנה בתוך מבול אי-היעילות, לולא באו הדוקטור אלפרד ויתקון וחבריו וחברו דין-והשבון, שמשמעת ממנו ביקורת קטלנית על משרד-הפיתוח. חלק זה של הדין-והשבון נשכח כהמזות הסקנדלים האחרים.

גדולצ'יק ו..קטנצ'יק

הבה נראה מה אמר דו"ח ויתקון על נושא זה: "טענתו הגורפת ביותר (של הדוקטור דויד ניב) היתה, שלא היה זה מן הסדר הטוב וההגיוני להוציא את עיקר ענייני-הנפט מחתום משרד-הפיתוח, ולהעבירם לתחום האוצר. אך החלטה זו נתקבלה בדרך הגבוה ביותר, בדרג הממשלה, וגם משרד הפיתוח קיבל את הדין."

מסתבר ששר-הפיתוח דאן, מתוך פחדנות עילאית, נמנע מלהילחם על סידור יעיל של העניינים. הוא פחד להיכנס לקרב עם שרי-הביטחון, שחלש על העניינים מפני שהנפט נלקח משטח מוחזק, (אגב, בניגוד לחוק הבינ-לאומי), הוא פחד להילחם בשרי-האוצר, שסגנו חולש על ענייני הנפט.

אותו סגן, חבר הכנסת ד"ר צבי דינשטיין, אמר פעם למומחי הפיתוח, שבאז אלו דבקש כסף למחקר גיאולוגי: "תלכו דקטני צ'יק". "הקטנצ'יק" הוא סגן שרי-הפיתוח דאן, מי שהיה הבוס האמיתי של המישרד, ח"כ

דין אחד לאלה ולאלה:

העולים החדשים

והעולים מהתעלה

כוונתי היא למשרד אחד, שיטפל גם בעולים החדשים וגם במשוררי צה"ל, מתוך מגמה לקבוע קריטריונים אחידים לאלה ולאלה מבחינת הדיוור, ההכונה בעבודה, המסים וכל ההטבות האחרות.

האדם העוזב את צה"ל צריך לקבל טיפול דומה לזה שמקבל העולה הבא מחו"ל. זה מת" חייל את חייו בארץ, וזה מתחיל את חייו בארץ. זה עומד בראשית דרכו בארץ, וזה עומד בראשית דרכו בארץ.

אותן הזכויות לבני-הארץ!

ההתמרמרות הנוכחית אינה פרי אידיאולוגיה, כנע- נית או אחרת. אינני מאמין שיש התנגדות לעליה. ייתכן שחלק ניכר מהאנשים שנולדו וגדלו בארץ אינם מבינים מה קשה המשבר העובר על אדם העולה מארץ לארץ, מתרבות לתרבות, מחברה לחברה, ומהווי להווי. מי שלא עבר את זה, אולי קשה לו להבין את המהפכה העצומה שאדם מחולל בחייו כשהוא עושה את הצעד הזה. ואם העולה הוא בן 50 או 60, הרי שיש לכבד אותו כיפליים, על עצם העזתו למתוח קו תחת כל חייו עד לאותו רגע, ולפתוח בחיים חדשים בארץ זרה.

אולי צריכים להסביר זאת יותר, אך לא נצליח להסביר זאת, אם לא נסלק את שורש ההתמרמרות.

שהוא: הרגשת הקיפוח של מי שגדל בארץ, כלפי מי שבא מהחוץ.

לכן הצעתי הראשונה היא: להרחיב את טיפולו של מישרד זה גם על בני הארץ עצמם.

לחסל את הסוכנות!

הצעתי השניה היא ביחס לסוכנות. אני חושב שהגיע הזמן לחשוב על חיסול הסוכנות היהודית כולה. אבל מי שאינו רוצה להרחיק לכת ולהרוג פרות קדושות, צריך להסכים לפחות לחיסול כל פעולות הסוכנות היהודית הקשורות בעליה, ולהעברתן לידי ממשלת ישראל.

עד היום הזה עוד איש לא שיכנע אותי מדוע זה בידי הסוכנות. אני יודע שיש עליה גרולה לקנדה, שאינה הרבה יותר קטנה מהעליה לישראל. יש עליה לאוסטרליה, גם היא באותו סדר גודל.

ממשלות קנדה ואוסטרליה, המושכות עליה המוניות, עושות זאת בכלים ממלכתיים. מישרד ממלכתי שולח שליחים ממלכתיים למקומות שמהם הן רוצות למשוך עליה זו, ועליה זו היא כל כולה בידי הממשלה. אינני רואה שום סיבה לכך שאנחנו נוקטים בשיטה אחרת. הסיבה היחידה היא קיומה של מסורת אידיאולוגית, שאבד עליה הכלל.

בשעתו קמה הסוכנות היהודית כפיגום, כדי להקים את בניין המדינה. בינתיים קם הבניין עצמו, ושבו אין צורך בפיגום. אבל יושבים עליו יותר מדי אנשים, שנחו להם שם.

אדוני היושב-ראש, הגיע הזמן לסלק את הפרגוד!

הוויכוח על מישרד קליטת העלייה היה בעל אופי הומוריסטי, עליו הגנתי בראשית נאומי. כל הנואמים דיברו על העלייה מברית-המועד צות, ורצו לנצל אותה לטובת עצמם:

אורי אבנרי: מי שהקשיב לוויכוח זה, יכול היה לקבל את הרושם שיש כמה עליות מברית-המועד. ואין קשר בין אחת לשניה.

ישנה העליה שעליה מדבר חבר-הכנסת לורנץ, והיא כל-כולה עלייה דתית, אורתודוקסית למהדרין. ישנה העליה של חבר-הכנסת תמיר, שכל-כולה לאור מנית וסיפוחי-סטיה. היא פוסחת בכלל על ישראל ורוצה להגיע ישר ממוסקבה לחוף-לארץ, לחברון ולאל-עריש. אולי כדאי להעביר במישרין מאוססה לאלכסנדריה. אני בטוח שנשמע עוד מעט על העליה של חבר-הכנסת מיקניס, שהיא כולה קומוניסטית-לאומית.

כל חברי-הכנסת רואה את העלייה מברית-המועד בדמות המשתקפת לעיניו, כשהוא מסתכל בראי. כל חברי-הכנסת רואה את העולים מברית-המועד כהעתיקים מדויקים של עצמו. זה יכול להיות משעשע. אבל זה אינו תורם דבר לוויכוח.

האמת הפשוטה היא, שהעליה הבאה מברית-המועד אינה מלמדת דבר על העתיד. באים הראשונים. באים אלה ששלטונות בריט-המועד רוצים להיפטר מהם. נניח לרגע שהיו עולים 10,000, "לורנץ" ו"תמיר" רים", זה אינו אומר שום דבר על ה-100,000, שאנו מקווים שיבואו בעקבותיהם. והם אנשים שגדלו שני דורות במישטר הקומוניסטי, אם הם באים מרוסיה, או דור אחד, אם הם באים מליטא ומלטווייה. מה הם חושבים, ואיזה מישטר הם היו רוצים לראות כאן — איש מאיתנו אינו יודע. אנחנו רק הופכים את עצמנו למגוחכים, אם אנו טוענים בשמות טענות שאין להן שום כיסוי.

ההתמרמרות ליד התעלה

אדוני היושב-ראש, אני רוצה להקדיש את דברי לבעייה העיקרית, המרחפת על פני קליטת העולים בישראל.

אחד מידידי חזר בימים אלה מהתעלה, אחרי שירות של חמישה שבועות במילואים. שאלתיו על מה דיברו החבר'ה שם, מה היה הנושא העיקרי של השיחות. **הוא השיב, כי הנושא העיקרי הוא ההתי-מרמרות האיומה של כולם כלפי העולים מברית-המועד.**

אני מזהיר את כבוד השר מלהקל ראש בתופעה זו. אין זו "תופעה", אין זו תופעה חולפת. זוהי תנועה עמוקה ביותר. והיא תוצאה של תהליכים עמוקים בחברה הישראלית. במליצות כגון אלו שנכללו בנאומך על "ציללים צורמים" ושאר מלים יפות, לא נפתור שום בעייה.

יש היום חברה חדשה בארץ. שאינה דומה לחברה שהיתה לפני שנים-שלושה דורות. העליה הבאה היום לישראל יוצרת בעיות, שלא היו קיימות לפני דור או שניים.

אם נעלים עין מחריפות הבעייה, ולא נטפל בעוד מועד בשרשיה, תהיה התוצאה איומה.

שרשה של הבעייה הוא זה: אין זה מת" קבל עז דעתו של הדור הנוכחי שאדם שכא מחו"ל יקבל דברים שהוא אינו מקבל. זוהי, בפשטות, הבעייה היסודית.

האם מקבלים העולים דברים שבן-הארץ אינו מקבל? האם הגישה הזאת נכונה מבחינה אידיאולוגית? על זה יכול להיות ויכוח. אבל לא יכול להיות ויכוח על כך שווי היום התחושה הכללית של הדור הצעיר בישראל. **לא ייתכן אישיוויון בין מי שעולה מברית-המועד ומי שעולה ממזרח-הים, לבין מי שעולה מברית-המועד. אני מציע שנאמץ לעצמנו את המחשבה שצריך להיות דין אחד לכולם. דין אחד למי שעולה מחו"ל ולמי שעולה מהתעלה.**

יגאל הורביץ: טוב לשמוע שאתה חושב שהתעלה היא במדינת ישראל.

אורי אבנרי: הם לא גדלו בתעלה. אתה טועה אם אתה חושב ששם נולדים ילדים. הבחור רים האלה נולדו וגדלו בארץ, והם מבליים זמן מה שם. אני מקווה שזה לא יימשך עוד הרבה זמן — ליד התעלה.

אני מציע מחשבה זו כמליצה. דרוש שינוי מהותי ביותר בכל הטיפול בבעיית הקליטה.

אני מציע לשנות את עצם מהותו של המישר לקליטת עלייה. אני מציע להקים במקומו "מישרד לקליטה ולביסוס".

של הקאמיקאזה, מסורת ההתאבדות של הפא- מוראים. מחר עולים להתבצע מעשים דומים בידי קנאים-מסורפים מבני עמים אחרים — אירים, תורכים, דרום-אמריקאים, איטלקים.

מזה שנים עומדים חברי ואני במאבק אידיאולוגי עולמי עם חוגי-השוליים הקנאים של השמאל, אותם חוגים התומכים במטרות המלחמה של הפדאיון. קראנו להם לחדול מתמיכה בלתי-מסוייגת זו. קראנו להם להבין כי כל דרך, השוללת את קיום מדינת ישראל, מובילה למלחמה ולאסון חדש לעם הפלסטיני, נוגדת את השלום, הצדק והרוח ההומאנית.

אני מצטרף לכל סיעות הבית המגנות את מעשה- התועבה, ואני מצרף לכך את קריאתי המיוחדת לכל האירגונים המתקדמים בעולם.

משכו את ידיכם מתמיכה באירגונים הדוניים במלחמה, המתנגדים לשלום, המתנכרים לזכויות האזרחיות הצודקות של הזולת! פנו עורף לדרך האלימות העקרה, המזיקה ליה למבוי סתום של טירוף קנאי, המכתימה כל מטרות, הנוגדת את השאיפה היסודית של קיד" מת האדם וזכותו לחיים!

המישחק סביב

פרשת ויתקון

האיש שקבע בשבוע שעבר את מהלך הדברים בכנסת לא היה ח"כ (אם כי היה צריך להיכנס לכנסת לפני שנה, לולא קרה מה שקרה). היה זה אמנון זיכרונני. בשבוע שעבר הגשנו הצעה דחופה על הנושא: "עיכוב שכר-הטירחה לעורכי-הדין שהופיעו בפני ועדת ויתקון". בכך הפעלנו את שיטת "הגלגל הקטן" (כשגלגל

עורך-הדין אמנון זיכרונני

קטן מסובב גלגל יותר גדול, וכן הלאה). אחריו הודרוו הסיעות האחרות להגיש הצעות משלהן.

אלם לא היינו בטוחים שהנשיאות תכיר בדחיפות ההצעות, וכי הדבר יעלה לדיון. על כן הציעה הוועדה המרכזת של תנועת העולם הזה—כוח חדש לאמנון זיכרונני לנקוט בצעד נוסף: להגיש עתירה לצו-על-תנאי בבית המשפט הגבוה לצדק.

זאת היתה הדחיפה שהיתה דרושה. הממשלה הבינה שלא תוכל להתחמק, הודיעה לנשיאות הכנסת שהיא מבקשת למסור הודעה ממשלתית, שבעקבותיה יתקיים דיון.

בכך הורידה מן הפרק את ההצעות שלנו — אך התחייבה לקיים את הדיון שרצינו בו.

אלא שאו עלה בידי מישור-המשפטים רעיון גאוני: לנצל את עתירתנו שלנו דווקא, כדי למנוע דיון בכנסת!

כשהתכנסה הנשיאות, הועלה הרעיון שעתירת זיכרונני הופכת את העניין ל"סוב יודיעה" (תלוי ועומד בפני השופט). הכנסת ביקשה חוות-דעת מדין היועץ המשפטי לממשלה (שהוא נציג הממשלה, כמובן). וזה החליט שאין לקיים דיון בכנסת. לשווא הודרו זיכרונני ושלה מן התיק שלנו חוות-דעת קודמת של אותו יועץ משפטי, על פרשה דומה, שבה נקבע בדיוק ההיפך. (או היינו אנחנו מעוניינים בשינוי דיון).

העניין היה נדחה למשך זמן רב, לולא הפכנו את הקערה על פיה. ביום השלישי בבוקר ניגש זיכרונני לבית-המשפט, הודיע לשופט שהוא מבטל את עתירתו, כדי שלא תנוצל למניעת דיון פרלמנטרי. הוא הודיע שיחדש את העתירה מייד אחרי הדיון. אם יתברר שלא בא על סיפוקו.

בלית ברירה, נאלצה נשיאות-הכנסת לקבוע את הדיון ליום ד', ושירה-משפטים התכונן למסור את הודעתו, ואו, ביום ג' בלילה, באו שלוש היפאנים ללוד...

בחורה מוכרת ניגשה אליה והזכירה לה מאין הן מכירות. "שמי לאה אביכור" והייתי גרה בשדרות" סיפרה הבחורה ל- עדיה. שתי הצעירות נכנסו בשיחה ויפה סיפרה לעדיה, כי היא נשואה עלשיו וגרה בתל-אביב.

"בואי אלי ותכירי את בעלי," הזמינה יפה את בת המושבה הדרומית. עדיה הס- בירה כי היא בדרכה לירושלים, אך יפה המשיכה להפציר בה.

היות והשעה הייתה לפנות ערב, וביר- שלים לא ידעו עדיין על בואה של עדיה, נעתרה האחרונה להפצרות ח- ברה.

על מה שאירע אחר-כך סיפרה עדיה בעדותה במישטרה: לאה (17) הובילה א- תה לרחוב בנגדה מס' 42. הן ישבו ופיט- פטו כשנכנסו למקום בחור שהציג עצמו כיוסף ברון, בעלה של לאה. השניים הת- ייחסו לאורחת בחביבות רבה והזמינו א- תה ללון במקום. היא קיבלה חדר ובשעת לילה מאוחרת, לאחר שיחת רעים נעימה, שכבה לישון.

באמצע הלילה התעוררה. יוסף ברון היה מאז במיטתה וניסה לשכנע אותה להת- קרב עוד יותר. עדיה פרצה בצעקות וק- ררה אה לעזרת חברתה, אך זו כמו לא הייתה מעולם. כל אותו הלילה נאבקה עדיה עם יוסף.

כל אימת שסיברה להתמסר לו, הפליא בה יוסף את מכותיו. לבסוף הוריד את תגורת מכנסיו והיכה בה. באחד משלבי המאבק הצליח הבחור להסיר את חזיית- ה. מבין שדיה נשרו 520 ל"י, אותם העביר יוסף מייד לבעלותו.

היה מעשה מגונה? עדיה המשיכה להתנגד והוחזקה אסורה במיטה כל יום המחרת. לאחר שנכשלו מאמצי יוסף לע- שות בה שימוש פרטי, ניסה לשכנעה לשכב עם אחרים ולהתחלק עימו ברווחי האתנן.

רק לפנות בוקר, למעלה מיממה מרגע בו הוכנסה לדירה על-ידי לאה אביכור, הצליחה עדיה לברוח. כמקובל, מבעד ל- חלון חדר-הנחיות.

היא הגישה תלונה במישטרה על ניסיון למעשה מגונה וגניבה. ביום המשפט הו- פיעה כעדה מטעם התביעה, אך כשהועלתה לדוכן העדים, הפתיעה את כולם ב"לא זוכרת כלום ממה שהיה."

כשהועמד בעל הנסיון במסדר זיהוי, לא

דרכי חיים

מה ישתו

החסידים?

החל מהיפוי שהחליט לחזור בתשובה וכלה בכוכשי שנתגיייר, כולם מצאו את מגוחתם ונזחלתם בישיבת התפוצות אשר בהרציון בירושלים.

האוסף המגוון של הטיפוסים אשר אינו לו את מרומי הרציון למישכן, יושב ומת- בשם מאוירא-דיירושלים ולומד תורה ב- שקיקה עצומה. דבר שלא מפריע לטיפוסים לחוש בצמא מעת לעת ולעמוד בצורך הט- בי לרוותו.

הפיתרון הפשוט, נדמה, הוא לצאת למיזנון הסמוך לישיבה, לרכוש בקבוק תוסס וקר, ללגמו לרווייה ולחזור אל ספ- סליהמתמידים.

אך נראה כי בעל המיזנון, אליעזר (לייזקה) ריבלין, חושב אחרת.

הוא אינו מסמפט, כנראה, בחורי ישי- בות. ואת ריגשותיו הגלויים כלפיהם, הוא מבטא באיסור כניסתם למיזנון ולו רק לשם בקבוק אחד. על איסור בעל הבית

בעל זכיון ריבלין

"אתי לא כדאי להתחיל!"

שומרים בקנאות כל עובדי המיזנון, והתו- צאה — האברכים נאלצים לרדת במורד ההר, כדי לשותת בקבוק משקה. "איך אפשר כך?" שואל אליהו שרמן, אברך ארוך פיאות וזקן.

האברכים האחרים מתאוננים על קשיי לימודים בשל הצמא המתמשך. "אנחנו לא יכולים לשקוד ברצינות על דף גמרא, ולהתפלפל על מישניות כשכל מה שיש לך בראש זה בקבוק תסס."

לייזקה, שבמזנונו נמכרות גם מזכרות ארץ-הקודש לתיירי ארצות הרווחה, מסרב עיקשות להגיב על הנושא. כל מה שהוא מוכן לפלוט: "היה כבר עיתונאי אחד שהתעסק אתי והוא שילם לי 5000 ל- רות בגלל תמונה שלי שצילם. אתי לא כדאי להתחיל..."

דרכי אדם

אורחת

נפלה

למישכב

עדיה אסידו (19) משדרות נסעה לבקר קרובים בירושלים. כשהגיעה באוטובוס לתל-אביב, ניצלה את החנייה בדרך, טיילה בתחנה המרכזית ועצרה ליד קיוסק לרוות את צמאונה.

אברך שרמן

"איך אפשר ככה?"

זיהתה אותו עדיה. יוסף נשלח לחופשי ועדיה הואשמה בעדות שקר.

עם האשמה בא השכל ועדיה חזרה בה מעדותה החוזרת. שוב טענה כי יוסף הפי- עיל עליה לחץ ואיומים בנסותו לאונסה וחזרה בה מעדותה החוזרת. אך בינתיים פרשה הציפור כנף, והבחור יוסף ברח לו אל אחת ממדינות הים.

• השם הוסווה.

סימנים

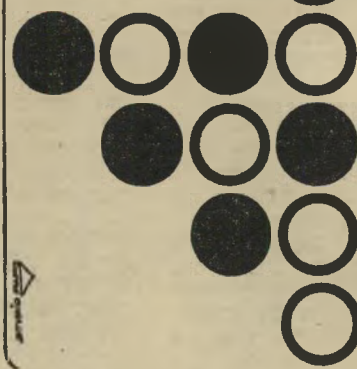
צירופים אפשריים

סימנים

צירופים אפשריים

סימנים

צירופים אפשריים

פרטים בכל תחנות האיסוף של

זוט

אשת-חיל, "פולקס" מצאה...

היום כולם

עוברים להודו

בשר ההודו מחירו זול והוא טעים להפליא, כשיזודעים איך ומה להכין ממנו.

לגיון התכריטים נא לפנות למועצה לענף הלול ת.ג. 124 ת"א-לקבלת חוברת מתכונים חינם.

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תא-דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • הדפוס החדש בע"מ, ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלוסות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

כתב „העולם הזה” צנח בפעם הראשונה בחייו - וצילם את עצמו!

לעזאזל, מה אני עושה פה למעלה?

וגן-שמואל. הייתי רחוק מהפתח, דחוק בפינתו הימנית של המטוס, והצצתי החוצה מבין זרועותיו של בריאן. בגובה של 2000 רגל יכולתי להבחין במערב הרחוק בביצות-הדייג של מעייני-צבי. זכרתי את

כל השעות השלוות, שטופות השקט ש-ביליתי על גדותיהן סבוכות הקנים, בדיוק שפמנונים. ועכשיו אני כאן למעלה, וכל השקט הזה שם למטה, ועוד מעט יהיה עלי לקפוץ

יכול לצנוח יחד איתנו. בריאן הביט אלי מכריעתו וחייך. הוא לא יכול היה לשבת היטב. המקום היה צר מדי. נשען על ברכיו של צחי, משנה בכל רגע את תנוחתו, הביט בי וקרא בזה מעל לרעש המדחף שחדר פנימה.

*** * ***

בריאן סטריט. בן 24. צנחן בעל ותק של מאות צניחות-חופשיות. סגן בחיל-הצנחנים של דרום-אפריקה. מדריר בכיר במועדון הצניחה של פרטוריה. יליד יוהנסבורג. יהודי ועולה חדש. שערו השחור הארוך התנופף ברוח ה-

אז, כשניתקו גלגלי המטוס מן הר מסלול, התחלתי לשקשק. „מה לי עזאזל אני עושה פה?” חשבתי. מולי ישבו, על ריצפת המטוס, צחי ואמנון, מפגינים פרצופי שלוה-עילאית. ברכי היו דחוקות עמוק בין רגליו של אמנון ועל רגליו של צחי ישב בריאן סטריט. המדריך שיצנית את דבוקתנו. ליד הפתח הפעור לרווחה של מטוס הסטנה המקרטע, ישב אברהם גמר, הר ראשון שיצא מן המטוס במסעו לעבר צלבי-המטרה. אני הייתי הבא-אחריו. מאחורי, כשגבי נשען אל כיסאו, ישב אריה

**ואת
אבי שחק**

ביום אחד בשבוע שעבר נולד אדם חדש ועימו צנחן חדש. האדם החדש הוא אבי שחק שבא במקום אבי רובינשטיין, חבר מערכת „העולם הזה”. לכבוד שינוי שמו ביצע מיכצעי-יחיד ברתו רגיד: צנח בפעם הראשונה בחייו אחרי אימון נים שש שעות בדבר, ותוך כדי צניחתו הראשונה צילם את עצמו.

עזה, שחדרה מבעד לפתח המטוס. הוא הוציא את ראשו החוצה לבדוק את מקומו של המטוס מעל לצלב, ועיניו נעצמו כמעט מעוצמת הרוח.

הוא האיש שישאג אלי. „קפוז!” כש-נהיה בגובה של 2500 רגל (כ-800 מטר) מעל למטרה. הוא לא יאמר קפוז, הוא יאמר „Go!”, כשם שנתן את כל שאר ההוראות באנגלית. עד אשר ילמדו בריאן וקליף וילקין, המדריך השני, עברית, ימשיכו להעביר את קורסי-הצניחה באנג-לית-דרום-אפריקאית.

*** * ***

דינו לגובה של 1500 רגל. למטה נראו המרובעים התומים והירוקים של שדות הקיבוצים עין-שמר, גן-שומרון

פוסמן, הטייס, אף הוא חבר מועדון-הצניחה. אריה הספיק כבר לצנוח בדבוקה השנייה. אנחנו היינו השלישית.

הסטנה אסף גובה ובכל כיוון-אוויר היה צונח, נחבט ועולה. עם כל קפיצה כזו היתה קיבתי עולה ומתיישבת בין שיני. היתה מועקה בחזה. נזכרתי ברופא שבדק אותנו יום קודם, ובמכשיר האלק-טרויקרדיוגרמה, אליו חוברנו לבדי-קת-לב. נזכרתי במוריס שיינמן, הבחור עם הכלייה האחת, שהתעקש לצנח, ויצא לאחר הבדיקה והודיע: „אוי ואבוי, מה יהיה, הדוקטור לא מצא אצלי שום דפקט. אין ברירה, אני מוכרח לצנח!” וכשאמר זאת, הרגשתי כמה הוא מאושר שהרופא ומכשיריו לא מצאו אצלו שום דבר והוא

חיבוק לשחקים

כמה דקות לפני העלייה למטוס לצניחתה הרא-שונה, נבדקת איבון סילברמן על-ידי המדריך קליף וילקין. איבון שעלתה ארצה לפני כשנה מדרום-אפריקה מתגוררת באותה דירה עם מדריר הצניחה השני ועוד חברות. בריאן, המדריך השני, שיכנע לעלות ולקפוץ אף חן.

..שכחתי לצנות, שכחתי ליפול, שכחתי למתוח ידיים, שכחתי

לספור עד 5. זכרתי רק את המצלמה הקטנה בכיס הימני...

תרגילי אירובטיקה משביצילב, ביחוד כשדדי משתולל מאחורי ההגאים.

היה עיני? במועדון באבוכיב, ר' עכשו הייתי ב-2500 רגל, והמטוס נכנס להקפה השנייה ובדיוק כשהיה מתחת לשמש, ידומם מנוע ואני אפול משך חמש שניות שהן חמישה נצחים, עד אשר יפתח המיצנח מעלי. שיפתח עלי... שיפתח...

תזכור לפעם הבאה. שכחת? אין דבר, המדריך תמיד צמא. ביחוד בריאן סטריט. לאן הוא מכניס את כל הבירות האלה, הטיפוס הרזה הזה?

והיזהר! עישון ליד מיצנח, רחמנא ליצלן, דופק אותך אוטומטית בשש בירות. ובריאן שתה ושתי וצחק.

היה שם, על האדמה הטובה באבוכיב, גם קארוזו הגדול, שבתעודת-הזהות היה בסך הכל אריה רוזנטל, ובמועדון

(המשך מעמוד 33)

החוצה לתוכו מן השמיים הנוראים האלה, שהיו כליכך כחולים ובלתי-מוזיקים כשר ישבתי עם החכה ביד.

רגליים החוצה! שאג בריאן, ובאורח פלא התגבר קולו על רעש המנוע. אברם שלח את שתי רגליו אל מחוץ למטוס ור ישב, כשהוא נאחז בידיו במשקוף הפתח. הגובה 2500 רגל, לא להאמין ש-800 מטר הם כל כך רחוק וכל כך גבוה. לא רואים אנשים, לא רואים מכוניות, רק ריבועי אדמה וירק ומראות-כסף של בריכות-דיגים.

צא מן המטוס! צרח בריאן, ואברם יצא כשהוא משעין את רגלו השמאלית על רגלית העלייה הצרה, אוהז ביד ימינו את התומכת האלסטוגית שמתחת לכנף הססנה, ושמאלו אחוזה עדיין במשקוף. כעת היה כולו מחוץ למטוס. משבי הרוח מן המדחף היכו בגופו והוא נמתח קדימה נגדם.

Go! והוא הירפה ונשמט אחורה, נעלם מן העין. בריאן התכופף החוצה ועקב אחרי. שנים עברו עד אשר החזיר את ראשו פנימה וזקר בוהן גאה. עוד מיצנח נפתח כשורה.

כעת, משהתרגלתי סוף-סוף למכונה הבלה הזו, שאני מיטלטל בתוכה, כשר התחלתי להנות ולראות קצת נוף, יבוא תורי להישמט החוצה אל תוך הכלום הר כחול, ואני צועק אל בריאן באנגלית את מישפטי-המפתח של כולנו: "מה לעזאזל אני עושה פה למעלה?" והוא מחייך אלי ברחמיאב.

על הקרקע זה היה אחרת לגמרי. שם היינו כולנו גיבורים. "לעמדת צניחה חופשית קפוצ'ן!" וכבר אנחנו תלולים בשימחה בין שמיים וארץ, 60 סנטימטרים נחמדים והגיגניים מעל לאמא-קרקע.

פגישה אווירית בנפילה של 350 קילומטר לשעה

מחוברים בכתפיות שנקודת קריעתן מעל לארבעה טון וקשורים לצנורות ברזל עבים, התקועים עמוק-עמוק באדמה.

"מצויין", אמר לי אז קליף וילקין, "אם ככה תיפול באוויר, שום כוח בעולם לא יכניס אותך לסיתור". ואני הייתי גאה מאד ואמיץ מאד.

"לעמדת גילגול עבור — קפוצ'ן!" היה קליף פוקד ואני הייתי קופץ מן הגובה הסימפטי של 60 סנטימטר ומבצע על הר חול הרך גילגול מושלם. "טוב מאד!" העניק לי קליף ברוחב-לב, ואני התנפחתי מתענוג, כולי ביטחון עצמי.

קליף וילקין, מדריך צניחה חופשית. יליד איסטלונדון שבדרום-אפריקה. בן 26 באוגוסט הקרוב. מאות צניחות בתרגילי נפילה-חופשית, למן התחברות לצנחן שני ועד להעברת חפצים, תוך כדי נפילה במהירות של 350 קמ"ש. עורך-דין מדופלם במיקצועו. מתגנב ב-67, בקבר צה הראשונה שבאה מדרום-אפריקה. בי קיבוץ צורעה. טייס לשעבר בחיל-האוויר הדרום-אפריקאי ובעל אשה מקסימה בשם שן. הרועדת מפחד בכל אחת ממאות הפעמים שהוא נופל חופשי דרך החלל במשך עשרות של שניות. על חוזה עונד קליף מוזהב מוזהבת, עליה חרותה ש' גדולה. לשן יש על חוזה מגן-דיויד של זהב.

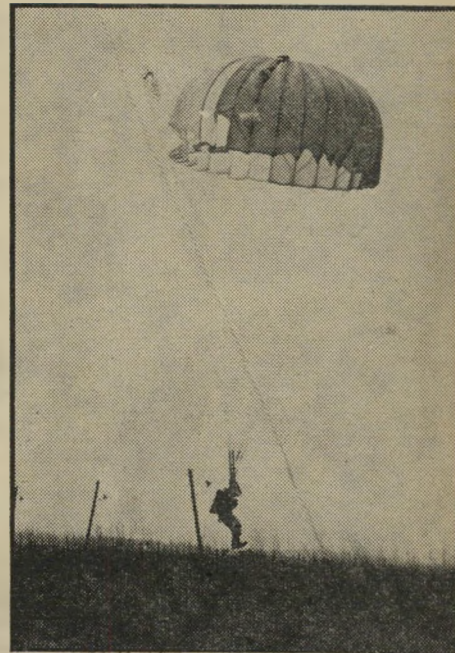
כן, שם באבוכיב, ליד הבית הי ערבי הישן, המשמש כמועדון הצניח הדרום-אפריקאי הראשון בישראל, הייתי הרבה יותר צנחן מאשר בתוך התיבה הגונחת הזו. היתה שם אפילו מישמעת. שמרו עליה בעזרת בירה. עשיתי תרגיל לא נכון? או קלי, יש לך שאנס גופאי שוב טעית? גש למיסעדה שממול, ותביא בירה קרה אחת. המדריך ישתה, ואתה

אימונים תנוחה יסודית של צניח חופשית. הזרועות הפרושות, הידיים המתוחות והראש המוטה אחורנית, מקנים יציבות ומונעים התהפכות.

גילגול למיצנח-הספורט מהירות התקדמות עצמית (ללא רוח) של שמונה קמ"ש, את זאת, בנוסף למכת הנפילה, יש לבלום בגילגול.

הנחיתה זוהי התנוחה המושלמת בה יש לנחות. כפות רגליים מקבילות לקרקע, ברכיים כפופות וצמודות, אגן מכונס ומרפקים מצדי הראש.

הכל למען תמונה זו!

זוהי התמונה אשר צילם הכתב בצניח חתו הראשונה. משני צידי הראש נר' אים בבירור ריתמות-המיצנח העולות ומתחברות לחופה. הקסדה המיוחדת, מיועדת להגנת הראש בעת גילגול הנחיתה בנוסף למרפקים הסוככים משני צידי הראש.

בריאן שאג ואני זחלתי מפיגתי לעבר הפתח, שולח את רגלי אל הרוח והתהום. כעת היתה לי רק מחשבה אחת בראש. שכחתי לצנות, שכחתי ליפול, שכחתי לי מתוח ידיים, שכחתי לספור עד חמש שניות לבקרת פתיחת-מיצנח. שכחתי הכל. זכרתי רק את המצלמה הקטנה, שהיתה

היה לא פחות מאשר אביו של דדי. ואבא קארוזו היה מאמן את דדי בהתאם למה שראה מהמדריכים ומחלק בכל הזדמנות עצה טובה לצנחן טירון. לא שאבא קארוזו היה צנחן גדול. אבל היו לו עצות גדר-לוח. ואחריכך, כשהגירלו את מיספרי הצניח

הצימאון הכרוני של בריאן המדריך נתדכא בעזרת מישמעת-ברזל שנושאה עלי-ידי בקבוקי בירה

מוסתר בכיס הימני, מחכה לרגע הגדול. את זה הבטחתי לעצמי כל הזמן. "אם יהיו לך ביצים, לזכור אחרי שהמיצנח יפתח, להושיט יד אל הכיס, לפתוח את הכפתור, להוציא את המצלמה, להושיטה

חה לקראת יום שבת, קנה דדי את מיספר אחד מהיינץ הוכשטר, הצלם מכפר-שמריהו, ושילם לו בתמורה קסדת ריסוק נהדרת של טייסים. כי דדי בן ה-19 הוא טייס עם 300 שעות-תוק, ולהיינץ יש ב' שותפות עם אמנון תמיר ואיציק קניגס-ברג טיירמן דירנסי, שיכול לעשות

(המשך בעמוד 36)

תפילת הדרך לצנחן

„נכנסתי למועדון הצניחה בפרטוריה פעם ראשונה כשהייתי בן 16, מספר בריאן בן ה-24, „ניגשתי לטיפוס היחיד שהיה במקום ואמרתי לו בקשיחות מכי סימלית: אני רוצה לקפוץ. הוא ישב, שתה בירה מפחית ואפילו לא הרים אלי גבה. חזרתי שוב בקול רם על המיש-פט הגברי. הוא הצץ עלי מלמטה, נאנח לתוך הפחית ומילמל: „אתה רואה את המיתקן ממול? גש אליו ותקפוצ'.

„ניגשתי בריצה למיתקן וקפצתי. חזרתי אליו והוא הביט בי, הפעם בשתי עיניו ואמר: „יופי, יופי, עכשיו לך לערימה שם בפניה ותבחר לך מיצנח' לא רציתי לשאול לפי מה לבחור, וחזרתי עם המיצנח הראשון שמצאתי. מצויין, עכשיו תחגור אותו'.

„אבל איך, לא יכולתי להתאפק. מה אתה לא יודע לחגור מיצנח? והוא קם בקללה והתחיל לחבר אותי לאבזמים ולרצועות. עכשיו, צא החוצה, תמצא לך את המדריך הראשון שיוצא לצניחה ותהיה בריא, אמר והמשיך לשתות. „יצאתי ומצאתי מדריך. המדריך שלח אותי לקפוצ', שיקשקתי לעברו, או. קיי. בוא למטוס. ותוך כדי טיפוס פנימה הוא פונה אלי ואומר: „ושתזכור טוב את כל מה שלימדו אותך'.

כך צונחים

היינץ הוכשטטר, צלם מיקצועי וחבר מועדון הצניחה יורד מן השמיים בצניחתו הראשונה. רגליו עדיין פשוקות לרווחה. הוא טרם התכנס לעמדת נחיתה. ידו הימנית אחוזת פתחי ההיגוי הימני, ובחופה מעליו פתחי ההיגוי. המשיכה במיתר הימני גורמת לפתח הימני להסגר, והמיצנח פונה ימינה.

תמיד לצנחן הבכיר ביותר שבקבוצה, והייתי מלא התרגשות מן האחריות ש'הוטלה עלי.

„במרחק כמה קילומטרים בריאים מן המטרה התחלתי כבר לתת הוראות-כיוון לטייס. מה שלא ידעתי זה שהטייס היה אחד המצניחים הטובים והמנוסים ביותר באפריקה. הנ"ל אחרי שחטף עצבים, מההוראות הטייוניות, היטה את המטוס על צידו ובלי כל הודעה מוקדמת שטם אותי החוצה מבעד לפתח המטוס.

„התגלגלתי מעל לפרטוריה ונחתתי ליד כיכר-צ'רץ, משהו בקליבר של כיכר-די-זנוף בתל-אביב. לאחר שהעוברים והשבים השתכנעו שאינני יצור-מאדים, היה עלי לעמוד קשות כדי לשכנעם שלא ימ'סרו אותי למיטרה'.

„אמא'לה.

חורים

בין דבוקה אחת למיטרה, כדי להרגיע את החבר'ה המתוחים שעדיין לא קפצו, סיפר המדריך בריאן את הסיפור הבא: „כולם יודעים שבמיצנח-הספורט ישנם פתחים מיוחדים להיגוי. אבל באפריקה היה לנו חניך אחד, שכנראה לא תפס בדיוק בשביל מה החורים האלה.

„כשצנח פעם ראשונה, הצץ בהתאם להוראות כלפי מעלה, כדי לבדוק אם

סיפורים ממעוף הציפור

החופה נפתחה בסדר. ברגע שהבחין ב'פתח-ההיגוי, הרביץ שאנה: „אמא'לה, חורים! ובלי לחשוב הרבה משך בידית ופתח את הרוזב. הטיפוס הזה לא חזר יותר לצנחן אצלנו. לא מפחד, סתם מרוב בושה'.

זה היה אחד מסיפורי ההרגעה ה'פחות-מסמרי-שיער, שידע בריאן לפזר סביבו במהלך הקורס.

כומר אפריקאני

עצבני מאד

„לכומר אחד בפרטוריה הורדנו פעם הפתעה שאני בטוח כי לא שכח אותה עד היום, מספר קליף, „חבר טוב שלנו, גם הוא צנחן. התחתן. החלטנו להפתיע אותו ברגע שיצא מן הכנסייה לתוך גשם-האורז. ובדיוק כמתוכנן נחתנו משמיים עליו, ועל אשתו, כשהיו על מדרגות הכנסייה.

„החבר באמת התרגש מאוד מזה ש'קפצנו' לחתונתו. פחות עליו היה הכי מר שכמעט השתבץ מן התופעה השמיימית. באותו יום אחר הצהריים קפצו עוד שני חברים משותפים לתוך אותה כנסייה. הם פשוט התבלבלו בשעת החתונה. החתן הלא-מוכר היה בשוק מוחלט, ואת הכומר בכלל אי-אפשר היה להרגיע'.

„טעיתי קצת בחישוב מקום הנחיתה, והיה עלי לבחור בין צניחה לתוך שדה-צברים, לבין נחיתה לבית-השימוש ל'גברות. זה היה בית-שימוש שדה, שנוצר מכמה חורים אשר הוקפו ביריעות יוטה. „בחרתי כמובן בבית-השימוש, ותוך שאגת: „אני נורא מצטער! ירדתי אל בין הנשים שנהנו משרותי הנוחיות, כי שהמצנח נופל ומכסה עליהן מלמעלה. „אני יכול לתאר לעצמי איזו הצגה היתה לקהל ההמונים בחוץ כשכל ה'נקבות המבוהלות האלה פרצו החוצה בצריחות ושימלותיהן מופשלות מעל לראשן'.

צנחן

יורד העירה

ישבנו חברי המחזור הראשון של הקופצים במרתף-בירה תל-אביב. הגענו לשם מייד לאחר תום ערב אימונים שנמ'שך כארבע שעות. אחרי „אגרטל" הבירה השלישי, פתח קליף המדריך בעל שיער השחת הקצר וסיפר: „זמן מועט לאחר שהתחלתי לקפוץ חופשית מאווירונים, הזמינו אותנו להשתתף במופע צניחה של קבוצת-מקצוענים מנוסה מאוד. „באחת מן הקפיצות היה עלי לתת הוראות לטייס על מקום ההצנחה ה'מדויק מעל למטרה. תפקיד זה ניתן

„היינו צריכים להפגין צניחה-לילית לתוך איצטדיון בדיוק במחצית-המישחק. היה חושך גמור, ורוח חזקה והאיצטדיון מלמעלה נראה קטן כמו קופסת-סיגריות. כל אלה עשו אותנו ואת ה'טייס לפקעות עצבים'.

„ידענו שקישרו את המטוס באלחוט

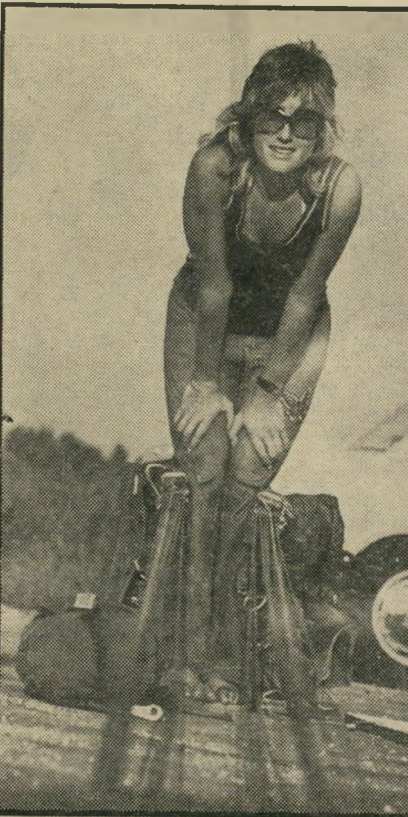
„הרי לא לימדו אותי שום דבר, ני'סייתי לצעוק אליו דרך רעש המנוע. יכול'תי לצעוק לרוח.

„וכשהיינו בגובה 2500 רגל קפצתי ב'פעם הראשונה בחיי ממטוס. באותו אופן שבו קפצתי לתוך ארגז-החול בגן כ'שהייתי בן שלוש. כל הדרך למטה ה'ת'פללתי: אלוהים אם תוריד אותי לאדמה בשלום, אני מבטיח לא לעשות את זה עוד פעם'.

קללות

בשידורי-חי

„וישנו גם הסיפור על תחרות-הכדור-רגל, מתחיל קליף ובריאן מחייך,

בריאן

בעמדה אופיינית ניצב בריאן סטריט, מדריך-הצ'ניחה בעת קיפול חופה של מיצנח. מיוגו הלווה של הבחור אשר שירת כסגן-צנחנים בדרום-אפריקה, נתגלה לאורך כל הקורס.

לאיצטדיון לקבלת הוראות-כיוון. לא ידענו שמערכת הקשר חוברה ברמקולים למיגרש וכל הקהל שמע את חילופי הדברים בינינו לבין הטייס.

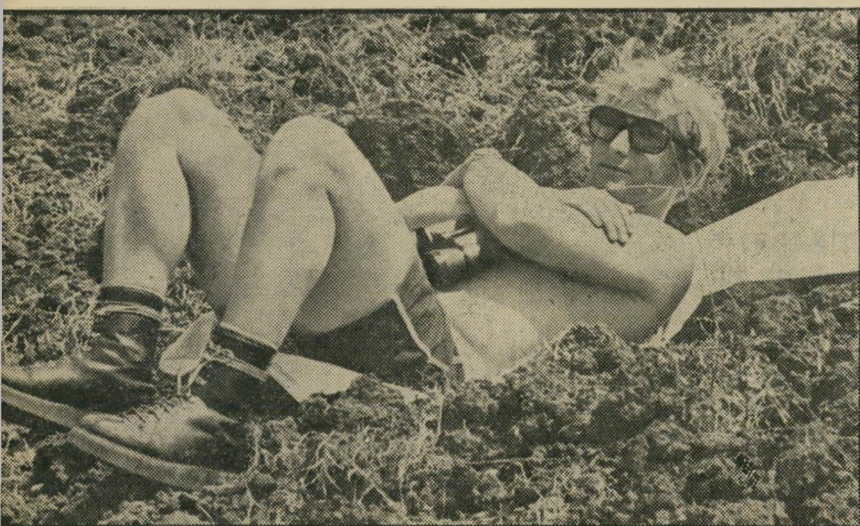
„חתיכת מטומטם, אתה סוטה לגמרי מהכיוון היתה אחת ההערות היותר עדינות שהחלפנו בינינו, ולמטה במיגרש ישבו הורי, חיכו להופעתי מהשמיים, ובינתיים למדו את אוצר הקללות ש'הצלחתי להסתיר מהם משך כל ימי'ילדותי'.

נחיתת אונס

לשמלות מופשלות

„אחד ממיפגני-הצניחה שלנו, נערך ב'יריד-איכרים גדול בדרום-אפריקה, מספר בריאן סטריט המדריך ארוך-השיער,

הנערה הצונחת, בשעת קי'פול המיצנח עימו תרד עוד שעה קלה ממרומים. היא מותחת בגופה את מיתרי-המיצנח, בעוד אחד המדריכים מקפל, מחוץ למיטגרת התמונה, את החופה.

קליף על הצלב

„זה המקום הכי בטוח, אמר קליף וילקין בהש'תרעו על צלב המטרה לצפות בחניכיו הנוחתים, „כאן בטוח אף אחד לא יפול עלי. קליף הינו מדריך במועדון הצניחה הישראלי, המהווה יחידה של קלוב-התעופה הישראלי ונמצא תחת פיקוח מנהל-התעופה-האזרחי.

מולך, ולצלם, לצלם, לצלם, הרי שאתה יכול להמשיך ולקפוץ כל ימי חייך. וחץ מזה, חיכה לי בקבוק-בירה, שכר התעורר בות במערכת, על התמונה אם אביא "צא החוצה!" צרח בריאן לתוך אוזני. בחוץ היתה רוח חזקה. מולי הסתובב ה' מדחף, מתחתי היה כדור-הארץ, ואני לא ראיתי ולא הרגשתי כלום. "Go!" והלכתי. במקום להשאיר את ידי פרושות ומתוחות לצדדים, אחזתי אינסטינקטיבית בכיס המצלמה. התוצאה: היפוך מושלם באוויר, והמיצנה נפתח בין רגלי. ראיתי פעם חבר עושה את התרגיל הזה לבנו בן השש. הילד התכופף והכניס את שתי ידיו בין רגליו, האבא אחז ב' ידיים מאחור ומשך את הילד כלפי מעלה. הקטן התרומם באוויר והתהפך קדימה.

פ תאום היה מיצנה גדול ויפה פרוש מעלי, חופה בצבעים של ירוק, כתום

ולבן, משני צידיה האחוריים פתחיה-היגוי דמויי T, ובבת-אחת הייתי מאושר מאד. לא מפני שהוא נפתח. מפני שהכל היה שקט כל-כך וקל כל-כך ושקוף ויפה ואיטי, כמו בערסל מתנדנד, כשהעניים לשמיים.

הייתי מאושר מאד.

כל הזמן שבעולם היה שלי. הרמתי יד ימין ופתחתי את הכיס הימני בסרבלי הצניחה. הוצאתי את טייגה הקטנה. פתחתי את הכיסוי שעל העדשה. מתחתי ורר עות קדימה. שמתי לב שהרזרבי לא יעמוד בדרך בין פרצופי לעדשה, וצילמתי שש תמונות רצופות של צניחתי הראשוני.

נה.

סגרתי את העדשה, הכנסתי לכיס ו' כיפתרתי. עכשיו צריך להתחיל לעבוד. הרמתי שתי ידיים ואחזתי במיתרי-ההיגוי. משכתי בימני עד הסוף והתחלתי פונה באיטיות ימינה, כשהאדמה מתגלה מתחתי עם הסיבוב. משמאל ראיתי את הפס ה' דקי-מתכתי של נחל-הדרה. כמה נקי נראה מכאן. כשנחזור הביתה ונעבור ליד

סירחוני הנורא. אוצר בזה ודאי. רחוק רחוק מולי, היה הים. חיפשתי את צלב המטרה.

תחילה ראיתי את המטוסים. זה ליד זה עמדו, קטנים כדגמי צעצוע, הסטירמן הדו-כנפי שבו הגיעו אמנון ואיציק משדה דוב, והצ'ירוקי-6, שבו הביא דדי לשדה ההצנחה את קארוזו אביו ואת אמו. הצלב היה כמאה מטר קדימה-ימינה מהם. ליד הצלב היה חץ מכד לבן, שסימן את כיוון-הרוח — מערבית.

רדתי לאט, מוצץ את התענוג מכל שנייה, מושך פעם בשמאל ופעם ב' ימין. משתדל לנחות כמה שיותר קרוב לצלב-המטרה. למטה מימין היו פרושים מיבני בית-החולים לתולירוח שליד עין שמר. נזכרתי במה שאמר היינץ, בדרכנו מת"א: מי שיצנח מאחורי הגדרות של בית המשוגעים הזה, יהיה מיסכן. תאר לך בן-אדם יורד לתוך החצר מהשמיים ופוגש איזה אח, ומסביר לו שמרצונו קפץ מ'

אווירון, ועכשיו הוא רוצה לצאת ולהצטרף לחברים שלו בחוץ. "כן, כן", האח הזה יגיד לו, "אתה צודק מאה אחוז", ויכניס אותו ישר לתא-מבודד.

הייתי בגובה של כ-200 מטר. ראיתי את דדי עומד בתוך השדה החרוש, במרכז הצלב, וצועק אלי: "יופי, יופי, קצת יותר שמאלה, עוד קצת, זהו!" משכתי את ה' מיתר השמאלי כולו למטה וביצעתי סיבוב שלם כשפני אל הרוח.

"יש לנחות כשהפנים לכיוון הרוח", לימדו אותנו, "למיצנח מהירות עצמית של שמונה קילומטר לשעה, ברגע שפונים נגד הרוח, מואטת מהירות המיצנח ב' התאם למהירות הרוח והנחיתה קלה יור' תר."

עכשיו היתה האדמה קרבה במהירות. שמעתי קולות רבים, ראיתי את הרגבים באדמה החרושה, הרפיתי ממיתרי-ההיגוי, התכנסתי לעמדת-נחיתה, התגלגלתי ו' הייתי שוב על האדמה.

65 שניות מהרגע שבו עזבתי את פתח המטוס.

משפט חברים

הנוסע צודק תמיד - זוהי סיסמתנו

וכל חבר ועובד ליד ההגה משתדל לשרת את נוסעיו בנאמנות ובסבר פנים יפות. אף-על-פי כן, אדם הוא רק אדם ואם יש תלונות או טענות נגד חבר או עובד האגודה הן מובאות לבדור בפני משפט החברים. יש לנוסע כתובת להביא את טענותיו; יש ל.אגד' משפט חברים לבחון אותן ולהסיק מסקנות לפי הצורך.

זהו אגד

רוזל מרחלת על כל העולם

עמליה ארבל, הציירת ובעלת הגלריה התל-אביבית, היתה מאז ומתמיד על-מה שובבה. משום כך, לא האמינה גם ביותר בכל מיצוות העשה ואל תעשה, ובסיפורים בעלי מוסר השכל עמוק כמו אודות הפרי האסור בגן-עדן, וכדומה. השבוע, היא נוכחה לדעת כמה ש-חשוב דווקא כן להאמין.

ההתגלות היכיתה אותה דווקא במקום מאוד לא מיועד למטרות כאלה — בקא-זינו של מונטה-קארלו. לאחר פסטיבל-הסרטים בקאן, סרה עמליה, בחברת ה-עיתונאי עימנואל בר-קדמא והמפיק מנחם גולן — לפוש קצת בקאזינו. לעמליה אמנם לא היתה אגורה בכיס, אבל זה, אצל בחורה כמו עמליה, מעור-לם לא היווה בעייה. בחינתו שאין דור-מה לה, ובטבעיות הגדולה ביותר בעור-לם, היא חלפה בין השולחנות, הרביצה חיוך מקסים, והפליטה כללית לחלל אפוף-העשן: „הוי, כמה שאני רוצה לשחק קצת". ותאמינו או לא, לא היה שולחן שלא נמצא בו מתנדב ששילשל בידיה כמה גבעות קטנות של ז'יטונים. וכך היא שיחקה כל הערב. קצת הרוויי-חה, קצת הפסידה, אבל העיקר היה ה-בילוי והמצב-רוח. בייחוד המצב-רוח. עד כדי-כך שפר מצב-רוחה של עמליה, שהיא ניגשה לסל-פירות ענקי, שניצב דומם ב-אחת הפינות של האולם המפואר, נט-לה אותה, והחלה סובבת בין השולחנות, מעניקה לאורחים פה אגס, שם אפרסק,

כאן מנגו, שם אננס. מובן שכולם הודו-לה בחיוך ובחיבה.

החיוכים — לפחות של עמליה ושני-מלוויה — נמחקו בסוף הערב, כאשר השלישייה העליזה פנתה לעבר היציאה.

הפרי האסור

יכולים להמשיך להתגורר עוד שבוע שלם במלון, במחיר הפרי האסור. נו טוב, לך תזע.

רבי-מלצרים הדור, במדי גרל של נפול-יון, השתחוה באדיבות, הגיש לגבר ש-נראה כמלווה הראשי של עמליה, הלא-

שוחח עניים

מי שלא ראה בשבוע שעבר את השימחה במועדון-הלילה היפואי עומר כיאם, לא ראה שימחת עניים מימיו. העני בעל השימחה היה האמרגן **דני דגן**, שהכריז על עצמו בזמנו כפושט-רגל. זה לא הפריע לו לחגוג ביום הרא-שון בערב את הבר-מצווה של בנו, **ינאי**, בהפינג סוער וסוחף, שהזכיר את ימיו הטובים הראשונים של המועדון. מי לא בא לשם, לעזרתו של דני? **יהורם גאון**, **צמד הפרברים ואריק איינשטיין** התלבשו על המיקרופון. **גיבלי הקטן** ניצח על השימחה, ומעט התיירים שניקרו למקום, ניסחפו בהילול-לה, שלחו לחגיגה המשפחתית בקבוקי שמפניה. כעבור זמן קצר, מרוב שמפניה, לא יכלו להבדיל בינם לבין המשפחה. השיא הגיע בסוף, כשכולם הצטרפו לריקוד הורה סוער. יכולתם לראות שם במעגל לא רק את דני עצמו ואת שני-שת ילדיו, אלא גם את אם הילדים — **אורנה הדרי**, אשתו הראשונה של דני — יחד עם המיועדת להיות אשתו השלישית.

אי אפשר לסמוך על מסי-הכנסה

כמו רבים וטובים אחרים, התחילו גם צרותיה של **פריטה הרוויץ** כאשר מס-הכנסה התלבש עליה. סריטה, אם יש בורים ביניכם שלא יודעים, היא זמרת נודעת, שקהל נכבד

בימים אלה, הגיע לביקור בארץ לא אחר מאשר **סאשא כהנא**. ואל תשאלו איך הגיע. במסע ניצחון.

סאשא, אם לרענן את זיכרונכם, הוא לא אחר מאשר האישיות הדומיננטית מ-אחורי הבאר באתרים תל-אביביים ידועים כסיפאניס, עינבר וקינגס-קלאב. כלומר, היה: לפני כשנה וחצי הוא התלכט שאין עתיד מאחורי הבאר, עבר לגרמניה. ו-תיראו אותו היום.

קודם כל, היום הוא מטר 92, לעומת מטר 88 שהיה בארץ. זה בגלל העקבים המודרניים של היום.

אבל תיראו מלבד זה: בשביל יום עבו-דה, הוא מספר, הוא מקבל היום 500

אין נביא בעירו

מארגן. זהו שעה-שעתיים עבודה בסך-הכל. מה העבודה? דוגמנות וסרטים כמו-בן.

ותישאלו באיזו חברה הוא מסתובב. כלומר, אינכם צריכים לשאול. סאשא יס-פר גם ככה: בחברת גדולי הכוכבים והכוכבות של אירופה.

ותישאלו איך הם מתייחסים אליו: לא פה בארץ. פה בארץ, נזכר השבוע סאשא בחיוך מבטל, כשהיה מבקש מבחורה הל-וואה קטנה של כמה עשיריות, היתה שו-לחת אותו לכל הרוחות. בגרמניה, אם הוא מבקש מהכוכבת הכי מפורסמת טובה דומה, היא נותנת לו פי שניים. פשוט אין מה להשוות, וזהו זה.

בהחלט זהו זה. בשביל עולה חדש מרוס-יה, שעלה ארצה לפני שמזנה שנים, והוא אז עלם טוב מבית טוב בגיל 16, זה בהחלט זהו זה.

מיי-מנוחות. בחצר הענקית, בוויולה של הרובינים בקיסריה, התכנסו כל ותיקי תל-אביב הקטנה, ידידיו של ראובן מ-

פריטה

היתה זו אהבה ממבט ראשון. מאותו יום, הפך המפקח לחובב שירה מובהק, העובדה שכל אותו זמן המשיך גם להתגו-רר במחיצת אשתו וילדיו ברמת-גן, לא הפריעה לו להשתתף בכל הופעותיה של הזמרת ברחבי הארץ. בימים אלה, חגגו השניים מלאות שנתיים להיכרותם. אחרי החגיגה, נזכרה סריטה בהבטחת המפקח שאו-טריטו הוא מתגרש ומתחתן איתה, ושאלה אותו על כך. שאלה פר-שאלה שם — והתגלתה לה האמת המרה, שעל מסי-הכנסה אי-אפשר לסמוך. פנתה סריטה לאשתו, של המפקח, סיפ-רה לה על עבודת-החוזק של בעלה. האשה הופתעה אך לא עשתה מאומה בנידון. השבוע, נטלה סריטה את מפתחות דיר-רתה מידיו של נציג מסי-הכנסה והכריזה ברבים: „אם ירצה להיכנס, שיביא צו-חיפוש. ובחתימת שופט."

שימלתה של הכלה, וכלה בשמות כ-**וולטר איתן**, **מאיר וייסגאל**, השגר-יר ו**וולווארת ברבור**, שאם עם העיר-תונאית **מירה אברך**, וכן הלאה וכן הלאה, מלוא כל החצר. לפני ארבע שנים, חיתן ראובן, באור-תה חצר עצמה, את בנו **דויד**. עתה,

בחתונה

הלכה הבת בעקבות אחיה. לקח אותה, אל מחוץ לחצר ולבית, **עמי גניגר**, נח-לניק לשעבר, למרות שהיום הוא כבר בחור רציני, בנם של בעלי חברת תיא.

הטקס עצמו היה אוורירי למדי, בהת-חשב ברוח החזקה שנשבה מהים. האיר-גון היה בוהמיני למאדרין: מי שהצ-ליח למצוא כוס — לא מצא את הוויס-קי. מי שמצא את הוויסקי — לא מצא כוס. בחורים עם צלחות חיפשו בחו-רות עם מזלגות, וכן הלאה וכן הלאה. לא שזה הפריע למישהו. אדרבא, זה רק הגביר את השימחה.

עמי ואריאדה (דימינו — ראובן, לשמאדה — אסתר)

זה מה שכולם היו בטוחים, במבט רא-שון: ש**פדריקה סגל** הגיעה ערומה לטקס החתונה. אפילו **דויד בן-גוריון** לטש זוג עיניים משתוממות, משך בכח-פיו כאחד שנואש מלהבין את הדור ה-צעיר.

היתה זו כמובן טעות אופטית, גם אם

ערומה

מכוונת. פרדרי היתה לבושה מאוד. אלא שמה שהיא לבשה, בטקס נישואיה של **אריאדה רובין**, ביתם של הצייר ה-קשיש (70) פלוס **ראובן רובין** ורעייתו **אסתר** — היתה שימלת תחרה עדינה ואווירית בצבע העור, שאפילו עיניים צעירות מאלה של בי.גי. היו צריכות להתאמץ כדי להבחין בה. מה עוד ש-מתחת לשימלה הערטילאית היא לבשה טייטס בצבע העור — ואתם יכולים לתאר לעצמכם את התוצאה. ועוד על גופה של פרדי.

אבל זאת בערך היתה ההתרגשות ה-יחידה בכל הערב. כל השאר התנהל על

שרתון: הקרב נמשך!

הקומנדו

נגד

ר' נוביץ

הגדרות ושילטי ההפרדה למיניהם, אשר נתלו ברוב הדור בבראשית, נעלמו כלא היו. ידי הפקחים רפו והם ניצבו מנגד לנוכח הפלישה הנאדרה.

להחניק

תאוות בשרים

א מנם בשעות הבוקר המוקדמות של היום השישי עדיין כיוונו הפקר חים את התנועה וכל הרוצה לבוא בשער רי ג'העדן האבוד נאלץ להוכיח את מינו ולהכנס בשער אשר יועד לו. אך מעבר לכניסות נתרעבו התחומים.

ב דברי הימים אשר לחוף שרתון ייכתב לאמור: בני האדם ובנותיהם וזה לובשי המינימום לא ויתרו. לא יוותרו ואין בכוונתם לוותר על זכותם לחלקת המים הקטנה אשר העניק להם אדוני מימים ימימה.

לובשי המינימום שוכני חוף-שרתון ובמיוחד בנות הקומנדו הנשי, המשיכו לסכל, להרוס, להפריע, לרמוס, לזלזל, ולעשות לחוכא ואיטלולא את מזימת אלו-הי-העיריות רבי רבינוביץ, אשר הכריז בבראשית (העולם הזה 1813): "תהי הפי רדה בין חוף לחוף ולא יבואו גברים בכניסה לנשים ונשים לא תבואנה בכניסה לגברים!" רחמנא ליצלן.

1. מתפשטים ביום שישי בבוקר, ליד מגדל המציל בחוף-שרתון, מתפשטים הדתיים שבאו לקיים מיצוות טבילה. כל ימות השבוע לא נראו יראי השמים בחוף והחילוניים האמינו שגזירת ההפרדה מתה.

3. רודפים הדתי הממושקף משמאל הצליח להשיג חזרה את מיכ-נסי הגנובים, בעוד אברך צעיר אחר רודף בנסותו לסלק מתחום הגברים את הפולשת הנשית. "תסתלקי מכאן! החוף שלנו!" צעק לעברה.

2. גונבות שתיים מהקומנדו הנשי של חוף-שרתון התקרבו בשקט אל הדתיים והסירו מהגדר את הבגדים התלויים. כשאברכי המשי הרגישו בגניבה, פתחו ברדיפה אחריהן. התחולל מאבק בין החתיכות והדתיים.

5. לועגות כשמכנסיו בידיו מסתלק הדתי הממושקף לעבר הטריי-טוריה הגברית בחוף. האברך בעל הציצית מתקפל אף הוא לאחר הרדיפה הנועזת. "סבונים, החוף הזה לא היה ולא יהיה שלכם," התריסה.

4. מקללים הדתי אוהז היטב את מכנסיו מחשש גניבה חוזרת, מקלל הדתי הממושקף במלוא פיו את שתי החתיכות שסביבם, רחל מימין ונחמה. גם האברך הלבוש למשעי שמאחוריו שולח קללות לעוכרות ישראל.

נשות הקומנדו נכנסות לים ומסתערות על הדתיים הטובלים במים

ביום שישי של השבוע שעבר העיון הדתיים לבוא בשנית לחוף שרתון עליו הוכרז בעיריה כחוף הגברים. הם באו לפנות בוקר ומנו ארבעים איש בלבד. עד השעה תשע היה החוף לרשותם. אך בשעה זו החלו להגיע למקום ראשוני הי מתרחצים החילוניים. כשראו בנות קומנדו-שרתון את הדתיים במים, החליטו לקרוא תגר ולגרשם.

פלישה

לים

בצילום למעלה ומימין, מתרחצים דתיים בתוך המים כשלמולם, נשות שרתון העיר ליוות.

למרות צעקות הדתיים: "צאו מהמים! צאו מהמים! זה החוף שלנו!" המשיכו הבנות לשחות לעברם, פתחו בצעקות נגד דיות: "החוף לא היה ולא יהיה שלכם אף פעם!"

התפתח ויכוח מיימי והנצחון היה לנשות. הדתיים עזבו אחד אחד את המים, חזרו למקומם שליד מגדל המציל והחלו עוזבים את המקום כמו הוכה במגיפה.

שמעולם, ויתגודדו זאבים בצד כבשות ויוותרו חיים, ויירשם הדבר כבלתי מובן ויימסר לפירוש רש"י. ועד אשר ידונו ישקלו ויפרשו, ממשיך העולם הזה להשקיף מנגד.

ויטבלו זה בצד זה, וישחקו אלה ליד אלה, ויציצו מפעם לפעם, ויראו הגברים את החזה הנשי טפ... טפ... טפ... ולא ירקו בשאט-נפש, ויבינו כי החלטת העיר ריה אין בכוחה לשנות הרגלי חיים ונוהג

אל חלקת המריבה. ויבואו עם שחר, ויכנסו בכניסה לגברים ויטיילו לאורך הרצועה השוממת, ויתמקמו ליד מגדל הי פיקוח, ויורידו מעליהם שטריימלד, שליי קס, חולצות, גופיות, מכנסיים, תפילין ונעליים, ויגלו גופותיהם הצחורות מצחור לעין-השמש, וישחקו, ויעלו ויאחזו ביד חלבית במאטקות, ויתבטו בכדור ולא ידעו כי רעה ממשמשת ובאה.

לובשי המינימום ששזפתם השמש, אוה- בי שנת בוקר המה. ויופיעו במקום כבימים ימימה בסביבות השעה תשע, ויפקחו עייניים תמהות למראה עבודת השם שלמרי גלות מגדל הפיקוח.

יעלות חן עדינות בעלייתאנה וזעירים, פנו בצעדים קלילים אל עבר בחורי הישיבה ואברכי המשי, הביטו בעיניים סקרניות והשתאו אל הדמויות המזרות שפיי אותיהן מתנופפות ברוח.

אך עברו ילדי גן-העדן בכניסות ההב"ל דלה ויצאו מטווח ראייתו של שומר הסף, פנו כגוף אחד אל חלקתם האהובה אל מול מלון שרתון השגיא, ושם באו מין בשאינו מינו.

ובהגיע שעות הבוקר המאוחרות, שעות בהן זורמים המוני עוכרי השם המימה, תפסו הפקחים עמדות תצפית בלבד ויחדלו מהכוונת התנועה.

לא כן פועלי העיריה הקדושה. הללו דחו קדושת שבת משום פיקוח נפש, ועסקו בזיעת אפם בהקמת חומה בצורה להפריד בין חוף לחוף, לשים גבול בין אשה וגבר, להסתיר מחמד עיניים ולהחניק תאוות בשרים. והפתאים בקואליציה אכן האמינו כי החומה תפריד והמה ימשלו, אך לא מניה ולא מקצתיה.

יעלות-חן

בעלי-תאנה

כאשר הופיע רבי רבינוביץ מלווה בפמליית ליצני-החצר שלו לחזין עייניים בתפארת החומה, זהרו לעומתו אור תיות שחורות אשר נמרחו עליה מבעוד לילה: "בכל חברה רקובה מתפתחת בירוקי רטיה מסורבלת!"

ויעצום רבינוביץ עיניו ויאנח בעוגמה ויפנה לימין ומיד עצם עיניו בשנית בבע"ת: על חוף הגברים התרוצצו, רחמנא ליצלן, בנות-ישראל בלתי כשרות למתד-רין ועל גופן, אוי לעיניים שכך רואות, רצועות פסים של טפו טפו טפו... ביקיני!

וביום השישי, הלא הוא היום השלושה-עשר מאז נכתב החוק בכתובי-הקואליציה, ונציגי השם שומרי הגחלת הגיחו ויבואו

וירחצו זאב

עם כבשה

שתים חמדו לצון ובאין רואים חטפו מעל הגדר מכנסיים, חולצה וכובע. שלוש אחרות פשוט עמדו ונעצו עיניהן בנסותן לרדת לחקר הזרות האלו-הית אשר לגופות המדולדלים שמולן, ויר-דפו יראי השם את גונבות הכסות, וירגמון בתפוחים ובעגבניות ובכל הבא ליד.

ובדברי הימים לחוף-שרתון ירשם וייכ-תב כי שעות אחרי-הצהריים ביום השישי האחרון חקקו בחלקת האלוהים הבלתי-כשרה מאורע היסטורי: חוף הגברים כולו כוסה בכל המינים לובשי המינימום ולא נודע כי באו האברכים הצחים אל קירבם.

זהבה אהלי, חתיכה מן הסוג המשובח, מכונה בפי חברותיה לקומנדו מאדאם-X. הבנויה לתלפיות הזו מבלה בחוף, "שרתון" שעות לאין ספור ובשל הכרתה את השטח, נתמנתה להנהיג את הפולשות הנשיות.

המפקדת

הזדה

החולמים

הקרב

על

חור

שרתון

